

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

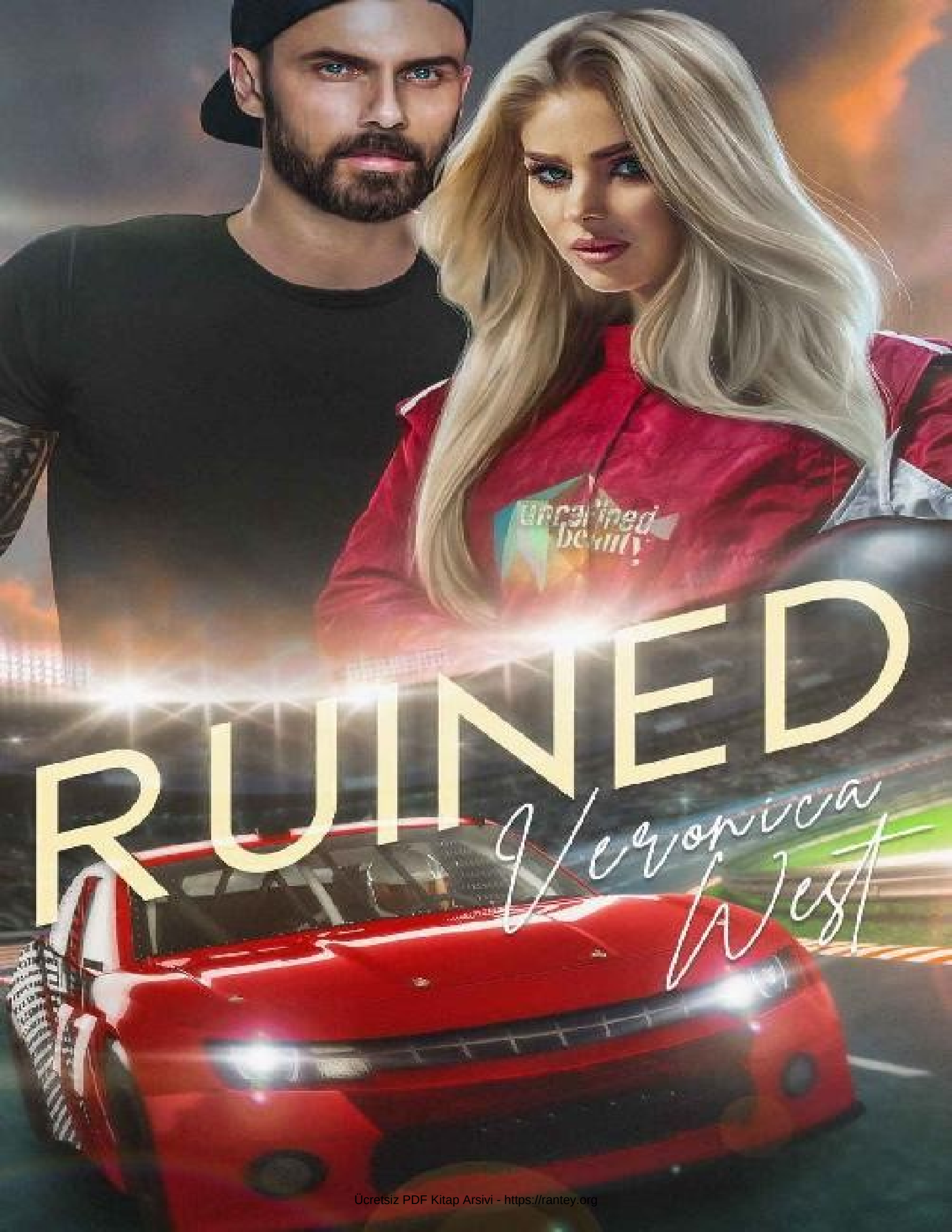
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

YIKILDI

Veronica West

İçindekiler

1. [DEDİKASYON](#)
2. [ÖNSÖZ](#)
3. [1. Dax](#)
4. [2. Letty.](#)
5. [3. Letty.](#)
6. [4. Dax](#)
7. [5. Letty.](#)
8. [6. Letty.](#)
9. [7. Letty.](#)
10. [8. Letty.](#)
11. [9. Letty.](#)
12. [10. Letty.](#)
13. [11. BİLİNMIYOR](#)
14. [12. Letty.](#)
15. [13. Letty.](#)
16. [14. Matthew](#)
17. [15. Letty.](#)
18. [16. Dax](#)
19. [17. Letty.](#)
20. [18. Dax](#)
21. [19. Letty.](#)
22. [20. Letty.](#)
23. [21. Dax](#)
24. [22. Letty.](#)
25. [23. Letty.](#)
26. [24. Letty.](#)

27. [25. Letty.](#)
28. [26. BİLİNMIYOR](#)
29. [27. Letty.](#)
30. [28. Letty.](#)
31. [29. Brandon](#)
32. [30. Letty.](#)
33. [31. Sonsöz](#)
34. [32. Callum](#)
35. [Okuyuculara Bir Not](#)
36. [Teşekkür](#)
37. [Yazar Hakkında](#)

DEDİKASYON

Halsey, kelebeklerin kırmızı bayrak olduğunu söylediği şarkısında
bunu en iyi şekilde ifade etmiştir.

Asla uzlaşmayın.

Savaşmaya devam

edin.

Sevgilim, zamanla daha iyi olacaksın.

ÖNSÖZ

"Kendimi hiçbir zaman bir 'kız sürücü' olarak görmedim. Ben sadece
bir sürücüyüm."
Danica Patrick

Birinci Bölüm

Dax

"Hayır!" Muhafızlardan birinin omzuna vuruyorum, irkiliyor ve kolumdaki tutuşu onu itmeme yetecek kadar gevşiyor.

Ona doğru koştum.

"Letty!"

Sağlık personeli ve kardeşi Eli cansız bedeninin yanına çömelmişken o sırt üstü yatıyor. Sadece ona ve iyi olduğundan emin olmaya odaklanıyorum. Onun iyi olduğunu bilme ihtiyacı beni daha hızlı koşmaya itiyor.

En kötü korkularım kabarıyor ve yüzümden damlayan kan gibi dışarı akıyor. Letty iyi mi? Enkaz düşündüğümüzden daha mı kötüydü? Brandon'a kafa üstü çarpmadan önce sağlık görevlisine zaman bile tanımadı.

"Letty!"

Çenem dişlerimi birbirine geçirecek kadar sert bir şekilde yere çarpmadan ve çakıllar derime batmadan önce sadece birkaç metre gidebildim. Bir gardiyan bacaklarımın üzerine oturuyor, diğeri de kollarımı arkamdan tutuyor. Başımı yana çeviriyorum ve sağlık görevlilerinin etrafını sarmasını izliyorum. Biri hayatı değerlerini kontrol ederken, diğeri burnunun altına bir ayna tutuyor.

Nefes alıyor mu?

Bir sağlık görevlisi görüşümü engelliyor ve bundan sonra ne olacağını göremiyorum. Dehşet, tenimin üzerinde dolaşan ve göğsümün derinliklerine yerleşen soğuk bir ürperti.

Letty'nin yaralandığını ve benim ona ulaşamadığımı bilmek zulmün en kötüsü. Onu koruyacağıma dair kendime söz verdim ve onu o kadar çok kez hayal kırıklığına uğrattım ki saymaya başlayamıyorum bile.

Ellerim arkadan kelepçelenerek yerden kaldırıldım ve bir polis aracına doğru sürüklendim. Bir el başıma geliyor ve yerime oturmadan önce eğilmemi söylüyor. Kapı kapanıyor ve Letty'yi görüp göremeyeceğime bakmak için başımı eğiyorum. Benim araca binmem için geçen saniyeler içinde o bir sedyeye yerleştirilmiş ve ambulansa bindiriliyor. Eli, ambulansın arka kapısı kapanmadan önce onu takip ediyor.

Hep böyle anlarda geriye dönüp bakarsınız ve düşünürsünüz - yapabilirdim - yapmalıydım - ama yapmadınız. Ben yapmadım. Yeterince mücadele etmedim. Yeterince söylemedim. Kahretsin, o kızı seviyorum ve ona söyleyemeyecek kadar korkaktım. Gitmesine izin verdim. O zamanlar bunun en iyi fikir olduğunu düşünmüştüm.

Hâlâ da öyle, ama kabul ediyorum daha iyisini yapabilirdim. Onu incitmemek için ve şimdi buradayız. O bir ambulansla götürülürken ben bir polis arabasının arkasındayım.

Siktir, Letty. Çok özür dilerim.

"Sen bir !" Matthew hücrenin öbür ucundan bana bağıyor.

Evet, bana bilmediğim bir şey söyle.

Ona karşı bir argümanım yok. Kızını beceriyordum. Benim yarı yaşımda olan genç kıızıyla. Kabul, on dokuz yaşında ve bir yetişkin ama yine de prensip . Eğer benim kızım olsaydı, ben de aynı şeyi yapardım.

Bu yüzden Letty hastanedeyken biz bu nezarethanedeyiz. Hala bayılmasına neyin sebep olduğunu bilmiyoruz ve geçen her dakika ona korkunç bir şey olduğunu düşünerek kanımı kurşunla dolduruyor.

Matthew'un yüzüme indirdiği sol kroşe beni gafil avladı. Kaşımdaki kesikten durmadan kan damlıyordu. Tişörtümün içine sızıyor ve tenime yapışıyor. Onu kalabalığın arasında görmedim ama o ve Eli'nin kazadan sonra Letty için gelmelerine şaşırmadım.

Ateşle oynadığımı biliyordum. Uzun sürmeyeceğini biliyordum. Yanlış olduğunu biliyordum ama elimde değildi. Ben pervaneydim ve Letty sıcak bir yaz gecesinde ıslıl ıslıl yanan, beni içine çeken bir alevdi.

Letty'nin üzerimde kimsenin anlayamayacağı bir gücü var. Çocukken bile, büyük yeşil gözleriyle bana bakarken, yapacağımı biliyordum.

Onun için her şeyi yaparım. Elbette Matt onu kapıma bırakana kadar onu hiç böyle düşünmemiştim. Kamyonetinden kadını tanımakta güçlük çektim. Küçük bir kızken tanıdığım Letty çoktan gitmişti ve karşıma hayatımda gördüğüm en güzel kadın çıkmıştı.

Onu eğitmeyi teklif ettiğim için ilk ve tek kez pişmanlık duydum. Onunla bu kadar yakın bir yerde yaşamak güzel bir işkenceydi. Olmaya çalışmadığı zamanlarda bile seksiydi. Evet, doğuştan güzeldi ama kararlılığı ve mücadelesi beni kendine çekiyordu. Böyle bir şeyi ilk kez görüyorum. Aşmak zorunda olduğu engeller. Daha az erkek olsa sinerdi.

Farkında bile olmadığı engeller ve ben onun koçuyum! *Koçundan* da öte. Bunları bilmem gerekirdi.

Ona zorbalık yapıldığını öğrendiğimde çok öfkelen dim. Tehdit ediliyordu. Bunu benden sakladığı için hâlâ kızgınım. Daytona'daki tartışmamız ilişkimizi değiştirmiş olabilir ama tehditler Phoenix'te başladı! Böyle bir şeyi benden saklamak için hiçbir nedeni yoktu. Jamison haklıysa, Letty'nin kendini benimle yüklerini paylaşacak kadar önemli görmediğini bilerek göğsüm sıkışıyor. Keşke hayatımdaki en önemli şey haline geldiğinin farkına varabilseydi.

"Matthew, şu anda bana inanmadığını biliyorum ama gerçekten çok üzgünüm. Bunun olmasını asla istemezdim."

Ben duvara yaslanıp otururken o oflayıp pufluyor, yerde volta atıyor. Hücre, köşesinde bir tuvalet ve bir ucunda parmaklıklar olan büyük ve boş bir oda. "Ne? Genç kızımı avlamayı hiç düşünmedin mi? Başından beri planın bu değil miydi? Saçmalık!" Başını sallıyor ama devam ediyor. "Onu bu kadar çabuk eğitmeyi teklif ettiğinde bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamalıydım. Beni geri çeviren dört antrenörle daha konuşmuştum. Ama sen değil. Hayır, sen bu fikrin üzerine atladın ve ben de senin ekmeğine yağ sürdüm. Daha fazla sorgulamalıydım ama hayır, sana güvendim! Kızıma bakman için sana güvendim ve sen de karşılığını böyle mi ödüyorsun? Seni lanet olası piç!" Ayaklarını yere vurmaya bıraktı ve ellerini havaya kaldırdı.

"Yaptığımı biliyorum ve ben bu güveni kırdım. Ona aşık olmak istememişim. Yemin ederim istemedim. Bu şekilde öğrenmek zorunda kaldığınız için üzgünüm ama kızınızı sevdiğim için üzgün değilim."

Odanın köşesinden bir alay sesi geliyor ama duymazdan geliyorum.

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Aşk mı? O daha ergen. Ne istediğini bilmiyor! Yetişkin olan sendin. Onu koruman .

Senin gibi adamlar! Onu korumam gerekiyordu ama bunu başaramadım."

"Matthew, hepimiz buradan çıkıp Letty ile konuştuğumuzda, sana kendisi anlatabilir."

"Hayır. Kızımın yanına yaklaşmayacaksın. Artık onun koçu değilsin. Artık onun hiçbir şeyi değilsin."

En çok korktuğum sözleri söylerken kalbim sıkışıyor.

"Bu yüzden yarış kariyerini tehlikeye mi atacaksın?" İnanamayarak sordum. "Bunun onu ne kadar inciteceğini biliyor musun?"

"Onu tamamen ortadan kaldırmayı düşünüyorum. En başta yarışmasına asla izin vermemeliydim." Dişlerini sıkarken başını sallıyor. "Ama son birkaç aydır onu izliyorum ve potansiyeli olduğunu kabul ediyorum. Bir şansı hak ediyor."

Derin bir nefes alıyorum. Tanrıya şükür.

Öldürücü darbeyi indirmeden önce gözleri benimkileri deliyor.

"Yarışmaya devam etmesine izin vereceğim ama senin ekip şefin olarak değil. Başka birini bulacağım."

Başımı salladım. Letty'ye koçluk yapamayacağımı ve hatta onun yanımda olmayacağını bilmek bana acı veriyor ama sözlerini olduğu gibi kabul ediyorum

-Bir uzlaşma. Matthew, ben etrafta olmadığım sürece Letty'nin yarışmasına izin verecek. Ona karşı bencil olamam. Başarılı olması için ne gerekiyorsa yapacağım, bunu göremeyecek olsam bile.

"Sana gelince, Brandon." Matthew hücrenin köşesinde büzüşmüş olan söz konusu adama döner. Brandon. Benim oğlum. Hücreye girdiğimizden beri sessiz ama kaçabileceği hiçbir yer yok. "NASCAR'da sana karşı bir yaptırım uygulayacağım. Bir daha yarışmaman için ne gerekiyorsa yapacağım."

"Deneyebilirsin ihtiyar," diyor Brandon.

Ayağa kalktım ve ona doğru ilerliyorum. " ne cüret!" Bağırıyorum, üzerine geliyorum. Dizlerini göğsüne çekmiş ama bana bakmayı reddediyor. "O kazada neredeyse onu öldürüyordun. Senin sebep olduğun kazada! Ne tür zavallı bir pislik kız arkadaşını yolun kenarında ölüme terk eder ve sonra geri gelip ona daha fazla eziyet eder?" Gözleri benimkilere kaydı. "Tehditlerin arkasında senin olduğunu bilmediğimi sanma."

Brandon sıkılmış dişlerinin arasından, "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diyor.

"Bence biliyorsun. Her mesajında onu duvarlara çarpıyorsun ve bugün yine mahvediyorsun. İşin bitti evlat." Başımı salladım ve odama geri döndüm.

Duvar. "Seni anlamaya, hatta sana yardım etmeye çalıştım ama cinayete teşebbüste sınırı aştım. Letty ve *benim* ilişkimizin senin için bir şok olduğunu biliyorum, ama incittiğin *benim* kadını! Sonuçlarına katlanmadan gitmene izin verirsem lanetleneceğim."

"Beni iğrendiriyorsun." Diyor ve sonra gözlerini benden kaçırıyor.

İtiraf etmeliyim ki sözleri çok acı. Koşullar ne olursa olsun, çocuğunuzun gözünde ne kadar düşük olduğunuzu asla duymak istemezsiniz.

"Seni bundan daha iyi yetiştirdim ve artık büyüyüp bir yetişkin gibi davranmaya başlamanın zamanı geldi. Daha da iyisi, sana gerçek bir erkeğin nasıl yarıştığını göstermeme ne dersin, bakalım o hilekâr kışın bitiş çizgisine ulaşabilecek mi?" Gözleri açılıyor ama hemen başka tarafa bakıyor, bu yüzden sözlerimin onu nasıl etkilediğini göremiyorum. Gözlerindeki korkuydu. Bu kendini beğenmiş tavrını yerin dibine soktu ve artık birinin onu alçaltmasının zamanı geldi.

Erkek erkeğe.

"Elbette, ihtiyar. Bana ne zaman ve nerede olacağını söyle."

Ona başımı sallıyorum. Tartışmaya devam etmek anlamsız. Duvardaki yerime geri dönüyorum ve tekrar yere kayıyorum.

"Seni onun ekip şefliğinden alacağımı söylemeye gerek yok." Matthew'un soğuk ses tonu bana tartışmanın nafile olacağını söylüyor. Bu yüzden başımı öne eğip söyleyeceklerini dinliyorum ve ona biraz zaman tanımanın Letty ile konuşmasına yardımcı olması ve birlikte bir çözüme ulaşabilmemiz için dua ediyorum.

"Seni onun yakınında istemiyorum. Sen ve oğlun onun için beladan başka bir şey olmadınız. Oğlun yüzünden yine hastanede! Bu ne zaman yeterli olacak? -Hayır, kızım için en iyi olanı yapmalıyım, bu da seni onun hayatından çıkarmak. Ona başka bir ekip şefi bulacağım."

Ona başka bir ekip şefi bulacağım.

Tabuttaki çivi. Bencilce ama Letty'nin başka biriyle antrenman yapmasını istemiyorum. Onunla çalışmak gözlerimi yarışın karanlık ve hain tarafına açtı.

Onu kucağıma alıp güvende tutmak istiyorum.

Ama bunu , değil mi? Onu koruyamadım. Onu başkalarının nefretinden ve ihanetinden kurtaramadım.

Brandon'ın onu hedef alması benim hatam.

Belki Matthew haklıdır. Belki de Letty başka biriyle çalışmalı. Başka bir adamın ona yaklaştığını düşündükçe çenemi sıkıyorum.

Hayır, Matthew'a istediğini vereceğim ama Letty benim. Sahip olduğumuz şeyi asla değiştiremez ve sahip olduğumuz şey gerçek.

Bunu . Brandon'ı geri çekip ona gerçekten yarışması için bir şans vereceğim.
Sadece nasıl yapacağımı bulmalıyım.

İkinci Bölüm

Letty

Bip. Bip. Bip.

Bu ses de ne? Tek gördüğüm siyahlık. Sonsuza dek sürecekmış gibi görünen sonsuz bir karanlık.

Bip. Bip. Bip.

Bir inilti ve yaklaşan ayak sesleri. "Scar?"

Bir inilti daha. *Kim iniliyor?*

Bip. Bip. Bip.

Siktir, biri şunu kapatsın! Bir

kıkırdama. "Scar, ." "Eli?"

"Evet, Scar, benim," diye cevap verir.

ama göremiyorum. Çok yorgunum. Karanlık beni tekrar altına çekmeye çalışırken alçalıp . Uyanık kalmak için savaşıyorum.

"Eli, ben kör müyüm?"

Bir kıkırdama daha. "Scar, gözlerini aç."

Kollarımı yüzüme doğru kaldırmaya çalışıyorum ama kollarım ağırlık yapıyor ve hızla cızırtılı kumaşın üzerine düşüyorlar.

Neredeyim ben?

Bip. Bip. Bip.

Yavaşça bir gözümü ve sonra diğerini açıyorum, pencerelerden sızan ışıktan irkiliyorum. Gözlerimden başımın arkasına doğru yakıcı bir acı yayılıyor. Dilimden bir inilti dökülüyor.

"Hey, sakın ol," dediğini duyuyorum Eli'nın, tekrar karanlığa gömülmeden önce.

Odadan gelen seslerle uyanıyorum. Bedenim iki arada bir derede. Uyanık kalmak isterken tekrar uykuya dalmak için savaşıyor.

Bip. Bip. Bip.

"Eli?" Haklı olduğumu ve onun burada olmasının bir rüya olmadığını umarak kimseye söylemiyorum.

Bir el benimkini kavırıyor ve gözlerimi açtığımda yatağımın yanında duruyor. Gözlerim onunkilere dönmeden önce makinelere bakıyorum ve bir hastane odasının tüm özelliklerini taşıyan dezenfektan temizleyicinin kokusunu alıyorum.

"Bu şekilde buluşmayı bırakmalıyız." Sesim kullanmadığım için titriyor.

Kıkırdıyor ama pipetli hastane tipi su kabını dudaklarıma doğru kaldırıyor. Soğuk su aşağı inerken kuru boğazımı rahatlatıyor. "Espri anlayışını kaybetmediğini bilmek güzel. Sadece beynini."

Suyu tükürdüm ve aceleyle "Ne?" diye sorarken göğsüne püskürttüm.

"Yara!" Bağırıyor, kabı çekip göğsünü siliyor. "Sadece şaka yapıyordum. Kısmen beyin sarsıntısı geçirdiniz ama beyniniz hâlâ sizde. Yine de merak ediyorum..."

"Kapa çeneni," diye ona vurmak için elimi uzatıyorum ama elim ölü bir ağırlık gibi yatağa geri düşüyor. Onu bir mil farkla ıskaladım. İşte o zaman bedenimi ele geçiriyorum. Başımdan ayak parmağıma kadar her yerim ağrıyor. Kemiklerime kadar işleyen yorgunluk beni güçsüz hissettiriyor.

Kendimi oturur pozisyona getirmeye çalışırken kollarım titriyor. Eli'nin elleri beni desteklemek için kollarıma geliyor ve motorlu boncuğun düğmesine basarak onu yukarı kaldırıyor.

"Araba çarpmış gibi hissediyorum."

"Hiç komik değil," diyor odanın diğer tarafından bir ses.

Yatağımın ucuna doğru yürüyen babamın daralmış bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Çok mu erken?"

Eli başını sallar. "Scar, bu hiç komik değil. Senin için çok endişelendik." Eli diyor ve suçluluk duygusu içimi kaplıyor.

"Ne oldu?" diye sordum.

Babam ve Eli'nin çatık kaşları ve ince dudakları var. Birbirine benzeyen koyu yeşil gözleriyle Eli, babamın bizim yaşımızdayken çekilmiş tüm fotoğraflarına benziyor. Eli yatağa oturuyor ve elini benimkinin üzerine koyuyor.

"Pistte yere yığıldınız ve ambulansla hastaneye götürülmek zorunda kaldınız. Doktor, bayılmana neden olan şeyin hafif bir beyin sarsıntısı olduğunu söyledi. İki gündür baygınlık geçiriyorsun." Eli söylüyor. Yarışa geri dönmeye çalışıyorum ama başım çarpmaya başlıyor. Gözlerimi kapatıyorum, arkama yaslanıyorum ve parmaklarımı burnumun köprüsüne götürüp biraz basınç boşaltmak için sıkıyorum.

Bip. Bip. Bip.

Anılar musluktan akan damlalar gibi akıyor.

Dega'daki yarış.

Araba dönüyor.

Brandon'ın beni yoldan çıkardığı gecenin anıları. O lanet piç beni ölüme terk etti!

Bunca zamandır bir yalanı yaşıyormuşum. Eli elimi ovarken göz kapaklarımdan arkasından yaşlar süzülüyor. O benim erkek arkadaşımdı. Her şeyimle güvendiğim biri.

hayat. Kariyerini benim hayatıma tercih edecek kadar zalim olabilir mi?

Bir barajın yıkılması gibi, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülüyor. Eli'nin bakışlarıyla karşılaşmak için gözlerimi açıyorum. "Bunu nasıl yapabildi?"

Eli başını sallıyor ama elimi sıkıca kavıyor. "Bilmiyorum, Scar. Götürüldüğü için şanslı, yoksa Dega sahasında bir metre derine gömülmüş olacaktı."

Babam yatağın yanına otururken, minderin gıcırtısını sandalyenin ayaklarının yere sürtünme sesi izliyor. "Merak etme, Scarlett. Sabah ilk iş olarak onu uzaklaştırmak için bir yaptırım uygulayacağım. Onu kefaletle hapisten çıkaracak birini bulursa şanslı sayılır."

Babamın yorgun gözlerine ve tıraşsız çenesine bakıyorum ve kaza öncesinden beri uyuyup uyumadığını merak ediyorum. Sözleri karşısında içimden öfke fışkırıyor. Gözlerimi kısıyorum, "O kaza için beni suçladın. Şimdi de onu hapse göndermek istiyorsun. Beni cezalandırdın. Beni dikkatsiz araba kullanmakla suçladın ve yolda işim olmadığını söyledin!" Bir kahkaha attım, "Oh, işler nasıl da tersine döndü."

Sesimdeki alaycılığı saklamaya çalışsam bile saklayamıyorum. Onun gibi olmak istediğim için yıllarca *itilip* kakıldım - kendi babam - yüzeye çıkmak için savaşıyor ve kelimelerim şeklinde dökülüyor.

Babamın yüzünde pişmanlık olabilecek bir duygu parıltısı beliriyor, sonra dudakları inceliyor ve çenesi dişlerini sıkarak kasılıyor. "O gecenin ayrıntıları konusunda pek açık sözlü değildin, Scarlett. Belki Brandon'ın seninle birlikte olduğunu bilseydik, her şeyi bir araya getirebilirdik."

"Hayır," diyorum başımı sallayarak, "O yolda benimle birlikte kim olursa olsun enkazın arkasından asla bakmazdın. Bunu ikimiz de biliyoruz." Şimdi o orada oturup hiçbir şey söylemezken kendi dişlerimi sıkma zamanı. Önemsiz olabilir ama Brandon'a verdiğim aptalca sözün safça olduğunu kabul ediyorum ama babamın o gece olanlarla ilgili başka bir açıklamayı ne kadar çabuk reddettiğini unutmayacağım. Ve şimdi de benim onurum için savaşa mı girmek istiyor?

O kadar kolay kandırılmam.

"Babam sen uyanmadan önce hapishaneden geldi," diye araya giriyor Eli, konuyu değiştirerek aramızdaki gerilimi azaltmak için kötü bir girişimde bulunarak.

Babam hapisteydi.

Dax'in yerdeki görüntüleri. Babam onu yumruklarıyla dövüyor.

Bir kruvazörün mavi ve kırmızı yanıp sönen ışıkları.

Gözlerim Eli ve babam arasında gidip geliyor. "Ne oldu? Dax nerede?"

Bana doğru eğilirken dirseklerini dizlerine koyuyor ve parmaklarını birbirine geçiriyor. Fury kaşlarını indiriyor ve çenesindeki kasları sıkıyor. "Artık Dax için endişelenmene gerek yok. Sana yeni bir koç bulacağız."

Başımı salladım. "Hayır. Bunu yapamazsın. Sezonun yarısına bile gelmedik!"

Gözleri benimkilere dikilmişti. "Scarlett, bu bir rica değil. Bu bir gerçek. Onu senin koçun olmaktan çıkardım ve Dax de bunu kabul etti. İkinizin arasında olanlar iğrenç! Sana asla elini sürmemeliydi. O ve oğlu cehenneme kadar yolu var ama şu andan itibaren onunla hiçbir ilişkin olmayacak."

"Baba, ben bir yetişkinim. Dax'i suçlayamazsın-"

"Kahretsin, Scarlett." Babamın sesi küçük odada yüksek çıkıyordu. "O senin iki katın yaşında! En eski arkadaşlarımdan biri ve seni doğduğundan beri tanıyan biri." Duraklıyor ve başka tarafa bakıyor. Yüzü tiksintiyle kül rengine dönüyor. "Senin *rıza* gösterip göstermemen önemli değil," diyor gözlerimi kaçıracak duvara doğru, "Dax kabul etti, hepsi bu."

Bunu gerçekten duyuyor muyum? Dax artık benim koçum-ekip şefim olmamayı mı kabul etti? Bunu neden yapsın ki? Beni sevdiğini söylediği zamanki sözlerini hayal mi ettim? Beni nasıl böyle bırakabilir? Her şey boka sarmadan önce de bu yolda olduğumuzu biliyorum ama benden bu kadar kolay vazgeçmesi. Sanki onun için hiçbir şey ifade etmiyormuşum gibi. Buz gibi bir ürperti göğsüme yerleşiyor, don kalbimin etrafına bir bariyer örüyor.

Bilmem gerekirdi. Biliyordum.

Asla devam edemeyecektik.

Peki neden hâlâ başaracak olanın biz olacağımızı umuyordum? Her şeyin üstesinden gelmek için. Umut bir yanılsamadır. Umut acımasıdır. Yanılmışım.

Siktir et onu. Siktir et onu.

Yarış hakkında bildiğim her şeyi bana o öğrettiyse ne olmuş yani? Ona ihtiyacım yok. O an karar verdim. Bir daha asla bir erkeğe bel bağlamayacağım. Bu sezonu atlatacağım, babama yarışabileceğimi kanıtlayacağım ve yoluma devam edeceğim.

Tek başına.

Her zaman olduğum gibiydim, neden şimdi değişeyim?

", uyuyan güzel," diye fısıldıyor biri, yumuşak parmaklar saçlarımda gezinirken. Oda sessiz ve gözlerim kapalı olmasına rağmen babamın ve ağabeyimin gittiğini anlayabiliyorum. Onların zorba kişilikleri ve saklamak için çok uğraştıkları öfkeleri beni boğmaya başlamıştı. Şimdi, bipleyen kalp monitörünün devam eden rahatsızlığı dışında her şey sakin.

Dokunuş nazik ve ben daha fazlasını istemek için ele doğru eğiliyorum. Jamison kıkırdıyor ama saç tellerini okşamaya devam ediyor. Başımı annemin kucağına koyup onun da aynı şeyi yaptığı küçük bir kız olduğum günlere geri dönüyorum. Saçlarımla oynamasını her zaman sevmişimdir ve şimdiye kadar bunu ne kadar özlediğimi unutmamışım.

Yanımda bir ağırlık var ve gözlerimi açarsam onu yatakta benimle birlikte yatarken göreceğimi biliyorum. Bunun yerine karanlığa saklanıyorum ve en iyi arkadaşımın beni biraz daha rahatlatmasına izin veriyorum. Sadece parmaklarının yatıştırıcı hareketleri ve varlığının sıcaklığı, acının yüzeye çıkmasını ve gözyaşlarının akmasını engellemiyor. Onun yanıtı bana daha sıkı sarılmak oluyor ve hayatım gözlerimin önünde parçalanırken onun dayanışmasına sarılıyorum.

"Tatlım, bana her şeyi anlat" diye fısıldıyor ve ben de anlatıyorum. Onun kollarında yatarken içimi döküyorum. Ona *Brandon'la sikiştiğimi* ve hatırladığım anıları anlattım. Aradan bir yıl geçmesine ve artık onunla birlikte olmamama rağmen, kötü niyetli bir şey yapmış olabileceği için hâlâ inciniyorum. Çok korkakça. Ve böylesine iğrenç bir suçtan paçayı sıyırdığını bildikten sonra bana zorbalık etmeye devam edecek kadar duygusuz olması.

Böyle bir şeyden sonra birine nasıl güvenebilirim? Kendime güvenebilir miyim? Neredeyse cinayetden paçayı kurtardığı için arkamdan gülerken ben hep onun yanında durdum. İğreniyorum. O çocukta ne bulduğumu anlamıyorum. Çocuk, çünkü o asla bir erkek olmadı. Bana yaşattığı onca şeyden sonra, yaptığı hiçbir şey bir psikopatla çıktığınızı fark etmek kadar acı vermiyor.

Ama tüm bunlar Dax'i kaybetmenin verdiği büyük kayıpla kıyaslanamaz bile.

Bir parçam inkâr içinde yaşamak ve babamın söylediklerinin doğru olmadığını ummak istiyor. Sadece kızgın olduğunu ve bizi ayrı tutmak için her şeyi yapacağını, her şeyi söyleyeceğini. Ama beni nefes nefese bırakan ve onun koluna yapışmama neden olan daha önemli kısım, bunun doğrulanması düşüncesi. Dax benim için, *bizim* için savaştı. Korkularım gerçek oldu ve o gitmeyi seçti.

"Hayır, hayır. Buna hiç inanmıyorum," dedi kararlılıkla başını sallarken. "Sana nasıl baktığını gördüm, Scar. Hiç kıskanç olmadım ama ikinizin sahip olduğu şeyi kıskandım. Dax asla çekip gitmezdi. Bundan daha fazlası olmalı."

Yatakta doğrulup karanlık gözlerine bakıyorum, söylediklerinin doğru olduğuna inanmak istiyorum ama elimde kanıt yok. "Hayır, Jamison. İşte bu kadar. Şu anda burada değil, değil mi? Bu bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Eğer doğru olmasaydı, şu kapıyı yumrukluyor olurdu ve bunu sen de biliyorsun," diyorum odanın metal kapısını göstererek.

"Scarlett, seninki gibi bir aşk her gün yaşanmaz. Güven bana, *biliyorum*. Umudunu kaybetme." Sözlerinde acı açıkça görülüyor ve ilk kez onun geçmişini merak etmiyorum. Jamison ilk günden beri neşeli ama vahşi kişiliğiyle ayaklarımı yerden kesen bir muamma olabilir ama bazı şeyleri kendine sakladığını biliyorum. Kolunu bana doluyor ve beni sıkıca sarıyor.

"İçimde daha fazla umut kaldığını sanmıyorum, J." Yüzümdeki yaşları siliyorum, birden ağlamaktan bıktım. Burnumdan sümük damlıyor. Nasıl berbat görüldüğümü ancak hayal edebilirim ama umurumda değil. *Bir kızın kendi kendine acıma duygusu içinde yuvarlanmasına izin verilir, değil mi?*

Kapıya bakarken dudağını çiğniyor. Omuz silkiyor ve kocaman bir gülümsemeyle bana dönüyor. "Zaten kimin bir erkeğe ihtiyacı var ki! Onlar zaten dramdan başka bir şey değil," diyor sahte bir kabadayılıkla. Küçük bir gülümseme taklidi yapıyorum. Beni daha iyi hissettirmeye çalıştığını biliyorum ve bunun için onu seviyorum ama kırık bir kalbi onarmak için kız gücünden çok daha fazlası gerekecek.

Bu odanın sahip olduğu tek pencereden dışarı bakmak için uzaklara bakıyorum. Otoyoldaki arabaları izliyor ve nereye gittiklerini merak ediyorum. Nasıl hayatlar yaşıyorlar? Hangi sırları saklıyorlar? Kalbimi ezen acıyı ve geleceğimin ne kadar boş olduğunu düşünmemek için her şeyi yaparım.

"Peki, ben gittiğimden beri neler oldu?" diye soruyorum. Bir süre sessiz kalıyor ama konuyu değıştirerek bana küçük bir iyilik yapıyor. Yatağı yaslanıyorum ve sesinin melodik mırıltılarını dinliyorum. NASCAR'a yeni katılan seksi bir İtalyan sürücüden övgüyle bahsediyor ve onunla pistte tanışmayı umuyor. Dega'daki kazada ana sürücüsü kolunu kıran yarış takımlarından birinin ikinci sürücüsüymüş. TikTok'unu takip etmeye ve tüm Formula 1 videolarını izlemeye başladığında gözlerimi deviriyorum.

Kazadan ve basında çıkan haberlerden bahsederken ürperiyorum. Herkes pistteki kavgadan ve ardından gelen tutuklamalardan bahsediyor. Brandon, Dax ve benim aramdaki tartışmaya kulak misafiri olan biri olup olmadığını duymak için daha dikkatli dinliyorum ve hiçbir şey söylenmeyince iç çekiyorum. Herkesin adamların hareketlerini kazadan sonraki anın sıcaklığına bağladığı açık.

Bana arabamın tamir edilmek üzere çoktan gönderildiğini söyledi. Olan biten her şey yüzünden arabamdaki hasarı tamamen unutmuştum.

En azından tekrar yarışacağıma dair bir umut var.

Üçüncü Bölüm

Letty

Yüzüstü yatağıma düştüğümde "Siktir," kelimesi boğuk bir şekilde duyuluyor. Babam, Eli ve ben *iyileşebilmem* için bu sabah Daytona'daki evimize döndük. Biraz yara bere içindeyim ama vücudum iyi. Sadece başım zonklamaya devam ediyor. "Ne zaman geçecek?"

Eli yanımda uzanırken, "Doktor ilk haftanın zor geçeceğini ama sonrasında rahatlayacağını söyledi," diyor. Başımı çevirdiğimde onu yatak başlığına yaslanmış, parmakları telefonunda öfkeyle mesaj yazarken gözleri odaklanmış halde görüyorum.

"Hemşire! Hemşire! İlaçlarıma ihtiyacım var." Kollarımı yatağımın üzerinde dolaştırıyorum. "Nerede bu lanet zil?" Boş bir su şişesi kafama çarptı. "İşte bu kötü bir müşteri hizmeti." Öfkelenim. "Sana bir yıldız veriyorum." Başka bir boş şişe daha hedefine önce sola doğru eğilmek için tam zamanında bakıyorum.

Doğrulup hap şişesini açıyorum ve hastane tipi iki asetaminofeni elime atıyorum. Onları ağızıma atıyorum ve suyla yıkıyorum. Eli bana aldırıyor, hâlâ telefonunda olup bitenlere dalmış durumda.

"Neden bu kadar sinirlisin?" Ben soruyorum.

Derin bir nefes alıp iç çekmeden önce bir süre telefonuna bakıyor. Bana dönerek kaşlarını kaldırdı, "Görünüşe göre babam ekipte değişiklikler yapıyor. Cal ile konuşmuş bile."

"Ne? Neden?" diye sordum. Açık yatak odasının kapısı çalındı.

"Kendini nasıl hissediyorsun, Scarlett?" Babam kapı aralığından sordu.

"Başım zonkluyordu ama biraz ilaç aldım ve etkisini göstermeye başladı," diye cevap veriyorum.

Başını sallıyor. "İyi. Çok kötüleşirse ya da başka belirtiler olursa bana haber ver. Bana söyle ki doktoru arayabilelim. Bir sonraki yarışa hazır olmak istiyorsan dikkatli olmalısın."

Kazadan bu yana beş gün geçti ve ben uyanalı üç gün oldu. Bir sonraki yarışa daha iki hafta olduğu için şanslıyım, yoksa yarışamazdım. Yarışa katılabilmek için önümüzdeki hafta doktora görünmem gerekiyor. Doktor baş ağrısından baş dönmesine, mide bulantısına ya da daha kötü belirtilere sahip olabileceğimi söyledi. Şimdilik sadece her geçen gün azalan baş ağrıları var.

"Biliyorum baba, ama gerçekten iyiyim. Bir değişiklik olursa sana söylerim." Gözleri, söylediklerimin gerçek mi yoksa yalan mı olduğuna karar verircesine yüzümde geziniyor. Başını salladığında ikincisine karar vermiş olmalı.

"Bize söylemek istediğin bir şey var mı baba?" Eli'nin suçlayıcı tonu tartışmaya yer bırakmıyor.

Babamın gözleri Eli'a dikildi. "Callum'la mı konuştun?" Huysuzca söylüyor. Eli onaylarcasına başını sallıyor. "Bu kadar yakın olduğunuzu fark etmemiştim."

Eli'nin yanaklarında bir kızarıklık belirir ama o durur. "O benim şoförüm. Biz bir takımız." Sıkılmış dişlerinin arasından söylüyor.

Babamın gözleri sanki bir tür güç mücadelesi içindeymişler gibi Eli'ninkilere kilitlenmiş durumda. Gerginlik odayı dolduruyor ve savaş alanından kaçmak için çıkış stratejimi düşünmeye başlıyorum. *Babam Eli'nin böyle davranmasına neden olacak ne yapmıştı?*

Babam kalbimin hızla çarpmasına neden olan bir bakışla bana bakıyor. Eli'nin kızgınlığından mı yoksa babamın klasik -ben ne dersem o olur-tavrından mı emin değilim ama ağzından çıkacak sözlerin hoşuma gitmeyeceğini biliyorum.

"Scarlett, sana yeni bir ekip şefi buldum," dedi babam.

Damarlarıma buz doluyor ve göğsümdeki delik başımla birlikte ağrıyor. Yani bu gerçekten oluyor. Derin bir nefes alıyorum ve değişimle birlikte gelen içimi çalkalayan duyguyu dışarı veriyorum. Yeni bir koça geçerken yeni bir ilişki ve güven inşa etmek zorundayım.

Dax olmayan bir koç.

"Kim?" Diyorum ama fısıltı gibi çıkıyor.

"Koçluğunu ben devralacağım ve sezonu ekip şefin olarak benimle tamamlayacaksın."

Ne. Ne. Sikeyim.

"Sen mi?" İnanamayarak soruyorum ama Eli'a dönüyorum. "Peki ya Callum?"

Eli'nin dudakları ince ve parmakları mavi kot pantolonlu bacaklarına vuruyor ama konuşan babam oluyor. "Dax onunla ekip şefi olarak çalışmayı teklif etti. Aslında sezon bitene kadar rolleri değiştireceğiz. Bu konuda mutlu değilim. Bana kalsa Dax Kuzey Carolina'ya geri döner ve sizden uzakta olurdu ama başka seçeneğimiz yok. İkiniz de aynı takımda olacaksınız, Eli Callum'la kalacak ama ben size koçluk yapacağım."

Burada açılacak çok şey var. Dax Callum'a koçluk mu yapacak? Eli'ın bu değişiklikten memnun olmadığı açık; ona yaşattığım zorluklar listesine bir yenisi daha eklendi. . Ugh. Ben gelmiş geçmiş en kötü ablayım. Ama eğer tüm

Bu kadar endişe yetmezmiş gibi bir de babamın *bana* koçluk yapacak olması aklımı başımdan aldı. Yarışmamı istemeyen adam şimdi bana koçluk mu yapacak?

Başımı sallarken bir kahkaha attım. Bu inanılmaz bir şey. "Sen nesin? Baba, lisansımı elimden almakla tehdit edeli çok olmadı. Yarışmamı hiç desteklemedin ve şimdi de koçum mu olacaksın?"

Elleri doğrudan bir güç pozuyla beline doğru hareket ederken omuzları gergindir. "İster kabul et, ister etme Scarlett, ama yarışmak istiyorsan bunu benim koçluğumda yapacaksın ya da hiç yapmayacaksın."

Yüzümü ellerimin arasına aldım. Bu gerçek olamaz. Neden bir türlü rahat edemiyorum? Lanetlenmiş olmalıyım. Şansımın neden bu kadar kötü olduğunun tek açıklaması bu. Evet, o benim babam ve beni seviyor ama hiçbir zaman yakın olmadık. Yarışlarla bir alakam olmasını açıkça küçümsemesi aramızda Georgia büyüklüğünde bir kanyon yarattı. Ve şimdi, yarışmak istiyorsam her günümü onunla geçirmek zorundayım.

Bu berbat olacak.

Yatak odasının kapısına doğru dönerken, "Bir şartım var," diyor. "Dax'ı görmeyecek ve onunla konuşmayacaksın. Eğer sana yirmi adım yaklaşırsa, onu pistten uzaklaştırırım."

Ağzım açık kaldı. "Ne?"

"Beni duydun, genç bayan. Bir yetişkin olabilirsin ama benim çatım altında yaşıyorsun ve koçun olarak benim kurallarına uyacaksın. O hasta orospu çocuğunun sana bir daha el sürmesine izin vermeyeceğim."

Göğsümden yüzüme doğru bir sıcaklık yayıldı. Utanç ve öfke karışımı bir duygu yanaklarımı kırmızıya boyadı. Dax ile olan ilişkimden utanmıyorum. Hayır, her dokunuşun ve her öpücüğün tüm sorumluluğunu üstleniyorum. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, her gece uykuya dalmaya çalıştığımda zihnimde dans eden ellerinin vücudumda nasıl hissettirdiğini ya da sakalının kalçalarındaki fırçasını canlandırmayı bırakamıyorum. Öyle ki bazen ona ulaşmak için uyandığımda soğuk bir yatak bana onun beni seçmediğini hatırlatıyor ve bu da bacaklarımın arasındaki sıcaklığı bastırmak için ihtiyacım olan tek soğuk duş oluyor.

Ancak, bir milyon yıl geçse de babamla cinsel hayatımı tartışmam gerekeceğini hiç düşünmemiştim.

"Baba! O yanlış bir şey yapmadı. Ben razı oldum. Bunu ben istedim! Dax'i suçlamayı bırakmalısın-"

"Dur!" Kükrüyor ve bakışlarının yoğunluğu beni sanki yeniden sekiz yaşındaymışım ve az önce ona arka camı kırdığımı söylemişim gibi korkutuyor.

Eli ile beyzbol.

Ama bu çok daha kötü.

Bir pencereyi tamir edebilir. Dax ile olan ilişkisini onaramaz.

"Yetişkin olup olmaman umurumda değil, Dax senin iki katın yaşında! Sana elini sürmeye hakkı yok. Benim öz kızım, lanet olsun! Seni tüm hayatın boyunca tanıdı ve her zaman kendi çocuklarından biri olarak gördü! Bu iğrenç ve buna izin vermeyeceğim." Yatak odamın kapısını çarparak kapatması çıkışını ve yapabileceğim her türlü tartışmanın sonunu işaret ediyordu.

Neyi savunuyorum ki? Dax'ın beni istemediği çok açık, öyleyse neden onun masumiyetini kanıtlamaya bu kadar kararlıyım? Babam bana karşı bu kadar koruyucu olduğu için mutlu olmalıyım. Öyleyse neden içimdeki entrikalar "*neden şimdi?*" diye bağılıyor?

İğrenç mi?

Babamın sözlerine sinirlendim. İnsanların Dax'le aramızdaki ilişkiyi anlamakta zorlanacağını biliyordum ama ilişkimizi iğrenç olarak tanımlamak basit bir düşünceydi. Aşkımız geniş bir zaman diliminde sadece bir dakika sürdü ama o an için çok güzel ve nadirdi.

Ve her şeyden çok, onu bir daha bulamamaktan korkuyorum.

Ertesi gün Eli'ı garajda Mustang'ile uğraşırken buluyorum. Bacakları motorun altından dışarı çıkıyor ama ben tezgahın yanındaki tabureye oturduğumu fark etmiyor. Birkaç dakika boyunca onu izliyorum, sadece yılların deneyiminden gelen akıcı hareketlerine dikkat ediyorum. Sadece birkaç yıl oldu.

İkimiz de burada son kez bir araya geldiğimizden bu yana aylar geçti ama sanki bir ömür geçmiş gibi. Çok şey değişti.

Ama dürüst olmak gerekirse, asıl değişen benim.

Eli araba üzerinde çalışmaya devam ederken, yağı değiştirdiğini ve filtreleri değiştirdiğini fark ediyorum. O zaman fark edemeyeceğim ama şimdi fark ettiğim ayrıntılar. İngiliz anahtarının her dönüşü beni ormandaki garaja geri götürüyor ve artık gördüğüm Eli değil. Dax'i görüyorum. Göğsümde bir sızı yayılıyor ama onu bastırıyorum. İtiyorum ve bir gün orada olmayan birini görmeyi geride bırakabilmek için dua ediyorum. Artık olmayan birini.

Eli arabanın altından çıkıyor, yağa bulanmış ellerini bir beze siliyor. Kot pantolonu yırtık ve siyah lekeli, üzerinde de daha iyi günler görmüş eski bir grup tişörtü var. Kirleneceğinizi bildiğinizde giydiğiniz tipik garaj kıyafetleri. Gözleri benimkilerle buluşuyor ama hiçbir şey söylemiyor.

Buraya bu durumla başa çıkmak için geldim. Eli'nin takım değişikliklerine katılmadığı açıktı ve bir kez daha başını daha fazla derde soktuğum için suçluluk duygusu içimi kemiriyordu. Sorunları halının altına süpüren biri değilim, her şeyi masaya yatırmayı tercih ediyorum ama yine de onun sessizliğinden utanıyorum.

"Bir ile on arasında bir ölçekte, bana ne kadar kızgınsın?"

Yanımda oturuyor ama gözleri arabada. "Sana kızgın değilim." Duraksadı. Beklediğim yanıt bu değildi. "Tamam, belki telenovela'nın ailemizi ele geçirmesine biraz kızgınım ama *sana* kızgın değilim."

Kıkırdıyorum. "Telenovela mı? Gerçekten mi? Bunu ne zamandır içinde tutuyorsun?"

Bana dönüyor, dudaklarının kenarlarında bir gülümseme belirliyor. "Bütün hafta doğru anı bekledim ve sanırım başardım." Başını sallıyor, kendinden etkilenmiş gibi görünüyor. "Ama sana kızgın değilim. Kızgınım çünkü bu benim önerimdi ve Cal her şeyin üzerinde tepindi. Sonra babamla arkamdan konuştuklarını öğrendim. Ben dahil edilmediğim için kızgınım. Babam ve Cal beni tüm konuşmanın dışında bıraktılar. Anlıyorum. İşler sarpa sardı ve hepimiz en iyisini yapmaya çalışıyoruz ama ben gafil avlandım." Arka cebinden telefonunu çıkarıp ekranı açtı ve bana uzattı. "Bu yardımcı olmuyor."

Telefonu alıp ekrana baktığımda Eli'nin Instagram hesabında bir gönderinin açık olduğunu görüyorum. Ne gördüğümü anlamam bir dakikamı alıyor. Bir grup insan bir bar ya da kulüp gibi görünen bir yerde takılıyor.

Işıklara bakılırsa, yan tarafta uzun boylu, siyah saçlı bir erkek ve ona sarılmış esmer bir kadın var. Callum'un yüzü kameraya bakmıyor, gözleri önündeki kadında. Kadının elleri adamın göğsünde ve adamın elleri de ellerini kavıyor. Gözlerimi telefona dikiyorum. Dışarıdan bakan biri için, samimi bir kucaklaşma içindeymişler gibi görünüyorlar.

Başlıkta şöyle yazıyor: "Kötü çocuk Callum Davis yine iş başında!"

Callum'un başka bir kadınla gezip tozduğunu gören Eli'nın hissettiği acı karşısında içim parçalanıyor. Şimdi anlıyorum. "Ah," diyorum telefonunu ona geri verirken. "Ne yapacaksın?"

Elini yüzüne sürerek iç geçiriyor. "Neden hep dolaptan çıkmayan kötü çocuklara aşık oluyorum?"

"Yani, 'Cal' seni düğümlere bağladı, ha?"

Gözlerini kısıyor. "İyi türden değil."

Şaka yapmaya çalışıyor ama beceremiyor.

"Uh! O mahvetmeden şakalar bile yapamıyorum. Beni delirtiyor. O adamın yanına yaklaşmak istediğime göre bende berbat bir kurtarıcı kompleksi olmalı, ama değil. Hiçbir şey söyleyemezsin. Yani, henüz söylenecek bir şey yok ama babamın bir şeyler olduğunu düşünmesine izin veremem ve dün gecedan sonra zaten çok fazla şey söyledim."

Öfkelendim. "Ben mi? Ben asla." Alaycı bir tavırla elimi göğsümün üzerine koydum. "Ayrıca, söndürmem gereken kendi çöplük yangınım var."

"Lafi açılmışken, bu kadar kirli olduğunu kim bilebilirdi! Oğulla yetinemedin, babayı da almak zorunda mıydın?"

Koluna şakacı bir tokat atıyorum ve kahkaha atıyorum. "Eli! Bu çok yanlış." "Beni suçlama. Sen yaptın!"

"Biliyorum, biliyorum. Ama bunun olmasını planlamamıştım. Bir anda oldu. O kadar gerçekti ki, o kadar tüketiyordu ki. Sonuçlarını düşünmedim. Dürüst olmak gerekirse, düşünmek de istemedim. Sadece sürdüğü sürece anı yaşamak istedim. Bir kez olsun kendim ve benim için önemli olan şeyler için sevilmek ve desteklenmek. Ama bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu bilmeliydim."

"Kabul etmelisin, berbattı." Ona ters ters bakıyorum ve o da beni yatıştırmak için avuçlarını kaldırıyor. "Yani, hadi ama, ne kadar seksi olursa olsun, o babamın arkadaşıydı. Ne sanıyordun ki? Ama . Kimi sevdiğine yardım edemezsin," diyor, gözlerini benden kaçırarak.

Sevgiler.

sessizlik giriyor. Onunla tartışmıyorum, denesem bile yapamazdım. En iyi arkadaşım olmasa ve beni herkesten daha iyi tanımasa bile yüzümdeki yalanı okuyabilirdi.

Başımı omzuna yaslayıp iç geçiriyorum, "Evet, aşk berbat bir şey."

Dördüncü Bölüm

Dax

Letty'yi görmeyeli dokuz gün, dört saat ve otuz yedi dakika oldu. Hapisten çıktıktan sonra doğruca hastaneye gittim ama aileden olmadığım için onu görmeme izin vermediler. Matthew onunla hiçbir şekilde iletişim kurmamamı istedi ve hastane personelinin beni ziyaretçi listesine almasını sağladı. Telefonunu arayıp duruyorum ama aramalarım cevapsız kalıyor. Eli'yi görene kadar bekleme alanında ne kadar oturduğumu bilmiyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, ilişkimiz hakkında düşündüğüm kadar kızgın değildi ve Letty'nin sırrımızı ona söyleyip söylemediğini merak etmeme neden oldu. Sebep ne olursa olsun, bana acıdığı için minnettarım.

Yanımdaki koltuğa oturdu. "Scar beyin sarsıntısı geçirmiş ama uyanık ve hayati göstergeleri iyi."

Rahat bir nefes aldım. Tanrı'ya şükür. Onun pistte yere yığıldığını görmek ve günlerce iyi olup olmadığını bilmemek beni öldürüyordu. Ne yemek yiyebildim ne de uyuyabildim ve içime dolan rahatlama hissi başımı döndürmeye yetti.

"Gözetim altında tutulması gerekecek ama doktor Kansas'a kadar yarışabileceğinden umutlu." Derin bir nefes veriyor ve ardından gelecek sözlerin içimi parçalayacağını biliyorum. "Ona ekip şefliğini bırakmayı kabul ettiğini söyledi."

Siktiğimin Matthew'u. "Ne anlaşması? Bana başka seçenek bırakmadı." Kelimeler ağızından safra gibi çıktı.

"Onun nasıl olduğunu bilirsiniz. Aklını başına . Onu suçladığımı söyleyemem.

Sen onun arkadaşısın, Dax. Nasıl tepki vereceğini düşünüyordun?"

Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum, son birkaç gündür duş almadığım için saç uçlarımda yağlandığını hissediyorum. Kim bilir şu anda ne kadar kötü kokuyorum, ama kişisel hijyenim endişelerimin en önemsiziydi. "Biliyorum. Bu işi gerçekten berbat ettim. Bunu çözmek için daha fazla zamanımız olduğunu sanıyordum. Bunu planlamamıştım. Bunu bilmen gerek Eli. Kapımda belirene kadar onu bir kez bile o şekilde düşünmemiştim. Bir anda oluverdi."

"Anlıyorum, Dax. Kimi sevdiğine yardım edemezsin." Lobinin kapısından dışarı bakarken yüzünde kederli bir ifade belirir.

Tahminimce bu konudaki hisleri Callum'a bağlı. İkilinin etrafındaki herkes, aralarında bir sürücü ve teknisyeninden daha fazlası olduğunu söyleyebilir. Tıpkı Letty'nin erkek egemen bir sporun karşıt güçleriyle yüzleşmesi gibi, Eli ve Callum'un da savaşımları gereken mücadeleleri olacaktır. The

Dünya insanların cinsel tercihleri konusunda daha açık olma konusunda uzun bir yol kat etti ancak NASCAR'da daha önce hiç açık bir eşcinsel sürücü olmamıştı. Olmadığını söylemiyorum, sadece açık bir şekilde olmadı ve içimden bir ses Eli'nin dolap kapılarının arkasına saklanacak biri olmadığını söylüyor.

Eli sandalyesinde doğrulup bana doğru döndü. "Callum'la konuşayım ve ne yapabileceğimize bir bakalım. Babam herhangi birinin Scar'ın ekip şefi olmasına izin vermez, o yüzden ona reddedemeyeceği bir teklif sunalım."

Birkaç gün sonra Callum'dan bir telefon aldım ve her şey bitti. Artık NASCAR'da hakkında en çok konuşulan sürücünün ekip şefiydim.

Bu fırsat için mutlu olmalıyım ama bu sadece sevdiğim kadınla aramdaki mesafeyi sağlamlaştırıyor. Onu aramayı ve mesaj atmayı denedim ama hiçbir işe yaramadı. Onunla ilgili gelişmeler için Eli'ı rahatsız etmeye başladım. İyileştiğini söylüyor ama ben kendim görmek istiyorum. Dayton'a gidip penceresinden içeri girme dürtüsü o kadar güçlü ki, kulübede kalabilmek için her gece viski içmeye başladım.

Her şey bana onu hatırlatıyor.

Kokusu yastığımda. Kıyafetleri hala çekmecelerde. Sanki gittiğim her yerde bana musallat olan ama kollarımı açarak karşıladığım bir hayalet gibi.

Çünkü bu gerçek olduğu anlamına geliyor. O gerçektir. Sahip olduğumuz şey gerçek.

Ve Matthew'un buna engel olmasına izin vermeyeceğim.

Yaptığım her şey, her şey Letty için ve bu küçük rahatsızlık bunu değiştirmiyor. Viski şişesini kaldırıyorum. Kararımı verdim. Bu zamanı işleri düzeltmek için kullanacağım. Letty için pisti güvenli hale getireceğim.

Ve bu Brandon ile başlar.

Beşinci Bölüm

Letty

"Scarlett! Aşağı gelebilir misin?" Babam sinirli bir sesle merdivenlerden yukarı bağıyor. *Kahretsin, şimdi ne yaptım ben?*

Yeni ekip şefim olacağı haberini verdiğinden bu yana bir hafta geçti. Eli birkaç gün sonra Callum'la birlikte yola çıkmak için ayrıldı. Doktorun ısrarıyla eve kapanıp dinlendim ama artık dayanma sınıırma ulaştım. En son kabin hummasına yakalandığım gecenin beni bu yola sokan gece olduğu aklımdan çıkmıyor. Direksiyon başına geçme dürtüsü, doktorların ben temizlenene kadar araba kullanmamam yönündeki emirleriyle savaş halinde. Kendimi iyi hissediyorum. Baş ağrılarım nadiren oluyor ve başka hiçbir semptom yaşamadım. İlerlemeye ve yarış pistine geri dönmeye hazır hissediyorum.

"Scarlett!" Tekrar bağıyor. *Oh adamım, bu hiç iyi değil.* Adımlarımı hızlandırarak merdivenlerden indim ve oturma odasına girdim. Oda geniş ve ortasında taş bir şömine var. İki deri koltuk dikine uzanıyor ve bir sehpayı çevreliyor. Takım elbiseli, beyaz saçlı ve bronz tenli bir adam kanepelerden birinde oturuyor, babam ise adım atarken ahşap zemine bir çizgi çiziyor. Babamın gözleri benimkilerle buluşuyor ve karşı kanepeye geçip oturuyor ve yanındaki boşluğu okşuyor. "Scarlett, gel otur."

Odadaki hava gergin ve adam alnındaki teri bir mendille siliyor. Şimdi adama daha iyi bakabiliyorum, bana Albay Sanders'ı hatırlatıyor ama bembeyaz takım elbisesi yok, bu soluk gri.

"Scarlett, bu Lawrence, avukatımız. Lawrence, bu Scarlett, benim kızım." Babam aramızda bir el salladı.

"Sonunda sizinle tanıştığıma memnun oldum Bayan Hayes," diye selamlıyor Lawrence beni ve tek yapabildiğim küçük bir gülümseme. Kaba olduğunu biliyorum ama babamın az önce bomba gibi patlattığı diğer L kelimesine kendimi fazla kaptırmışım.

"Avukat mı?" Gözlerim babama kaydı. Bizim bir avukatımız olduğunu hiç duymamıştım. İçimi bir önsezi kaplıyor ve midem kurşunla doluyor. "Neler oluyor?"

"Lawrence'ı yıllar boyunca yarış sözleşmelerimizi gözden geçirmesi ve bazen belirli durumlara yaklaşım konusunda tavsiyelerde bulunması için kullandım. Lawrence'tan Brandon hakkında konuşmasını istedim. Olanlara yaklaşmanın iki yolu var. Birincisi, yardım etmediği ve kaçtığı için ona karşı suç duyurusunda bulunabiliriz.

bir kaza mahallinde. İkinci olarak, yarış kuruluna onu sezondan çıkarmak için bir yaptırım başvurusunda bulunabiliriz." Lawrence'a bakıyor.

"Evet, babanın da dediği gibi, bunlardan herhangi birini yapabilirsin ve haklı olarak da yapabilirsin. Bu genç adamın ehliyetine el konulmalı ve çok daha kötüsü yapılmalı. Yine de, bu olayların her ikisinde de, Scarlett, *senin* suç duyurusunda *bulunman* ve ifade vermen gerekecek." Hamile bir duraklama oluyor ve sonra söylediği sözlerin burada olmasının ve babamın bacağının kanepeyi sallayacak kadar sert titremesinin gerçek nedeni olduğunu biliyorum.

"Bunu yaparsanız," diye devam ediyor Lawrence, "yasadışı yarıştığınız için kendinizi de suçlamış olursunuz. Kazayı size karşı kullanabilir. Bu talihsiz bir durum. Elbette, suçlamalarla ilerleyebilirsiniz ve ona karşı davada sizi temsil edeceğim ancak ilerlemeden önce tüm olası senaryoları bilmelisiniz."

Tüm gözler üzerimde ve ben yerime mihlanmış gibi otururken onların bakışları altında ısınıyorum. Bu kâbustan kurtulabilecek miyim?

Lanet Brandon.

Babamın eli dizime geliyor ve hafifçe sıkıyor. "Scarlett, bir yarışçı olarak yerini kazanmak için ne kadar çok çalıştığını biliyorum ve sana zarar verdiği için onu pistten atmak istesem de, bu senin kararın olmalı. Eğer suç duyurusunda bulunmazsan onunla birlikte yarışmaya devam edeceksin. Neyle karşı karşıya olduğunu bilmeyi hak ettin. Keşke başka bir yolu olsaydı, sevgilim."

Başımı sallıyorum ama gözlerim aşağıya kayıyor. Bacağıma kıyasla elinin ne kadar büyük görüldüğüne bakıyorum. Tırnaklarının altındaki yağa ve cildindeki kırılganlıklara bakıyorum. Ne kadar yaşlanırsam yaşlanayım ya da aramızdaki mesafe ne kadar artarsa artsın, ben her zaman gerçekten boktan, dünyayı sarsan haberler aldığı anda babasının onu teselli etmesini isteyen kız olacağım. Babam ve Lawrence konuşmaya devam ediyor ama ben kafamdaki senaryoları düşünürken onları duymazdan geliyorum.

Ne olursa olsun, sonunda zarar görecektir olan benim. Brandon'ı yarışlardan uzaklaştırmak amacıyla peşinden gitmek benim de uzaklaştırılmama neden olabilir. İkimiz de arka yollarda yasadışı yarışıyorduk. Neredeyse beni öldürecek bir kazayla sonuçlanan aynı yarış. Brandon beni öldürmek istemişti ama benim sözüme karşılık onunki. O gece kimse onu görmedi, bu yüzden bunun olduğuna dair bir kanıtım yok.

Ve şimdi adalet ile yarışçı olma hayalim arasında bir seçim yapmalıyım.

Eğer suç duyurusunda bulunmazsam, bu sezon bana eziyet eden ve beni öldürmeye çalışan adamla yarışmaya devam etmek zorunda kalacağım.

Gözlerimin arkasında zonklayıcı bir ağrı oluşuyor ve benim soğuk terler döküyor. Bir mide bulantısı dalgası beni vuruyor ve ayağa fırlayıp banyoya doğru koşuyorum. Kahvaltımın kalıntıları midemden tuvalete atılmadan önce zar zor başarıyorum.

Altıncı Bölüm

Letty

"Hamile misin?" Sese doğru sarsıldığımda babamın kapıda dikildiğini gördüm. Bağırsaklarımı porselen tahtın içine boşalttıktan sonra kimsenin etrafında olmak istemediğime karar verdim. Bunun yerine odama çıkıp uzanmayı tercih ettim. Sorduğu sorunun şoku ve açık sözlü konuşması şekerleme yapma şansımı ortadan kaldırdı. Yatakta doğruldum ve yatak başlığına yaslanarak ona baktım.

Hamile misin? Ne. Ne. Siktir. Neden insanlar bir kız kustuğunda hep bu sonuca varıyor?

"Baba, hayır! On beş yaşımdan beri doğum kontrol hapi kullanıyorum! Hamile değilim."

Gözleri benimkilere dikilmiş, daha fazla bastırıp bastırmayacağına karar veriyor. Yüzümde gördüğü her neyse, başını salladığında ona istediği cevabı veriyor olmalı. Odaya giriyor ve soruyor: "Başın mı ağrıyor? Doktor çağırayım mı?"

Başımı salladım. "Hayır, gerçekten, ben iyiyim. Sadece dinlenmem gerek." Kendimden emin konuşuyorum ama içten içe bunalmış durumdayım.

"Emin misin?"

Sesindeki endişe karşısında gözlerimi kısıyorum. Bu, çocukluğumdan beri babamla geçirdiğim en uzun zaman ve aramızdaki tuhaflık hâlâ devam ediyor. Geçen haftaki varlığı, yeni keşfettiğimiz dinamiğimizi yönlendirirken garipti.

Koç.

Bir zamanlar kalbimi tutan göğsümdeki boş yarı, Dax'i düşününce daralıyor. O artık benim koçum değil. Artık hiçbir şeyim değil. Kabarmakla tehdit eden duyguları bastırıyorum ve şu ana odaklanıyorum.

Babam artık benim ekip şefim. Resmi olarak antrenmanlara başlamadığımız için sadece ismen öyle olsa da, yediklerime dikkat ettiğine ve beni zorlamadan daha aktif olmaya ittiğine dair işaretler alıyorum. Doktor bana izin verene kadar kendini tuttuğunu söyleyebilirim. Tereddüt ettiğimi kabul ediyorum. Oluşturduğum bariyer, birkaç gün içinde kolayca yontulamayacak sağlam bir güvensizlik kayası.

"Ben iyiyim baba. Bunu neden yapıyorsun? Başından beri yarışmamı istemiyordun. Tüm bunlara son verebilirdin ama bunun yerine bana koçluk yapmayı seçtin. Neden?" Koçluk görevini devralacağını beri kafamı kurcalayan soruyu soruyorum.

Babam odada kalan adımları atıyor ve yatağın ucuna oturuyor. Elini ensesinde gezdirirken yan profilini izliyorum.

Gözlerime bakmadan, "Scarlett, aramızdaki ilişkinin her zaman kolay olmadığını biliyorum ve bunun sorumluluğunu üstleniyorum. Anneni kaybetmek hayatımın en kötü deneyimiydi. O benim her şeyimdi ve onu kaybettiğimde ben de kendimden bir parça kaybettim." Kelimeler boğazında düğümleniyor, bana doğru dönmekten önce nefes alarak göğsü genişliyor. "Ona o kadar benziyorsun ki acıtıyor. Sende de onun ruhu var." Sanki geçmişten küçük bir anı hatırlıyormuş gibi sırtıyor. "Seni uzak tutmak benim için adil değildi. Senin için orada olmalıydım. Seni korumalıydım. Geçmiş telafi edemeyeceğimi biliyorum ama izin verirsen aramızdakileri düzeltmeye çalışmak isterim."

'Affet ve unut' demek kolay ama bunu eyleme dökmek başka bir şey. Affedebilsem bile, tüm çocukluğumu ve kendisini zorla koçum yapmama neden olan olayları asla unutamam. Ama bana verilen kart bu ve yarışmak için bu duyguları bir kenara bırakmam gerekecek.

Peki onu içeri almak neden bu kadar zor?

Sonunda her zaman duymak istediğim her şeyi söylüyor, öyleyse neden bir sonraki ayakkabının düşmesini bekliyormuşum gibi hissediyorum? Bazen en dipte olmak daha güvenli hissettirir çünkü ne bekleyeceğinizi bilirsiniz. Daha fazla dibe batamayacağınızı bilirsiniz, ancak bir sonraki adımı attığınız anda ve sonra bir sonrakinde, yukarı ve yukarı doğru ilerlerken, ne kadar yükseğe çıkarsanız düşüşün o kadar zor olacağının farkına varırsınız. Beni bir kez daha hayal kırıklığına uğratması için ona açılmalı mıyım? Samimi olduğuna ve şimdi beni destekleyeceğine güveniyor muyum?

Başka ne seçeneğim var

ki? O benim babam.

Aramızda ne olursa olsun, hiçbir şey kan olduğumuz gerçeğini değiştiremeyecek.

Başımı salladım, fısıldayarak "Tamam." dedim. Elini ona doğru uzatıyorum ve o da elini benimkinin içine sokuyor. Elimin ne olduğunu anladığında yüzünde bir gülümseme beliriyor. Bir barış teklifi. Sanki sağlamlaştırdığımız bir anlaşmamış gibi el sıkışıyoruz. Ve sanırım öyle. İlerleme zamanı.

Midemde bir heyecan kabarcığı titreşiyor. Uzun zamandır böyle bir anı bekliyordum. Babamın sonunda beni görmesini. Arkamı kollaması için.

"Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım, Scarlett."

kelebekler, soğuk bir rüzgâr esmiş gibi uçup gitmeden önce kanatlarını zar zor açıyor. Yıllardır

Hayal kırıklığı, kalbime barikat kuran kalın duvarları yıkmayı yeniden düşünmeme neden oldu. "Bu sözünü tutacağım baba." Şaka yapmaya çalışıyorum ama mizahtan yoksun.

Babamın umutlu gülümsemesi duraksıyor. İçimi çekiyorum, "Sadece yola geri dönmeye ve tüm bunları geride bırakmaya hazırım." Kontrol edemediğim şeyler için yatakta debelenmek sadece kafamı karıştırır. Altımda bir motorun titreşimini ve sadece hızla giden bir arabanın verebileceği heyecanı hissetmeye ihtiyacım var.

Bacağımı okşadı ve "Bu konuda yardımcı olabilirim." dedi.

Doktor araba kullanmama izin verdikten bir gün sonra Daytona Beach'in dışındaki Volusia Speedway Park'a giriyoruz. Girişte "dünyanın en hızlı yarım mili!" yazan "Volusia" tabelasının üzerinde ağzı açık bir timsah dişleriyle bana gülümsüyor. Pistin arka tarafında, büyük olasılıkla logoyu oluşturan bataklık canavarlarıyla dolu büyük bir gölet görüyorum. Başımı eğip sürücü koltuğundaki babama bakıyorum, neden burada olduğumuzu merak ediyorum. Beni piste geri götüreceğini söylediğinde kastettiğini düşündüğüm şey bu değildi.

Volusia'yı duyarak büyüdüm ama henüz ünlü yarım mili ziyaret etme şansım olmadı. NASCAR araba yarışları daha çok büyük stadyumları ve asfalt ovaleri ile bilinir, ancak Volusia bir toprak pisttir. Tam olarak toprak. Bu arazide sürüş deneyimim yok. Tekrar yarışa katılma düşüncesi sinirlerimi patlayan taşlar gibi kabartmaya başladı. Her ne kadar anılarımın kilidini açmanın gerçeği görmemi sağladığını düşünsem de

Zihnimde görünmez bir bariyer var ve buradan çok da uzak olmayan bir arka yolda sevdiğim şeyi yaptığım için neredeyse öldüğüm o geceyi bir daha atlatabilecek miyim merak ediyorum.

Babam kamyonu içeri çeker ama motoru durdurmaz. Daha Mayıs ayındayız ama dışarı şimdiden cehennemden daha sıcak. Klima o kadar sert esiyor ki saçlarım etrafımda uçuşuyor.

Pencereden dışarı bakıyor, insanların pistin etrafında nasıl meşgul olduklarını izliyorum. Gün ortası olduğu için kimse pistin bir tarafında sıralanan metal standlarda oturmuyor. Üç adam ellerinde büyük hortumlarla yürüyor ve piste su püskürtüyor. Arabaların lastiklerinden çıkan toz bulutunu ortadan kaldırmak için yarıştan önce pisti ıslatmanın yaygın bir uygulama olduğunu biliyorum.

Antrenman yapmak için New Smyrna Speedway'e benzer bir piste girmemizi bekliyordum ama burası toprak bir pist.

"Baba, burada ne işimiz var?"

Ön camdan piste bakıyor ve cevap verirken bana bakmıyor: "Burası ilk pist. Sokak arabasıyla yarışan bir çocuktum ama bu benim için her şeyin başlangıcıydı. Büyükbaban o zamanlar benim ekip şefimdi ve sanırım seni yarışa ısırın asıl suçlu da o. Onu suçladığımı söyleyemem, yarış her zaman Hayes'lerin kanında vardı, yüzden bu ateşi başlatmak için sadece küçük bir çıra gerekir, ama hiçbir şey beni senin için hazırlayamazdı, Scarlett. İtiraf etmeliyim ki, ben de kadınların yarışlarda olmaması gerektiğine dair benzer bir düşünceyle büyüdüm."

İtirafı karşısında nefesimi tutuyorum ve tartışmaya hazırlanarak kollarımı kavuşturuyorum.

Bana döndü, "Şimdi, sen orada bekle. Daha işim bitmedi. Riskleri biliyorum. Yirmi beş yıldır onlarla yaşıyorum. Bırakın kendi kızımı, herhangi bir kadını bile pistte gördüğüm trajedilerden korumak istemem doğuştan gelen bir şey." Elini kalbinin üzerinde göğsüne götürüyor. "Bu kararı verecek yaştasın ve yıllar boyunca seni vazgeçirmeye çalışmadım ama lanet bir hamamböceği gibi geri dönmeye devam ediyorsun." Hafifçe kıkırdıyor. "Sezona harika bir başlangıç yaptın Scarlett. Bunu kabul ediyorum, ama koçun olarak benden bir şey öğreneceksen, şunu öğren: Bir sürücü olarak kendini geliştirmenin yollarını aramaktan asla vazgeçme. Asla. İşte bu yüzden buradayız. Bugün, toprak zeminde nasıl yarışılacağını öğreneceksin."

Motoru durduruyor ve ikimiz de kamyonun inip nemli havaya adım atıyoruz. Babamla arkada buluşup kapalı kapısını indirmesine yardım ediyorum. Kendi tarafımdaki kilitleri kaldırıyorum ve kapı düşene kadar ikimiz de üstten çekiyoruz

arabaların girip çıkması için bir rampa oluşturuyor. Benim arabam arkada, ama onun önünde başka bir araba oturuyor.

"Bu kimin arabası?" İkinci arabayı göstererek sordum.

Omuz silkiyor ama bana doğru dönüyor. "Sadece eğitim arabalarımızdan biri. Yalnız yarışacağını düşünmedin, değil mi?"

Farkına vardığımda kaşlarım neredeyse saç çarpacaktı. "Bugün seninle yarışıyor muyum?"

Elleri kalçalarına gidiyor, ela yeşili gözleri neşeyle parlıyor. "Ne? Ayak uyduramayacak kadar yaşlı olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Ben öyle bir şey demedim..." Gülmemek için yanağımın içini ısırarak söylüyorum.

Tek kaşını kaldırır. "Uh, huh. Şimdi bin ve arabayı geri çek. Ben seni görürüm."

"Reba," diye düzeltiyorum.

Kaşları çatıldı. "Kim?" "Adı

Reba."

"Reba da kim?" Etrafta gerçek bir insan ararken soruyor.

"Aman Tanrım, baba. Benim arabam!" Diyorum ve onu işaret ediyorum neden bu konuyu açtığımı sorguluyorum. Başımı sallıyorum ve karavanın rampasına doğru yürüyorum.

"Arabana isim mi verdin?" Açık sürücü camından içeri girip motoru çalıştırırken belli belirsiz bir ses duyuyorum. Bir dakika oturup titreşimin tenimin üzerinde vızıldamasına izin veriyorum. Bu kadar küçük bir alanda çok daha yüksek ve dünyayı bastırmaya yardımcı oluyor. Gaz ve lastik kokusu duyularımı bastırıyor. Direksiyonu kavriyorum ve debriyajı bırakıyorum, gaza dokunmadan önce Reba'yı geri vitesle takıyorum. Yavaş gidiyorum, aynalarımı römorkun yanlarına çarpmamaya dikkat ediyorum. Römorku boşalttıktan sonra arabayı yoldan çekiyorum. El frenini çekiyorum ama babamın yedek arabayı çıkarmasına yardım ederken motoru çalışır durumda bırakıyorum.

Reba'nın yeni boyanmış haline hayranlıkla bakıyorum ve onu son gördüğümdeki yırtık metal parçasına hiç benzemediğini fark ediyorum. Hatırlatılan sinir krizini görmezden geliyorum. Bu anı sonsuza kadar beklemişim gibi geliyor ama sadece birkaç hafta oldu. Kızı arabadan çıkarabilirsin ama yarışı kızdan çıkaramazsın.

Arabaya geri atlıyorum ve babamı pistin girişine kadar takip ediyorum. Penceremden dışarı bakarken, bataklıkla kaplı gölete bakıyorum.

kedi kuyrukları ve zambak yastıkları. Büyük olasılıkla acı suyun altında gezinen ve saldırmak için doğru zamanı bekleyen şey karşısında ürperiyorum. Florida'lı bir kız olabilirim ama bir timsahla burun buruna gelecek kadar aptal değilim.

Volusia daha önce gördüğüm hiçbir piste benzemiyor. Yanaşıp iki arabayı da park edip motorları durdurduğumuzda küçük saha bomboştı. Arabadan inip dört keskin dönüşe uyum sağlamak için yavaş bir daire çiziyorum. Volusia çoğu NASCAR pistinin sadece üçte biri büyüklüğünde, sadece yarım mil uzunluğunda. Mesafenin kısa olması da hızınız saatte yüz milin üzerine çıktığında daha hızlı ve keskin dönüşler yaratıyor.

"Kafanda dönen çarkları görebiliyorum," diyor babam yanımda. Söyleyecek daha çok şeyi olduğunu bildiğim için başımı sallayarak cevap veriyorum. "Toprak pistte yarışmak asfalta benzemez. Dönüşler seni ya kazanırsın ya da kaybedersin. Gördüğünüz gibi keskin ve hızlılar, bu yüzden bugün odaklanacağımız şey arabayı ayarlamak olacak."

Terminoloji karşısında kaşlarımı çatıyorum. "Bu da ne demek oluyor?"

"Aracı ayarlamak, toprak pistteki dönüşlerde manevra yapma şeklinizdir. Toprak, kaygan bir yüzey oluşturarak aracın dönüş boyunca kaymasını sağlar. Sanırım genç çocuklar bugünlerde buna 'drift' diyor. Asfaltta da drift yapabilirsiniz, ancak toprak daha az tutuşa sahiptir. Bu tekniği öğrenmek kafanızı çünkü temelde geriye doğru yarışmaktır. İçgüdülerinizin size dönüşte yapmanızı söylediği şey, yapacağınız şeyin tam tersidir. Alışmak biraz zaman alacak."

Drift hakkında bildiklerimi düşündüğümde aklıma ilk gelen Hızlı ve Öfkeli Tokyo Drift filminde bir taşralı çocuğun sokak yarışında yakalanıp Tokyo'ya babasının yanına gönderilmesi oluyor. Benzerlikler gözümde kaçmadı. Tokyo'da drift yapmayı öğrendi ve arkadaşının yardımıyla tekniği öğrendi. Şimdi, toprak bir pistte değillerdi ve filmler gerçek hayata kıyasla her zaman çok daha göz alıcıdır ama en azından tekniği tanıdım.

"Düzlük viraja dönmeye başladığında," diye devam ediyor baba dönüşlerden birini işaret ederken, "tekerleği sola doğru keserken tam gaz gitmeniz ve ardından hızla sağa çevirmeniz gerekecek. Bu, arka tarafı viraja sokacak ve diğer taraftaki düzlüğe kadar arabanın virajda kaymasına izin verecektir."

"Tam gaz. Dönüşte kaymak için direksiyonu önce sola sonra sağa kır." Ona tekrar ediyorum.

Babam başıyla onaylıyor ve elini omzuma vuruyor. "Hadi piste çıkalım. Daha zor şeylere geçmeden önce arabaları ısıtmak için birkaç turla başlayacağız. Kasktan seninle konuşabileceğim ve dönüşlerde sana rehberlik edebileceğim."

Başlamak için sabırsızlanıyorum, arabaya atlıyorum ve babamı pistte takip ediyorum. Lastiklerim piste çıkar çıkmaz kil parçaları her yöne savruluyor. İşimiz bittiğinde arabadan temizlemek çok zor olacak. İç çekiyorum. Pis işleri yapması için ona ihtiyacın olduğunda Eli nerede? Kelime oyununa kıkırdıyorum.

Babamı takip ederek, ilk turda ilerlerken hızımı arttırmak için vites değiştiriyorum. Düzlükte hızlanırken lastiklerim grimsi kahverengi pisti kavıyor ama viraja girer girmez içgüdüsel olarak frene basıyorum ve arka lastikler viraj yerine duvara doğru çekilmeye başlıyor. Direksiyonu düzelttim ve dönüşe doğru ilerledim. Her şey birkaç saniye içinde oldu ama bu saniyeler bana pahalıya mal oldu çünkü ben düzlükte ilerlerken babamın bir sonraki dönüşe girdiğini gördüm. Henüz yarışa başlamamıştık ama şimdiden içimde rekabetçi bir his var. O dönüşleri nasıl hızlı yapacağımı bulmalıyım.

"Scarlett, o içgüdülerini silip atmayı ve çekiçle vurmayı unutma. Kıçının ters olduğunu biliyorum ama bu böyle. Kuyruğu viraja sokmak için önce sola sonra sağa çek," diyor babam kaskın içinden.

"Anladım." Huysuzca söylüyorum ama doğrusu anlamıyorum. Ne dediğini duyabiliyorum ama bunu yapmak bambaşka bir mesele. Talimatlarına uyarak sola dönüp viraja giriyorum. Araba sarsılıyor, 360 derece dönerken yol aniden bulanıklaşıyor. "Baba!" Frene basarken kaskıma doğru bağıriyorum ve başladığım yönün tersinde duruyorum. Babam pistte ilerliyor ve yanımda duruyor.

Arabamın yanına yanaştı, camdan cama. "Yine mi?" diyor, sonra da çamuru tekmeleyerek uzaklaşıyor.

"Ugh!" Direksiyona vururken homurdanıyorum. Fazla yardım etmediği için hayal kırıklığına uğradım ama aynı zamanda alıştığım kadar hızlı öğrenemediğim için de kızgınım. Babamın koçluk yöntemlerinin Dax'inkinden önemli ölçüde farklı olduğunu anlamaya başlıyorum. Dax sabırlı davranıp bana hareketleri gösterirken, babam benden sadece anlamamı bekliyor. Talimatları kağıttan okumakla bizzat izlemek arasındaki fark gibi.

Arabayı geri vitese takarak, doğru yöne bakmak için hızlı bir üç nokta dönüşü yapıyorum ve gaza basıyorum. Bir sonraki dönemeci geçmeye kararlı bir şekilde, pistin virajına göz atarken ellerim direksiyonu kavıyor. İçgüdülerim bana

Bu hareketin anahtarı sadece aracın direksiyonu veya lastiklerin kayması değil, her ikisini de doğru zamanda yapmaktır. Tatlı nokta. Tekerleği çok erken kesmek sizi iç şeride savurabilir ve çok geç kesmek size arka tarafta zaman kaybettirir.

Bir sonraki tur istediğimden daha yavaştı ama spin atmadım, bu yüzden daha iyi bir başlangıç yaptık. Her turda, lastiklerin çamurda kayarken rahatladığını hissedene kadar daha da iyi oluyor. Araba, dönüşün yükünü çekerken dış lastiklerin üzerine yatıyormuş gibi hissediyor. Heyecan içime doluyor ve piste odaklanırken zihinsel olarak küçük başarıyı yumrukluyorum.

"İyi görünüyorsun, Scarlett. Yarışa hazır olduğunu düşünüyor musun?" Babam kaskın içinden soruyor.

Az önce hissettiğim heyecan mideme bir kurşun ağırlığı gibi indi. Babamla yarışmak üzereydim. Daha birkaç ay önce beni yarışlardan tamamen men etmeye kararlı olan babam, en iyi arkadaşını becerdiğim için, koçum, şimdi benim ekip şefim. Ne kadar ilginç bir olay. Evet, kadın bir yarışçı olmamla barıştı ve kendince söz konusu destek eksikliğini telafi çalışıyor, peki neden kendimi ona kanıtlama baskısı koçum olmadan öncekinden çok daha ağırmış gibi geliyor?

Ona bu sporda başarılı olabileceğimi uzaktan kanıtlamak bir şeydi, beni televizyondan izleyebilir ya da Dax ile beni takip edebilirdi. Onunla göz önünde ve merkezde olmak çok daha önemli hissettiriyor. Başaramazsam beni yargılayacak mı? Sürüklenmeyi istediği kadar çabuk fark edemediğim için beni zaten yargıladı mı? Bir antrenman yarışı kadar önemsiz bir şeyde başarısız olmak ne anlama gelir? Öfke göğsümde bir ateş yakıyor.

Kes şunu, Scarlett! Kiminle yarıştığının bir önemi yok. Sadece nasıl yarıştığın önemli, o yüzden sineye çek ve onun kışını tekmele.

"Hadi yapalım," diye cevap veriyorum babama.

"Tamam, yirmi beş tur atacağız. Kaybeden yemek yapmak zorunda." Babam söyledi.

Kıkırdıyorum. "Sırf yemek yapabilmek için kaybedeceğime mi bahse giriyorsun?"

"Canım annenin carbonarasını çekti ve onun yaptığı gibi yapabilecek tek kişi sensin."

Babamın annemden bahsetmesi beni şok etti. Ölümünden bu yana, onun hakkında konuşmaktan hep kaçındı. Evimizde tabu bir konu haline geldi, bu yüzden

onu bu kadar kolay gündeme getirmesi beni duraksatıyor. Bu bizim için keşfedilmemiş bir bölge.

Ne dediğini anlamadan önce bir süre sessizlik oldu. Benim yemeklerimi onunkilerle kıyaslaması ya da övmesi çok şey ifade ediyordu. "Teşekkürler baba," diyorum beceriksizce. Annemin carbonara yemeğinin anısı, Dax'ın benim için yaptığı gecenin gölgesinde kalıyor. Onun tarife olan bağlılığı ve ailemle ilgili anlattığı hikâyeler bizim için bir bağ kurma anıydı. Keşke babam Dax'le aramızdaki her şeyin başlangıcının aynı tarif olduğunu bilseydi.

Tek bir tadın sizi bir anıya, paylaşılan bir deneyime ya da geçmişte kaybolmuş bir zamana geri götürmesi inanılmazdır.

Yeşil bayrak çekilmeden önce pistte birkaç tur atmaya devam ediyoruz. Babamın motorundan gelen ses bana kendini tuttuğunu söylüyor. Arabasının ilerlediğini görünce gaza basıyorum. Gazı sonuna kadar zorladığımda, ilk virajda direksiyonu o kadar sıkı kavriyorum ki eklemlerimde ağrı oluşuyor. Araba iki tekerleğin üzerinde yan yatarken midem bulanıyor ama sanki bunun için yaratılmışım gibi virajdan kayarak geçiyorum.

"İşte bu! Şimdi yarışıyoruz!" Heyecanla bağırıyorum ve kaskın içinden bir kahkaha yükseliyor.

"Hadi Scarlett, arka lambalarımı bakarak kazanamazsın." Alay ediyor.

"Neyin var göster bana, ihtiyar."

Her turda başa baş mücadele etmeye devam ediyoruz. Pist bu kadar hızlıken turlar dakikalar içinde uçup gidiyor. Yağmur damlaları ön cama vuruyor, bizi yaklaşan fırtınaya karşı uyarıyor ve istemeden de olsa pisti kayganlaştırıyor. Yirminci tura girerken, ikimiz de dönüşe doğru hızlanıyoruz. Babam iç şeride geçiyor ve ancak yılların deneyimiyle öğrenebileceğiniz bir hareketle iç şeritten dış şeride kayıyor. Arabasının salınımı beni duraksattı ve o bir saniye boyunca beni yavaşlatmak için gereken tek şey buydu. Beni gerçek anlamda toz içinde bırakarak düzlüğe fırladı.

"Kahretsin!" Bunu nasıl yaptı? Bu bana öğretmediği bir manevra ama bir yolunu bulacağım. Hızımı artırıyorum ama bir sonraki dönüşe girdiğimizde hâlâ önümde. Öne geçmek için iç şeride doğru ilerliyorum ve düzlüğe doğru gaz verdiğimde başarılı oluyorum ve arabam birkaç santim ilerliyor. Yağmur daha sert yağmaya başlıyor ama artık durmamın imkanı yok. Sileceklerim devreye giriyor ama hafif bir çiseleme bu hızda tam güçte bir fırtınaya benziyor.

Lastiklerim pistin çamurunda çekiş gücünü kaybetmeye başlıyor ama hava nasıl olursa olsun bu yarışı bitirmeye kararlıyım. Bizi son viraja götürecek düzlüğe girdiğimizde babamın çamurluğu görüş alanıma giriyor. Arabanın camına ve metaline yağın yağmurun ve motorların devrinin karışımı güzel ve sakinleştirici bir beyaz gürültü yaratırken, odak noktam bir iğne noktasına daralıyor. İkimiz de son dönüşü yaparken iç şeride giriyorum ve direksiyonu kırdığımda lastiklerim kayıyor ve babamın önünü kesip dış şeritte bitene kadar kaymaya devam ediyor. Arabam altımdan geçerken damalı bayrağın üzerimde dalgalandığını görene kadar pedala basıyorum.

"İşte böyle, Scarlett! Harika yarış, sevgilim." Kaskın içinden duyuyorum ve göğsüm gururla doluyor. Tüylerim diken diken oluyor ve hiç duymayacağımı sandığım bu sözleri duyunca boğazım düğümleniyor.

Sonunda.

Kendi kendime kıkırdıyorum. Alaycı olmaktan kendimi alamıyorum. Sizi dinlemeye başlamaları için neden hep bir adamı dövmeniz gerekiyor?

Pistten çıkıp sahaya kadar onu takip ettim. Tüm çamuru yıkamak için yol kenarlarında gördüğünüz kendin yap araba yıkamaları gibi bir alan kurmuşlar. Neyse ki üstü kapalı, böylece yağmurdan sırlıslık olmuyoruz. Babamın yanındaki bölmeye girip motoru durdurdum. İnerken arabanın üstünden damlayan çamurlu sudan kaçıyorum. Kapıyı hızla kapatarak Reba olması gereken ama şimdi bir bataklık canavarına benzeyen kahverengi canavara bakıyorum.

Bir kol boynuma dolanıyor ve sağ omzumu kavıyor. "Harika iş çıkardın, Scarlett. Son dönüşte kaydırma işini başardın." Gözleri kocaman ve bana karşı hiç görmediğim bir duyguyu barındırıyor.

Gurur.

Gerçi bu kelimeyi yüksek sesle söylemediği için emin olamıyorum.

İlgiye alışık olmadığımından, orada öylece garip bir şekilde duruyorum. Hala ne yapacağımı ya da söyleyeceğimi bulmaya çalışıyorum.

Gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. "Çok eğlendim. Toprak pistte yarışmanın bu kadar eğlenceli olacağını hiç düşünmemiştim..."

"Kirli mi?" Kıkırdıyor.

"Heyecan verici diyecektim. Büyük stadyumlardan neredeyse yeni bir nefes gibi. Hızlı ve eğlenceli. Beni getirdiğine sevindim."

Omzumu sıkıyor ve piste doğru bakıyor. Yağmur metal çatıdan tabakalar halinde iniyor ama stadyum koltuklarının çevrelediği pistin kalıbı hâlâ seçilebiliyor.

"Burası benim ilk şampiyonluğumu kazandığım pist. Dirtcar Nationals. Annen ve büyükbaban şuradaki koltuklardan bana tezahürat yaparlardı." Tribünlerin en sağındaki bölümü işaret ediyor. "Kazandığımda annen piste atladı ve yolcu camından dışarı sarkarak birincilik turunu attı. Görülmeye değer bir manzaraydı. Çok çılgındı ama onunla geçirdiğim her saniyeye değerdi."

Sanki hava duygularımızla senkronize olmuş gibi sessizleşiyor. Yağmur dinmeye başlıyor ve güneş bulutların arasından tepeye çıkıyor. Annemin avazı çıktığı kadar bağırdığını ve babam için kendini ateşe attığını hayal edebiliyorum. Onların sevgisi her zaman çok somuttu - etraflarındaki herkese dokunan canlı bir güç. Mutlu bir aileydik çünkü temelimiz sağlamdı. Annem ve babam kırılmazdı. Ta ki artık öyle olmayana kadar.

Devam etmesi için onu teşvik etmek istiyorum ama bunun etrafımızdaki bu hassas balonu kırmasından korkuyorum. Annemin ölümünden bu yana, sanki duyguları bir kutuya kilitlenmiş ve anahtarını kaybetmiş gibiydi. Bir zamanlar nezaket, sabır ve rehberlik olan şeyler keskin ve sert emirlere ya da daha kötüsüne dönüştü. Mesafe. Bu gibi anlar nadirdir ama umarım bu doğru yönde atılmış küçük bir adımdır.

"Bunu görmeyi çok isterdim." Tek söylediğim bu ve ona anılarını gözden geçirmesi için alan bırakıyorum.

Bana bakmak için döndüğünde gülümsüyor. Şu anda yaşından çok daha genç görünüyor ve bunun annemle ilgili olduğunu biliyorum. "Olduğun kadınla gurur duyardı, Scarlett. Hem de çok gurur duyardı. Seni pistten uzak tuttuğum için beni azarlamak üzere şu anda burada olmadığı için şanslıyım." Sırıtarak başını sallıyor. "Sende onun ateşi var."

"Öyle mi?"

Başını sallıyor. "Ve inatçılığının her zerresini."

Bunu hayatım boyunca duydum ama bunu ondan duymak kalbimi coşturuyor. Sanki burada bizimle birlikte ve bizi birbirimize yakınlaştırmak için sahip olduğu ilahi sihri kullanıyor. "Onu özlüyorum," diye fısıldıyorum.

"Ben de." Gülümsüyor ama gözlerine ulaşmıyor. "Şimdi şu arabaları yıkayalım ve yağmur devam ederken karavana girelim."

"Kulağa hoş geliyor."

Arabaları çabucak güzelce yıkıyor ve römorku yüklüyoruz. Araba eve dönüş yolunda sessiz ama rahat. İkimiz de kendi kafamızda takılıp kalmıştık. Eve gittiğimizde, babama carbonara için yardım ediyorum. Belki

Bugün yarışı kazanmış olabilirim ama asıl ödöl babamla geçirdiğim bu anlar.

Ateş.

Etrafım ateşle çevrili. Gözlerimi açmaya çalışıyorum ama acıyor. Her şey acıyor.

Biri bağılıyor ama ne dediğini anlayamıyorum. Sanırım benim adım. Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama kimse beni duymuyor.

Başım çatlıyor ama gözlerimi açmaya zorluyorum. Baş aşağı duruyorum. Neden baş aşağı duruyorum?

Neredeyim ben? Ne oldu?

Odaklanmaya çalışıyorum ama gözlerim zımpara kağıdı gibi.

Derin bir nefes alıyorum ama boğuluyorum. Duman ciğerlerimi yakıyor. Çok sıcak! Neden hareket edemiyorum?

Sonunda görüşüm açıldı ve onu gördüm.

Ön camım olması gereken açık alana bakıyorum. Kaputtan alevler çıkıyor ve bana doğru yaklaşıyor.

Nasıl kaza yaptım? Zonklayan ağrı başımda zonkluyor.

"Yara!"

Brandon'ın bana doğru koştuğunu görmek için pencereden dışarı bakıyorum.

Sanki siyah beyaz bir video izliyor gibiyim, görüşüm eski resimdeki gibi girip çıkıyor.

Diz çöküp arabanın içine bakıyor ve bana bakıyor.

"Bana yardım et," diye fısıldıyorum ama o bana bakmaya devam ediyor.
"Bana yardım et." Daha yüksek sesle söylemeye çalışıyorum.

Burnunun ucuyla bana bakarken alnında derin bir V harfi oluşuyor.
Dudakları öyle şeytani bir sırıtışa dönüşüyor ki yanıyor olmama rağmen ürperiyorum.

Sonra da gülüyor.

Ses, derimi kesen binlerce bıçak gibi. Ateş.

Çok sıcak.

Tek yapabildiğim çığlık atmak.

"Scarlett!" Oturur pozisyona geçiyorum, rüyanın kalıntıları gözlerimin önünde dağılırken odaya bakıyorum. Babam gözlerinde endişeyle yatağımın kenarında oturuyor. Saçlarım nemli, kalbim hızla çarpıyor. "Tatlım, iyi misin?"

Kararsız sinirlerimi yatıştırmak için derin nefesler alıp veriyorum. Başımı sallıyorum. "Evet, ben iyiyim." Hafızamı geri kazandığımdan beri rüyalarla işimin bittiğini sanıyordum. Dega'nın öncesinden beri enkaz hakkında rüya görmedim ama gerçeği bilmenin beni o gecenin travmasından kurtardığından emin değilim. Aksine daha da kötüleştii. Olanlarla ilgili gerçeği bilmek Brandon'la olan ilişkim ve daha da önemlisi kendimle ilgili her şeyi sorgulamama neden oldu.

"Hey, sorun yok. Güvendesin," diyor babam sırtımı sıvazlayarak. Onun kucağına yaslanıyorum, kendimi bu dünyada topraklıyorum. Onun güven verici sözleri kafamın içinde dönen kargaşanın yanında bir mum bile tutmuyor. Azrail kapımda belirmeye devam ediyor ama ben onun isteğine karşı gelmeye devam ediyorum. Kendime hayatta olduğumu, hayatımın korkunç olaylarına katlanmamın ve diğer ucundan çıkmamın bir nedeni olduğunu hatırlatıyorum.

"Senin için endişeleniyorum, Scarlett. Senin hiçbir sorunun yok. Ne kadar güçlü olmaya çalıştığını biliyorum ama bazen göremediğimiz sorunların üstesinden gelmek için yardıma ihtiyacımız olur," derken sesi yumuşak ve rahatlatıcıydı.

Yaşanan onca şeyden sonra bu işten yara almadan sıyrılabileceğimi düşünecek kadar safmışım. Aklımda benim bile anlayamadığım şeyler dönüyor. Kontrolü ele almamın zamanı geldi.

"Sanırım biriyle konuşmamın zamanı geldi," diye fısıldıyorum. Kelimeler dudaklarımdan çıkar çıkmaz yapmam gerekenin bu olduğunu anlıyorum.

Başını sallıyor. "Doktorun bir terapist için yönlendirmesi olup olmadığına bakacağım ve seni ayarlayacağım. Her şey yoluna girecek."

Yedinci Bölüm

Letty

Babam ve ben haftanın geri kalanını Smyrna pistinde antrenman yaparak geçirdik. Brandon'ı Chloe'nin boğazında sikiyle bulduktan sonra ilk kez dövdüğüm pist. *Lanet Brandon*. O gün her şeyin başlangıcıydı. O ilk yarışı kazanmam başkalarının gözlerini bir yarışçı olarak potansiyelime açtı ama aynı zamanda Brandon'ın bana olan nefretini de pekiştirdi ve o günden sonra daha da arttı.

Saatli bomba Dega'daki pistte patladı. Hiç kimse o gün yaşanacak olayları ya da açığa çıkacak sırları tahmin edemezdi.

Terapistim Tiffany ile haftada iki kez görüşmeye başladım ve bu bana çok yardımcı oldu. Kafamdaki tüm uyumsuzluklar için bir ses tahtasına sahip olmak kadar küçük bir şey bile. İlk başta en derin düşüncelerimi bir yabancıya anlatmanın nasıl bir şey olacağını bilmediğim için endişeliydim, ancak Tiffany'nin en karmaşık konuları sindirilmesi kolay bir hale getirme yöntemi var. Kaygılarımın bir kısmını hafifletmeye yardımcı oluyor.

Şimdi Kansas Yarış Pisti'ne giriyoruz ve bunun acı-tatlı bir gerçeklik olduğunu hissetmekten kendimi alamıyorum. Sadece bir ay önce dünyam paramparça olmuştu. Dax yanımdayken benzer bir piste giriyordum. Takım olarak kendimizi yenilmez hissediyorduk. Henüz kazanmamış olabiliriz ama onun desteğine ne kadar güvendiğimi itiraf etmekten nefret ediyorum. O benim kayamdı ama sonunda dönüşü olmayan bir uçurum oldu. Buradayken muhtemelen onunla karşılaşacağımı bildiğim için kalbim hızla çarpmaya başladı. Sanki onu bir lastik yığınının arkasında bulacakmışım gibi içgüdüsel olarak etrafıma bakıyorum.

Hadi Scar, aklını kaçırıyorsun. Dax asla saklanmazdı. Orada dikilir, kollarını kavuşturur, kasları ölümcül bakışlarla şişerdi.

Aklımı kaçırıyor olmalıyım çünkü Dax beni aramıyor. Neden arasın ki? O seçimini yaptı ve seçimi benim için savaşmamaktı. Şimdi, beni öldürmeye çalışan eski sevgilimle yarışmak ve onun babası olan diğer eski sevgilimle karşılaşmak zorundayım. Kötü hayat seçimleri üzerine bir kitap yazabilirim.

Babam kamyonu çekicinin önüne park ediyor ve ikimiz de iniyoruz. "Bugün yarış toplantılarımız ve görüşmelerimiz var, sabah da elemelerimiz var. Nakliye aracına yakın dur, Scarlett. Eli ve Callum yarın gelecekler ama Eli'yi görmek istersen buraya gelebilir. Dax'i görmemen gerektiğini söylemeye gerek yok sanırım," diyor.

Gözlerimi deviriyorum ama başımı yere doğru eğiyorum, böylece benim küçük kızgınlık gösterimi görmüyor. "Baba, dur. İkiniz de artık Dax'in etrafında olmam için hiçbir neden olmadığını açıkça belirttiniz." Sanki yeniden beş yaşındaymışım ve bana şeker yiyemeyeceğim söylenmiş gibi hissediyorum. Bu beni daha da isteklendiriyor.

Babam huffs. "Evden ayrılmadan önce ne konuştuğumuzu hatırlıyor musun? Dikkatli ol. Son yarıştan sonra Brandon'dan uzak durmalısın. Eski çevrenizden kimseye güvenmeyin ve gözlerinizi açık tutun." Gözlerim onunkilere kaydı. Brandon hakkında konuşurken gözlerinin kenarındaki kaz ayakları her zaman daha fazla ortaya çıkıyor. "Sence gerçekten de olanlardan sonra bir şey mi?"

Babam arka cebinden mavi mağaza bezini çıkarır ve dalgın bir şekilde ellerindeki var olmayan yağı siler. "Neler yapabileceğini bilmiyorum ve senin bunu öğrenmen riskini almak istemiyorum. Ondan sonsuza dek kaçamayız ama ne yaparsan yap, ona bulaşma. Onu kışkırtmayın. Onun gibi adamlar kendi sonlarını hazırlar. Bu sadece bir zaman meselesi." Koyu renk gözleri benimkilere dikildi ve hiçbir itirazda bulunmadı.

Telefonum cebimde titremeye başlıyor ve konuşmamız kesiliyor. Ekranda ismi görünce gülümsedim. Babamdan uzaklaşıp nakliye aracına doğru yürüyorum.

"Alo," diyorum telefona.

"Scarlett, en sevdiğin korku filmi hangisi?" Telefonun içinden bir ses fisıldıyor. Sesi bir oktav fazla yüksek olmasaydı korkutucu olurdu.

Kıkırdıyorum. "Cadılar Bayramı, ama sadece Rob Zombie versiyonu. O adamın yaptığı her şey dahiyane!"

"Ew. İmkânı yok! Jamie Lee Curtis'i yenemezsin. O Cadılar Bayramı'nın kraliçesi! OG." Jamison telefonda tartışıyor.

"Tamam, tamam. Buna itiraz edemem. Yenilerde ciddi bir kız gücü var."

"Oh! Görünüşe göre bir film gecesi yapmamız gerekiyor!" Heyecanla söylüyor.

"Mayıs ayının ortasındayız, pek de ürkütücü bir film havası yok," diyorum kanepede ve dışarıdaki parlak güneş ışığına kıyasla melankolik hissederken.

"Size söylenmedi mi? Cadılar Bayramı artık yıl boyu süren bir tatil! Senin depresif ruh halinden bıktım. Hiç aşk romanı okumadın mı? Erkek her zaman sonunda kızı elde eder ve senin hikayen henüz yazılmadı. Senin ve yasak Romeo'nun için hala umudum var ama o zamana kadar biraz eğlenelim! Ben sinemaya giderken marketten film ve dondurma alacağım.

Parça. Kızlar gecesi yapıyoruz!" Bağırması üzerine telefonu kulağımdan çektim.

Jamison'ı hastaneden beri görmedim. Uyandıktan sonra beni görmeye geldi ama o zamandan beri sadece telefonla konuştuk. Onu tekrar yanımda görmek güzel olacak. Kitap okuyucu tavsiyesine tam olarak inanmasam da haklı. Bu ruh halinden kurtulmalıyım. Hayatıma devam etmeliyim. Bir kız gecesi tam da ihtiyacım olan şey.

Babam ve ben röportaj çadırına doğru yürürken midemde sinirler uçuşuyor. Muhabirlerin ne soracağını bilmeden, spekülasyon ve yargılamaların olduğu bir odaya girmek sinir bozucu. Dega'da yaşananlardan sonra ellerinde bolca cephane var. Babam mülakat sürecinde yanımda olmak için ısrar etti; itiraf edeyim, yalnız olmayacağımı bilmek beni daha iyi hissettiriyor.

"İçinize sinmeyen hiçbir soruya cevap vermek zorunda değilsiniz. Lawrence sana Brandon'la ilgili hiçbir şeye cevap vermemeni tavsiye etti." Avukatımızla yaptığımız konuşmayı hatırlayarak başımı salladım. Lawrence, Brandon'ın benimle olan her türlü ilişkisini koz olarak kullanabileceğini . Düşüncelerim Brandon'ı Dax'in müdahil olmak zorunda kaldığı noktaya kadar kışkırttığım o son görüşmeye dönüyor. Davranışımdan duyduğum utançla göğsüm sıkışıyor.

Dax beni uyarmıştı ama dinlemedim.

Brandon'la ilişkimizin her ayrıntısını incelemek ve neyi farklı yapabileceğimi düşünmek için haftalarım oldu. Sonunda öfke patlaması yaşadım. Gerçek şu ki, ben olsam her şeyi aynı şekilde yapardım. Değişen

Geçen yılki olaylar yarışmadığım anlamına gelirdi. Kenarda oturan ama yine de sürücü koltuğunda olmayı hayal eden bir Chloe klonu olurdum. Hayır, hiçbir şeyi değiştirmezdim çünkü o olayları değiştirmek beni şu anda bulunduğum yere getirmezdi.

Dördüncü ARCA yarışında yarışıyorum. Kırk iki sürücü arasında tek kadını. Hayır, hiçbir şeyi değiştirmezdim.

Babam diğer birkaç ekip şefiyle sohbet ederken ben bekleme alanında oturuyorum. Brandon'ı odada görmediğim için sessizce rahatladım ama bana atılan bakışlar öncekinden biraz daha düşmanca. Beklerken kendime yapacak bir şeyler vermek ve omuzlarımdaki endişe dağından kurtulmak için Eli'ye mesaj atmaya karar verdim.

Ben: Ne zaman burada olacaksın? Jamison bir kız gecesi planlıyor. Eli: Ben kız değilim, biliyorsun değil mi?

Ben: Fark eder mi? "Aletini kapıda bırak" yazan tabelayı kaçırdım mı? Ayrıca, korku filmi seçiyor.

Eli: Ayakkabı yok, vajina yok, giriş yok. : Oh, bunu bir tişörtün üzerine alıyorum! Ben: Ee, var mısın?

Eli: Evet, orada olacağız.

Ben: Biz mi?

Derin ve zengin bir aksanla "Bu koltuk dolu mu?" dediğini duyduğumda hâlâ telefonuma bakıyordum.

Başımı kaldırıyorum ve koyu renk gözlerle karşılaşıyorum. Adamın aksanlı sesi Avrupa kökenli olduğunu ele vermiyorsa, bronz teni ve bir o kadar koyu kıvrıkcık saçları Akdeniz'in mavi sularını ve kumsallarını hayal etmenizi sağlıyor. Karnımda bir sıcaklık kıvılcımı belirliyor ama cazibe duygusunu fark ettiğim anda, savaşı bir suçluluk duygusu onu bir çekiç gibi eziyor. Dudağını kaldıran sırıtış bana bakarken yakalandığımı söylüyor.

"Peki, öyle mi?" Tekrar sorar.

Odaya ve etrafımızdaki sayısız boş sandalyeye bakıyorum. Gözlerimi yabancıya dikerek, "Bu sandalyeyi diğer tüm boş sandalyelerden ayıran özel bir şey var mı?" diye soruyorum. Telefonumu tutmayan elimi odada gezdiriyorum.

Tek bir adım bile atmıyor. Bir saniye önümde duruyor, bir saniye sonra solumdaki koltukta rahatça oturuyor. Bana doğru dönerek hayatımda gördüğüm en beyaz gülümsemeyi takındı. "Buna batıl inanç diyebilirsin. Bu sandalye -dövmeli parmağıyla aşağıyı işaret ediyor- beni şimdiye kadar hayal kırıklığına uğratmadı."

"Bu sandalyeleri her yarışa götürmediklerini biliyorsun, değil mi? Bu sandalyeye ilk kez oturuyorsun.

Başını sallıyor, gözleri büyüyor ve sanki büyük bir sır veriyormuşum gibi etrafına bakıyor. "Şşşş. Sen neden bahsettiğini bilmiyorsun."

Elimde değil. Yüksek sesle gülüyorum. Bu adam ciddi mi? "Sen iyi misin?" diye soruyorum ama cevabı hemen "Hayır, ben Rufio muyum?" oluyor.

"Ah, ne?"

Göğsünü işaret ediyor. "Benim adım. Ben

Rufio." Hayatta olmaz. "Senin adın Rufio mu?"

Kaşları çatılır ama "evet" anlamında başını sallar.

"Hayatta olmaz!" Yumruğum havaya kalktığı anda boğazımdan bir kıkırtı kaçıyor. "Ru-fi-oh! Ru-fi-oh!" diye bağıriyorum.

Yumruğumu havaya kaldırdığımda gözleri kısılıyor ama adını duyunca dudağı bükülüyor. "Benim hayranım mısın?"

"Dostum, sen neden bahsediyorsun? Seni tanımıyorum bile."

"Kalabalıkta duyduğum gibi adımı söylüyorsun. Hayranım olmalısın, değil mi?"

Bu zavallı adam. Kimse ona söylemedi mi?

"Seni kırmak istemem ama bu ilahi Hook filminden." Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi, ben de devam etmeye karar verdim, "Bu bir klasik! Peter Pan hakkında destansı bir hikaye ve kayıp çocuklardan birinin adı Rufio. Ben çocukken cidden çok hayalperestti. Muhtemelen aşık olduğum ilk 'kötü çocuk'. Ve şimdi bunu biraz daha incelediğimde, muhtemelen her zaman yanlış adama aşık olma eğiliminin suçlusu o." kaçırdım. Heyecanım aniden varoluşsal krizim tarafından söndürüldü.

Gömleğimin kolunu çekiştirince tişörtümün pamuğunu tutan dövmeleli parmaklara doğru bakıyorum ve gözleriyle karşılaşana kadar kaslı kolundaki dövmeleli takip ediyorum. Bir şey söylemek için ağzını açıyor ama röportaj için benim adım söyleniyor. Ben ayağa kalkmak için hamle yaparken eli tişörtümden çekiliyor.

"Chiao, Mia Bella." İtalyanca'da güzel anlamına gelen bu kelimeyi bildiğim için iltifattan rahatsız olmamaya çalışıyorum.

"Hoşça kal," diyorum cevap olarak, garip bir el sallıyor ve görüşme odasına doğru ilerliyorum. Onun hakkında daha fazla bilgi edinmek için aklıma bir not alıyorum. ARCA'da pek arkadaş edinemedim, bu yüzden bu esrarengiz yabancıya şüpheyile ve merakla yaklaşıyorum. Odaya girmeden önce geriye dönüp bakıyorum

Ama gözleri kapıya ve çadıra giren kişiye odaklanmış durumda. Bakışlarını takip ediyorum ve Brandon'ın çelik gibi mavi gözleriyle karşılaşıyorum.

Odadaki hava , herkes aramızda neler olabileceğini beklerken fiziksel olarak geriliyor.

Brandon'ın gözleri üzerimde gezinirken bakışlarını bir ürperti takip ediyor. Gözlerim bana oyun oynuyor olmalı ki yüzünde bir pişmanlık parıltısı görüyorum ama aynı hızla gözleri tekrar sertleşiyor. Artık bir zamanlar sevdiğim çocuğu görmüyorum. Onun yerine bir psikopatın gözlerine bakıyorum. Ellerimi sıkıyor, ona doğru hücum edip yanağına bir tokat atmamak için kendimi zor tutuyorum. Ama istediği tam olarak buydu, ben de ona hiç beklemediği şeyi verdim.

Boğazımı temizliyorum ve herkesin dikkatini çekerek, "Hey Brandon, bana bir iyilik yap ve Pazar günü kendini tutma. Benden ne kadar almaya çalışırsan çalış, herkesin kazandığını görmesini istiyorum."

Dudaklarında bir gülümseme hayaleti beliriyor ama cevap verirken ses tonu duygudan yoksun. "En iyisinden başka bir şey bekleme *Scarlett*."

Dudaklarındaki ismim kara tahtaya çakılmış çivilere benziyor ve ben de aynı şekilde siniyorum.

"Scar, gidelim," diyor babam. Baktığımda onu dikilmiş, gözleri Brandon'ın kafasında bir delik açarken buluyorum.

Brandon'a sırtımı döndüm ve içimde tuttuğumu fark etmediğim derin bir nefes verdim. Bu anı haftalarca düşündüm ve Brandon'ı nihayet gördüğümde ona yapacağım ya da söyleyeceğim her şeyi kafamda kurguladım. Ona tokat atmadım ama güçlü durdum. Kurban olmayacağım.

Odaya bir adım atarak en güzel gülümsememi takındım ve perdenin arkamdan düşmesine izin verdim.

"Scarlett, Dega'daki yarışta kötü bir kaza geçirdin. Nasılsın?" Şakaklarında ağarmış saçları ve kalın siyah gözlükleriyle benden daha uzun boylu olmayan Thomas karşımdaki sandalyesinden soruyor. Gale adında, koyu kıızıl saçlı, sert pantolonlu bir kadın da onun yanında oturuyor.

Babam odanın uzak tarafında duruyor, destek sağlayacak kadar yakın ama kamerada değil. Ağırlığını kaydırıyor. Bu hareket içime bir endişe dalgası gönderiyor ve ensemde boncuk boncuk terler oluşuyor. Bu hislerin sebebi babam değil ama vücudumun basit bir soruya tepki vermesini beklemiyordum. Kaza hakkında ilk kez halka konuşuyorum.

Derin bir nefes alıyorum ve cevap veriyorum, "İyiim, teşekkür . Beyin sarsıntısı geçirdim, ancak doktor tarafından aklandım ve pistlere dönmeye hazırım." Dışarıdan güçlü ve pozitif görünsem de içimden titrek ve kararsız görünüyorum.

İlk yanıt veren Gale olur. "Bunu duymak harika. Çabuk iyileşmene sevindik. Kazadan sonra ortalık epey karıştı, baban, ekip şefin ve eski erkek arkadaşın hapse atıldı. O gece hakkında bize anlatabileceğin bir şey var mı?"

Kırmızı ve mavi ışıkların görüntüsü gözlerimin önünden geçiyor. Kelepçelenerek götürüldüklerini gördüğüm anı beni irkiltiyor. Gözlerim babamınkilere kayıyor ve cevap vermek için başını sallamadan önce bir kaşını kaldırıyor. Brandon'ın günahlarının listesini dünyaya duyurmak istesem de, kirli çamaşırlarımızı ortaya dökmenin ne yeri ne de zamanı olduğunu biliyorum. Biz

O geceyle ilgili sorulara ne söyleyeceğimi prova etmiştim, bu yüzden bana söylenmesi tavsiye edilenleri tekrarladım.

"Her birimizin yarış tutkusu var ve bir yarış kazayla sonuçlandığında, bu tutku taşıyor ve duygular yükseliyor. Biz tıpkı bir aile gibiyiz. Biz bir aileyiz, bu yüzden tartışabiliriz ama yolumuza devam eder ve piste geri döneriz."

Gözlüklü adam cevabım karşısında gülümseyip başını sallıyor ama ağzından dökülen kelimeler hiç de hoş değil. "Elbette hepimiz zaman zaman yarışçılar arasında bir kavga görmüşüzdür ama bu kavga sadece yarışçılar arasında değildi. Sen ve Brandon ile başladı ve babanın ekip şefinle kavga etmesiyle sona erdi. Son röportajınızdan sonra, sanırım dünya bir kadının bu spora girmesine neden izin verildiğini merak ediyor, eğer bu sporu sadece bir reality şova dönüştürmek istiyorsa?"

Tüylerim diken diken oluyor ve görüşümü kırmızı bir bulut kaplıyor. Babam bir adım öne çıkıyor ama ona bakmadan cevap . "Açık olalım, bu spora girmeme *izin verilmedi*. Buradaki her *erkek* gibi ben de kendi yolumu kazandım. Buradaki dramadan yararlananlar sadece senin gibi bir sonraki makalesi için manşet arayan insanlar. Bu oyunu oynamayı reddediyorum. Sürüşüm ya da yaklaşan yarışla ilgili bir sorunuz yoksa. Röportajı şimdi bitirmeyi öneriyorum."

Thomas dik oturur ve gözlüğünü burnuna doğru iter. Gözlük neredeyse hiç kıpırdamadı, bu yüzden gergin bir tik olmalı. Yanakları pembeleşiyor ve sözcükler arasında bocalıyor gibi görünüyor. "Şimdi, Bayan Hayes, üzülmeniz için hiçbir neden yok. Sadece insanlara cevap vermeye çalıştığımızı anlamalısınız. Bazıları bunu onlara borçlu olduğunuzu söyleyebilir."

Cüretkarlık. Görüştüğü kişileri manipüle etmek onun için gerçekten işe yarıyor mu? "İnsanlara borçlu olduğum şey iyi bir yarış ve onlara vermeyi planladığım şey de tam olarak bu. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim." Masadan kalkıyorum ve iki görüşmeciyeye dönüp bakmadan odadan çıkıyorum. Eğer bir hikaye istiyorlarsa, bunu benden alamayacaklar.

Sekizinci Bölüm

Letty

Yatağımda uzanmış Halsey'in 'Die for Me' şarkısını dinliyorum. Şeytanın yapamadığını yapması için bir kadını göndermekle ilgili sözleri gerçekten ruh halimle örtüşüyor. Görüşmeden çıktıktan sonra babam muhtemelen benim çalkantılı ruh halimi hissederek sessiz kaldı. Nakliye aracına döndük ve ben dünyadan saklandım. Birini görmekten korktuğum için değil, çok yorgun olduğum için. İnsanı bitkin düşüren, insanlara karşı çok az sabırlı kılan ve her şeyden bıktıran türden bir yorgunluk. Değişimin zaman aldığını biliyorum ama lanet olsun, her gün karşılaşacağım savaş cephesini hiç fark etmemiştim.

"Yoohoo! Evde kimse var mı?" Jamison içeri girerken kapıdan bağırıyor. Ayağa kalkıp oturma odası ve mutfaktan oluşan açık alana doğru yürüyorum. Dax'le kullandığım kamyonetin aynısı ve Jamison'ın şu anda market poşetlerini koyduğu tezgahın üzerinde yıldızlar kadar sert bir şekilde bana nasıl çarptığını hatırlamamak çok zor.

Bunun ne kadar sağlıksız ama buna değecek bir şey olduğunu fark edince içim cız ediyor. İyi ki Lysol bakterilerin %99'unu temizliyor.

"Ne aldın?" Tezgâhın üzerinde duran on market poşetine bakarak soruyorum.

Kocaman bir gülümsemeyle omuz silkiyor. "Sadece temel ihtiyaçlar. Dondurma, şeker, patlamış mısır, cips ve Moi'den bir Unrefined Beauty hediye çantası."

Hâlâ çantalara bakıyorum. "Bu nasıl bu kadar eşyaya eşit oluyor?"

"Ne istediğinden emin değildim, o yüzden her şeyden bir tane aldım." Bir çantaya uzanır ve her iki eline birer tane olmak üzere iki porsiyon dondurma çıkarır. "Bir küvet Rocky Road'un içinde ağlamak mı istersin yoksa biraz Çilekli Kurabiye mi?" diye soruyor.

"Dünyanın ve tüm küçük orospularının canı cehenneme' için bir şeyiniz var mı?"

Çantaya bakıyor. "Oh! Tam aradığım şeyi biliyorum. Yeni bir lezzet." Bana bir bardak Ben ve Jerry's uzattı, ben de etiketi okudum.

Bossin Kremalı Turta.

Gözlerimi tekrar Jamison'a çevirirken kaşlarımı çatıyorum. Dudaklarını birbirine öyle bastırmış ki yanakları sıkışmış gibi görünüyor. Kendini tutmak için çok uğraşıyor ama gözlerim onunkilerle buluşur buluşmaz kahkahayı patlatıyor ve benim de gülmeme neden oluyor.

Gülüşmeler arasında iki büküm, "Cream Pie! Bu isimlerden kim sorumlu?"

"Bilmiyorum ama kulağa en iyi iş gibi geliyor. Oturup dondurma yemek ve isim bulmak. Bunun 'Boston Cream Pie' üzerine bir oyun olduğunu biliyorum ama kulağa edepsiz gelmemesi mümkün değil."

Babam kapıdan içeri girdiğinde hala gülüyorduk. Bizi ve tezgahın üzerindeki dağınıklığı görünce durdu. Jamison'ın gözleri onunkilere takılıyor ve sessizleşiyor.

Bu çok garip.

Jamison sessiz kalacak son kişidir.

Babama doğru döndüğümde gözlerinin onunkilerde olduğunu görüyorum ama hareketi fark edince gözlerini benimkilere çeviriyor. "Baba, bu Jamison. Jamison, bu benim babam Matthew."

O bir şey söylemeyince Jamison konuşuyor. "Sizinle resmen tanıştığımıza memnun oldum, Bay Hayes." Gözleri onu tekrar içine çekiyor. Acaba burada daha fazla bir şey mi oluyor yoksa ben mi hiçbir şey anlamıyorum?

"Daha önce tanıştınız mı?" diye sordum.

"Hayır!" Babam sert bir sesle öyle hızlı cevap veriyor ki bir şey mi saklamaya çalışıyor diye düşünüyorum.

"Emin misin?" Jamison yüzünde sinsi bir sırıtişla soruyor. "Çok tanıdık geliyorsun."

Gözlerini kısar. "Eminim." Bana bakmak için ondan uzaklaşmadan önce söylediği tek şey bu. "Çok geç kalma. Sabah elemelerimiz var."

"Anladım," diyorum, ellerimle ona başparmağımı kaldırarak. Koridorda odasına doğru ilerlemeden önce gözleri tekrar Jamison'ınkilere kayıyor.

Jamison'a bakıyorum ve onun arkasından baktığını görüyorum. Daha iyi görebilmek için başını yana eğdi. "Ne yapıyorsun, Jamison?" diye soruyorum.

Bana kesinlikle masum olmayan masum gözlerle bakıyor. "Wrangler o kotları yaparken nasıl bir sihir yarattığını biliyor muydu?"

"Ew! İğrenç. Bu benim babam."

Kıkırdıyor ama biz market poşetlerini açarken başka tarafa bakıyor. Her şeyi yerleştirdik. Jamison güzellik ürünlerine başladığında patlamış mısır patlamış ve dondurma oturma odasındaki masanın üzerinde eriyor. Yüzlerimizi çamur maskeleriyle kaplarken arka planda orijinal Cadılar Bayramı filmi çalıyor. Salatalık kokusu havada uçuşuyor ve maskenin serinliği yüzümü karıncalandırıyor. Maskeler takılıp hazırlandıktan sonra

dondurmamı alıp filme döneceğim. Nakliye aracı filmin tonunu ayarlamak için karanlıktır.

Bu filmin oldukça dahice olduğunu kabul ediyorum. Sadece film müziği bile zamana meydan okuyor ve Jamie Lee Curtis'in evin içinde ağır ağır yürüyen Michael Myers tarafından "kovalanmasını" izlediğimiz sahneyi daha da güçlendiriyor. Banyoya koşar ve bir bıçak tahtaya saplanmaya başladığında kapıyı çarparak kapatır. Aynı anda, nakil aracının kapısı açılır ve ikimiz de kanlı bir çığlık atarız. Kapıdan tiz bir çığlık daha geliyor ve ardından mırıldanarak "Ne oluyor lan?" diyor.

"Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?" Eli bağılıyor, nakliye aracına doğru yürüyor.

Kalbim çarpıyor ve nefes alış verişim düzensiz. Biraz altıma kaçırılmış olabilirim. Işıklar açılıyor ve Eli ile Callum'un mutfakta durduklarını görüyorum. Eli da bizim kadar yıpranmış görünüyor ama Callum buzdolabını açıp bizi görmezden geliyor.

Eli tiksintiyle burnunu kırıştırır. "Yüzünün nesi var senin? Bataklık canavarına benziyorsun!"

Jamison ve ben birbirimize bakıyoruz. Gözlerim, gözleri ve ağzı dışında yüzünün her santimini kaplayan yeşil maskeyi tarıyor. Ellerini pençeye benzer bir hareketle kaldırıyor ve bana hırlıyor. Ben de ona kükreyerek karşılık veriyorum ve ikimiz de kıkırdamaya başlıyoruz.

Ayağa kalkıp Eli'ye doğru yürüyorum ve yüzünde yeşil lekeler bırakarak onu yanağından öpüyorum. "Buna kişisel bakım deniyor, Eli."

"İğrenç!" Yüzündeki yeşili silip süpürüyor.

Buzdolabından bir su şişesi alıp adaya oturuyorum. Kapağını açıp soğuk sudan bir yudum alıyorum. Gözlerim ada tezgahının karşısındaki adamı izliyor. Callum elinde bir paket cips tutuyor ve sessizce tezgâha yaslanıyor. Eli ile aralarında herhangi bir yakınlık görmedim ama yine de her zaman yanımda gibi görünüyor.

"Sözünüzü kesmek istemezdim -elleriyle tırnak işareti yapıyor- ama çocuklar bu gece çukurda bir parti için toplanıyor. Bu esrarı patlatıp biraz eğlenmeye ne dersin?" Gözleri muziplikle parlıyor ve ben de kendi gözlerimi ona dikiyorum.

"Bilmiyorum..." Başlıyorum, aynı anda Jamison yüksek sesle "Evet!" diyerek kanepeden atlıyor.

Jamison yanıma geldi ve ellerini omuzlarıma koydu. "Scarlett, dışarı çıkmalısın. Biraz eğlen. Eğer eğlenmeyeceksen buraya kadar gelmenin ne anlamı var!"

Ona kaşlarını çatıyorum. "Bu kulağa korkunç bir fikir gibi geliyor. Kimse beni etrafta istemiyor ve ihtiyacım olan son şey daha fazla drama. Ayrıca, sabah elemelerim var."

"Kimsenin seni rahatsız etmesine izin vermeyeceğiz. Bizi sadece korumaların olarak düşün." Eli diyor ki.

Sırıyorum. Eli'ı bir koruma olarak düşünmek komik. O bir aşık, savaşçı değil. "Umalım da İngiliz anahtarını yanında getirmişsindir. Tüm düşmanlarımla savaşmak için ona ihtiyacın olacak."

Parmağını şıklatır. "Lanet olsun. Bir şey unuttuğumu biliyordum!"

Gözlerimi deviriyorum. "Tamam, gidebiliriz ama iyi bir eküri olacağıma dair hiçbir söz vermiyorum."

Eli tek kaşını kaldırarak sırtıyor. "Mükemmel, o zaman sen ve Cal birbirinizi eğlendirebilirsiniz." Callum Eli'ın yüzüne ters ters bakar ama Eli onu görmezden gelir.

Bu muhtemelen en kötü fikir ama kaybedecek neyim var ki?

Dokuzuncu Bölüm

Letty

Yırtık bir Levi's şort ve önünde 1969 Corvette'i olan eski bir tişört giymeden önce Jamison'ın saçım ve makyajımla sihrini konuşturmasına izin veriyorum. Siyah beyaz kareli Vans ayakkabılarımla eşleştirdim. Jamison'a bakıyorum, her zamanki tasarımcı kıyafetlerini giymiş ama daha rahat. Bu randevu için sadece tasarımcı kotu ve bir bluz. Ne giyerse giysin, benim asla başaramayacağım bir seksapeli var.

Odamdan çıktığımızda Eli ve Callum kanepede oturuyorlardı. Cadılar Bayramı yerini yarış kanalına bırakmış ve Eli yeni yayıncıların yaklaşan yarış hakkında konuşmalarını dinliyor. Callum ise telefonuyla mesajlaşıyor. Bizi gördüklerinde ikisi de başını kaldırıyor.

"Hazır mısın?" Eli sorar.

Hayır, yüksek sesle söylemek istediğim şey bu, ama neden? Beni oraya gitmekten alıkoyan ne? Brandon'ı görme ihtimali mi? Dışlanmış biri olduğumu ve saçmalıklara tahammülüm olmadığını bilmek.

Ya da belki, Dax'le karşılaşabilirim.

Kalbim sıkışıyor. Eli ve Callum'un burada olması Dax'in de pistte olduğu anlamına geliyor. Tek başına bu bile beni içeride tutmalı. Bu düşünce aklımdan geçer geçmez, öfke kanımı kaynatıyor.

Neden? Neden ondan saklanayım ki? O kendi yatağını yaptı. Ondan sonsuza dek kaçamam ve bir adamın beni tutmasına izin veremem.

Bir daha asla.

"Olabileceğim kadar hazırım," diyorum hevesiz bir şekilde.

Nakliye aracından ayrılırken Jamison kolumu tutuyor. Nakliyecilerin arasındaki açık alanda toplanan gruba yaklaşırken müziğin gümbürdeyen bas duyuyor ve ateş çukurlarının yanan odunlarının kokusunu alıyorum. Hem ARCA hem de NASCAR'dan birkaç sürücü görüyorum ama tanımadığım erkekler arasında birkaç kadın da var.

Brandon'ı yolun karşısında görüyorum ama o henüz beni fark etmedi. Dikkatinin dağılmasından yararlanarak onu içeri alıyorum. Hareketli bir şekilde konuşuyor ama omuzlarının dikliği ve kalkık çenesi kibrini ele veriyor. Etrafında bir grup toplanmış ve dikkatleri onun üzerinde olmasına rağmen gözleri sıkılmış gibi etrafta geziniyor.

Onda ne buldum ki?

Geriyi görmek 20/20'dir, ancak size bok gibi davranan bir adamla kaldığınız için duyduğunuz suçluluk duygusundan asla kurtulamazsınız. Kendinizi kurban olmadığınıza ne kadar ikna ederseniz edin, yine de kendinizden nefret etmenin ağırlığını taşıyorsunuz. Aynı yere düşmemek için sürekli kendinizi sorguluyorsunuz. Tekrar.

Bir sarışın onun yanına yaklaşıp kollarını boynuna dolayınca düşüncelerimden sıyrılıyorum.

Chloe.

Vücudu bana doğru dönüyor ve gözleri benimkilerle buluşuyor. Brandon'a sürünme gösterisi yaparken gözleri kısılıyor. Belli ki bu ilgi hoşuna gidiyor ve elleri dolaşmaya başlıyor. Tiksintiyle yüzümü buruşturuyorum. Ağzının memnun bir sırıtışa dönüştüğünü gördüğümde boğazıma tırmanmakla tehdit eden kusmuğu kıskançlık sanıyor.

Bu şovu sadece benim için mi yapıyor? Hayır, teşekkür ederim. Zor pas.

Arkamı dönüp Jamison'ı ateşin etrafındaki birkaç boş şezlonga kadar takip ediyorum ve yerleşiyorum. Eli ve Callum, aralarında ağabeyim Jake'in de bulunduğu birkaç sürücüyle sohbet ediyor. Jake NASCAR serisinde Callum'la birlikte yarışacak ve bu sezon onu daha fazla görüp göremeyeceğimi merak ediyorum. Ona doğru baktığımı fark ediyor ve bana nadiren gülümsüyor.

"Burnumu sokmak istemezdim ama Dax'ten hiç bahsetmedin. Sen nasılsın?" Jamison soruyor.

Omuz silkiyorum. "Ben iyiyim, sanırım. İstesem bile bu konuda yapabileceğim pek bir şey yok."

"Ondan haber aldınız mı?"

"Hayır, ama numarasını engelledim, o yüzden deneyip denemediğini bilemem."

Jamison fısıldayarak, "Bu soruyu yanıtlıyor," diyor ve gözlerini kaçırıyor.

Kaşlarımı kaldırıp ona ne demek istediğini soracaktım ki yanımdaki koltuğa biri oturdu.

"Ciao Bella." Derin ses yüzüme bir gülümseme getiriyor. Daha önce boş olan sandalyeye baktığımda Rufio'yu görüyorum. Bir ayağını dizine atmış, rahatça uzanıyor. Gözleri yüzümden ayakkabılarıma kadar vücudumda dolaşırken şeytani bir sırıtışla yırtık şortumu ve uzun bacaklarımı süzüyor. Gözleri benimkilere döndüğünde, bir saniye önce orada olmayan için için yanan bir sıcaklık var.

"Hey, Rufio." Ona alaycı bir gülümseme veriyorum. İsmi beni hâlâ güldürüyor. Kolumdan bir çekiştirme geliyor. Baktığımda Jamison'ın bana baktığını görüyorum. Gözleri açılıyor ve çenesini Rufio'ya doğru sallıyor.

Ona gözlerimi deviriyorum. "Rufio, bu Jamison. Jamison - işaret ediyorum - bu da Rufio." Onları tanıştırıyorum.

"Çav, Jamison," diyor Rufio.

"Chi-wow." Gözlerinde bir parıltıyla söylüyor. "Nereden geldin ve neden seninle şimdi tanışıyorum?"

Başımı ona doğru eğiyorum ve gözlerimi kısıyorum. "Onunla daha bugün görüşme çadırında ," diyorum.

Rufio gülümseyerek bir ileri bir geri gidişimizi izliyor. "Şimdi, şimdi, bayanlar. Benim için kavga etmenize gerek yok. Etrafta dolaşacak çok şey var."

Kendimi işaret ediyorum. "İlgilenmiyorum," diyorum ve kaşlarımı hafifçe çatıyorum, sonra kaşlarım kararlı bir ifadeye dönüşüyor. Tanrım, az önce katılmak istemediğim bir meydan okuma ortaya attım.

"Ona aldırma. Yaşlandıkça bunuyor. Çok ilgileniyoruz, Rufio." Jamison ismini onun yaptığı gibi aksanlı bir şekilde söylemeye çalışıyor ama sesi daha çok seksi bir panterin hırlamasına benziyor. Bir kahkaha atıyorum ama sözleri Rufio'yu etkilemiş olacak ki aç gözlerle ona bakıyor.

Tamam. Buna bir son vermeliyiz. Evet, kaltaklık yaptığının farkındayım ama başka bir yarışçıyla takılmak istemediğim gibi, bana yakın olmayan birine güvenmediğim için suçlanabilir miyim?

Rufio'ya dönüyorum. "Bir dakika geri gidelim. Tam olarak neden bizimle konuşuyorsun? Bu partide bir sürü başka insan var."

"Scar..." Jamison azarlar.

Başımı salladım. "Hayır, bu adamı tanımıyorum. Sadece takılmak ya da daha kötüsü manşetlere çıkmak isteyen bir yabancıyla uğraşacak yeterince derdim var."

Rufio koltuğunda daha uzun oturur. Yüzünde hüznü bir ifade belirir. "Bakın, bir erkek olabilirim ama bu beni kabul edecekleri anlamına gelmez. Ben İtalyan'ım, Formula 1'den gelip NASCAR'da isim yapmaya çalışan bir yabancıyım. Sizin kadar kötü durumda olmayabilirim ama mücadele ettiğiniz bazı sorunları anlayabiliyorum. Formula 1 kadınlara karşı ayrımcılık yapmıyor, bu yüzden bu bakış açısını anlamıyorum. Seni yarışırken izledim. Sen iyisin *Bella*. Bu kendi adına konuşmalı."

Söylediği herhangi bir şeyin yalan olup olmadığını anlamaya çalışarak yüzünü inceliyorum. Keşke içgüdülerime güvenebilsem ama erkekleri okuma konusunda sicilim pek parlak değil.

Cevap vermediğimde, "Bana güvenmiyorsun. Sorun değil. Tek istediğim senin arkadaşın olmak. Etrafın düşmanlarla çevriliyken bir arkadaşının olması güzel olurdu."

Yardım için Jamison'a bakıyorum ve o da eğilip kulağıma fısıldıyor. "Hadi Scar, adama bir şans ver. İyi birine benziyor."

"Tamam, ama hiçbir söz vermiyorum." Pes ediyorum.

Dudakları parlak bir gülümsemeye dönüştü. Eğer bu tür şeylerle ilgileniyorsam çok çekiciydi.

Gıdıklayan bir kahkaha dikkatimi çekiyor. Ses o kadar yüksek ki iğrençlik sınırında ve herkes kahkahanın nedenini görmek için başını çeviriyor.

Keşke yapmasaydım.

Gözlerim bir çift kırmızı leopar topuklu ayakkabı giymiş uzun bacaklı bir sarışına takılıyor. Saçları birkaç ton daha açık ve eğer koyu kökleri bir şey ifade ediyorsa, şişelenmiş bir çamaşır suyu sarısı için mükemmel bir eşleşme. Dolgun kırmızı dudakları ve mükemmel makyajıyla güzel ama gözlerimin takıldığı kişi o değil. Ellerini tuttuğu adam.

İmzası haline gelen sırtına taktığı şapkasını, eskiden onu izlemeye bayıldığı kot pantolonunu ve üzerine oturan siyah tişörtünü giyiyor.

Dax.

Kalbim, midemin çukuruna düşmeden önce canını kurtarmak için tutunuyormuş gibi bir atım atlıyor. Onu başka bir kadınla görmenin acısı o kadar acı verici ki boğazımda yükselen asidik safranın tadını alabiliyorum.

Adamın söylediği her şeyden etkileniyor ama adam onunla konuşuyor gibi bile görünmüyor. Gözleri ve sözleri Callum ve Eli'a yönelmiş. Eli'ın kıza vicdansızca baktığını görüyorum. Dax kızıdan bir adım uzaklaşıyor ama kız onu takip ediyor. Şu anda ondan nefret etmiyorum olsaydım gülerdim.

"Bu ne lan?" dediğini duyuyorum Jamison'ın ve benim gördüğümü onun da gördüğünü anlamak için ona bakmama gerek yok.

Başka tarafa bakıyorum. Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum. Dax'le karşılaşmak kaçınılmazdı ama onu başka kadınlarla görmek zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim. Belki Jamison haklıdır. Tabelalar otoyol kenarlarında gördüğünüz reklam kadar büyük.

Bu.

Zama

n.

Kime

?

Çekil.

Açık.

Siktir et. Siktir et onu.

Tiesto ve Tate McRae'nin 10:35 şarkısı başladığında müziğin basları daha da yükseliyor. İçime adrenalin pompalanıyor ve zihinsel olarak son birkaç haftanın tüm küskünlüklerini bir kenara bırakıp şarkının içinde kayboluyorum. Ayağa kalkıp Jamison'a elimi uzatırken kalçalarımı sallamaya başlıyorum. O da hemen elimi tutuyor ve onu kendime doğru çekiyorum. Kollarımı kaldırıp başımı geriye atıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Jamison'ın elleri benimkileri havada kavıyor ve ikimiz de kalçalarımızı ritme göre sallıyoruz.

Kafasının içinde bir yerlere gitmek ve canavarlar gibi karanlık düşünceler hakkında şarkı söylüyor. Sözlerin içimden akıp gitmesine izin veriyorum. Sıcacık bir beden sırtıma değişiyor ve bu dokunuşla kaskatı kesiliyorum. Gözlerimi açıp arkama baktığımda Rufio'nun karanlık bakışlarını üzerimde buluyorum. Gözleri izin istiyor, ne için emin değilim ama başımı sallıyorum. İri elleri ortama dolanıyor ve daha da yaklaşıyor. Şimdi onunla Jamison arasında sıkışmış durumdayım.

Müzik şarkıdan şarkıya geçiyor ama biz öylece kalıyoruz. Birlikte hareket ediyoruz. Dansımızın hızı ve ateşin sıcaklığı omurgamdan aşağı ter damlatıyor. Kendimi hafif ve özgür hissediyorum. Bu balonun yakında patlayacağını biliyorum. Sabah ilk işim elemeler ve bir yarış var ama şimdilik bu anın tadını çıkaracağım.

Grubun etrafına bakıyorum ve başkalarının da dans partimize katıldığını fark ediyorum. Eli'yi hiçbir yerde göremiyorum ama şimdi Dax'e yaslanan kızın Callum'a sokulduğunu fark ediyorum. Bu heyecan verici bir gelişme. Callum yine o kötü çocuk haline mi döndü? Bakışlarım kalabalığın içinde geziniyor, kendime özellikle kimseyi aramadığımı söylüyorum ama kendi yalanıma inanmıyorum.

Gözlerim gölgelerin arasına gizlenmiş bir çift bebek mavisine takılıyor. Vücudunu seçemiyorum ama o gözleri nerede görsem tanırım. Tenimde gezinirken tenim karıncalanıyor. Rufio kalçalarımı tutarken izleniyor olma hissi içime bir sıcaklık gönderiyor. Gözlerimi kapatıyorum ve bedenlerimizin salınışının tadını çıkarıyorum. İzlenme hissini içinde kayboluyorum ve bu beni Dax'in beni evdeki odamda izlediği geceye geri götürüyor. Parmaklarımın amımın içinde ve dışında kaymasını izlerken bakışları ne kadar hararettiydi. Bundan ne kadar zevk aldığını ve benim zevkimden ne kadar etkilendiğini.

Şarkı değişiyor ve gözlerimi açıyorum. Etrafıma baktığımda, sevdiğim ateş mavisini bakışları göremiyorum. Görünürde yok. Hayal kırıklığıyla göğsüm çöküyor. Ne için hayal kırıklığı? Kendimi az önce olduğum kadar cesur ya da enerjik hissetmiyorum. Birdenbire sadece nakliye aracına dönmek ve geceyi sonlandırmak istiyorum.

Jamison ve Rufio'ya veda ediyorum ve ben gruptan uzaklaşırken onların yakınlaştığını görüyorum. Zihnim yarışıyor ve her ne kadar sadece düşmek istesem de

Yatağa girip kendimden geçtiğimde uykunun kolay gelmeyeceğini biliyorum. Nakliye aracına gitmek yerine arabamın park edildiği garaja giriyorum. Motorla uğraşmak son birkaç haftadır benim için zihinsel bir çıkış noktası haline geldi. Motorun verdiği his ve karmaşık bir sorunu çözme becerisi rahatlatıcı olmaya başladı.

Çok basit. Tek bir cevabı olan kesin bir denklem. Sürprizlere yer yok. Kaos dolu bir dünyada, bu araba bana teselli veriyor.

Stabilite.

Nedenini çok fazla düşünmüyorum. Cevabı biliyorum ama bana her şeyi veren kişinin dikiz aynasına bakmadan her şeyi alıp götürdüğünü kabul etmek için savaşıyorum.

Arabanın kaputunu açıyorum, kalması için yukarı kaldırıyorum. İçine bakmak için eğildiğimde, gözlerim motoru oluşturan çeşitli parçaların izini sürüyor. Düşünceli bir şekilde ellerimi kaputun kenarında gezdiriyorum. Motor bloğundaki her bir valfi ya da pistonu göremesem de, onları kafamda canlandırabiliyorum. Motoru parçalarına ayırma isteği beni çağırıyor ama sabah elemelerim varken bunu yapmanın riskli olacağını biliyorum.

Kafamın içinde kaybolmuşken, üzerimde bir gölge oluştuğunda ışıktaki değişikliği kaçırıyorum. Sert bir göğse doğru geri adım atıyorum ve çılgılık atamadan bir el ağzımı kapatıyor.

Onuncu Bölüm

Letty

Tutuşlarına karşı mücadele ediyorum ama bacaklarım arabanın kaputu ile sert bir gövde arasında kafeslenmiş durumda. Bir kol göğsümü sararak kollarımın hareketini kısıtlıyor. Paniklemeye başladığımda kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor. Hiçbir yere gidemiyorum. Çığlıklarım boğuluyor. Kimse beni duyamaz, bu saatte etrafta beni aramaya gelecek biri olsa bile. Hepsi nakil aracına geri döndüğümü düşünüyor. Kimse beni garajda arayacağını bilemez.

Böyle mi

öleceğim?

Oh, Reba.

Eğer batacaksak, en azından birlikte olacağız.

Sıcak bir nefes boynumu gıdıklıyor ve olduğum yerde donup kalıyorum. Bir sakal tırmağı omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. Nefesim kısa pantolonlarla çıkıyor. Kulağımın arkasına bir öpücük konuyor ve kendimi dokunuşa doğru eğilmiş hissettiğimde şok oluyorum.

Ne oluyor, Scar. Saldırıya uğruyorsun. Şimdi tahrik olma zamanı değil.

"Küçük kız," diyor derin ve hırıltılı bir ses kulağıma. Sesi tanıyınca çığlık atmayı bırakıyorum. "Başka bir adamın ellerinin vücudunda olması hoşuna gitti mi?" Eli ağzımdan aşağı inip boynumu kavırıyor. Kavrayışı sıkılaştıkça nefes alıyorum.

"Benim olduğunu unuttun mu?" Zorla söylüyor, bilmem gereken her şeyi anlatıyor. O kızgın.

Güzel.

"Senin mi?" Tükürdüm. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Beni bırakıp gittin. Gitmeyi sen seçtin ve *hâlâ* senin olduğumu mu söylemek istiyorsun?" Kıçımı kalçalarına dayayıp geriye doğru itiyorum ama kot pantolonunun üzerinden sikinin sertliğini hissedince duruyorum. Dişlerinin arasından çıkan inilti içime bir arzu dalgası gönderiyor.

Tanrım, bu çok boktan. Ona kızgın olmam gerekiyordu. Bu adamın üzerimde nasıl bir etkisi var ki beni kendi irademe karşı gelen ahlaksız bir yaratığa dönüştürebiliyor?

Hayır! Hayır! Kazanmasına izin verme. İçimdeki kabadayıyı topluyorum. Sağ bacağımı kaldırıp geriye doğru tekme atıyorum. Kaval kemiğine vurduğumda homurdanıyor ama beni tutuşunu gevşetmiyor.

"Benimle kavga etmene bayılıyorum. Bana ne yaptığını hissediyor musun?" Beni öne doğru itiyor, böylece kığım tam onun sikine dayanıyor. Göğsümün etrafındaki kolu çekiliyor, eli göğsüme inerken bir ısı izi bırakıyor. Gümleğimin üzerinden göğsümü kavıyor ve meme uçlarım bu ilgi karşısında sertleşiyor. Bu dövüşte teslimiyetimi sağlamlaştıracak iniltiyi tutmak için dudağımı ısıyorum. Beni nasıl etkilediğini bilmesine izin veremem.

Eli aşağı iniyor ve gümleğimin altından kayıyor. Parmakları hafifçe karnımda geziniyor ve içimdeki ısının erimiş lav seviyesine yükseldiğini hissediyorum. Parmaklarını şortumun kenarına daldırıyor ve kollarında titriyorum. Tenim dokunuşa karşı o kadar hassas ki sanki şu anda yanabilirmişim gibi hissediyorum. Elinin amıma ne kadar yakın olduğunu bilmek, dokunuşa doğru eğilmeme neden oluyor. Bilinçsizce onu daha aşağı inmeye itiyorum.

Bu neden bu kadar ateşli?

Sadece azmış olmalıyım. Dax'in dokunuşunu hissetmeyeli çok uzun zaman oldu. Bana sadece onun verebileceğini bildiğim o coşkuyu.

"Bak bana ne kadar kolay teslim oluyorsun. Benden nefret etmeyi ne kadar çok istediğini biliyorum ama yapamazsın. *Yaptığım, yapacağım* her şeyin senin için olduğunu bil. Sadece senin için, Letty."

Sözleri beni arzularımdan çekip çıkaran soğuk bir duş gibi. Kendime sakladığım duygular yüzeye çıkıyor ve kalbimin etrafındaki buzları kırıyor.

"Beni terk ettin!" , gözlerim yaşlarla doluyor ve onları . O benim gözyaşlarımı hak etmiyor.

"Letty, ayrı olabiliriz ama seni asla terk etmem."

"Yalancı!" Daha sert bir şekilde geri itiyorum ve ona doğru savruluyorum. Kolları göğsümü sıkıca sararak beni arabadan uzaklaştırıyor. Bir kolu kaputu indirmek için hareket ediyor ve kaput büyük bir gürültüyle çarpıyor.

Beni kaputa doğru fırlatıyor ve başımı aşağı doğru itiyor. Kaput, metal yüzeyin üzerinde uzanırken yüzüme karşı serin.

"Bu ne lan, Dax! Ne yapıyorsun?"

Bir elim beni kürek kemiklerimin arasından tutarken diğeri sırtımın ortasından aşağıya doğru bir yol izliyor. "Sana benim için ne ifade ettiğini gösteriyorum."

"Beni isteğim dışında tutarak mı?"

Cevap niteliğindeki kıkırdaması karanlık ve sinsî. Gümleğimin arkasını kaldırırken serin hava sıcak tenime çarpıyor. Dudaklarının fırçası yumuşak.

omurgam boyunca öpücükler. Güç ve şefkatin karışımı kafamın içinde savaşıyor. "Yapmamı istemediğin bir şey yapıyor muyum? Söyle ve durayım."

Durmasını istiyor muyum? Tanrım, bu adam. Bu gerçekten oluyor mu? Hiç bu kadar otoriter olmamıştı. Küstah. Bu adam benim tanıdığım Hyde'ın Jekyll'ı gibi. Ama hoşuma gitmiyor desem yalan söylemiş olurum. Hayatım kontrolden çıkmış gibi hissediyorum, ama bir an için kendimi bırakabilirim. Kendimi bunu düşünürken buluyorum. Ona teslim olmak nasıl bir his olurdu? Boyun eğmek ve kontrolü ona bırakmak. Bilmiyorum ama öğrenmek istiyorum.

"Ben. İstemiyorum. İstemiyorum. İstemiyorum." Her kelimeyi dudaklarımdan zehir gibi tükürüyorum. Her ne kadar ona teslim olmak istesem de, kalbim hâlâ bir hastane odasında tek başına uyanmanın nasıl bir his olduğunu hatırlıyor.

Bunu onun için kolaylaştırmayı reddediyorum.

Beni istiyorsa, bunun için savaşması gerekecek.

Hırıltısı çok şiddetli. Eli sırtıma ve saçlarıma doğru kayıyor. Saç tellerimi kavrayıp başımı geriye doğru çekiyor. Acıdan irkiliyorum ve gözlerimde yaşlar birikiyor. Baskıyı hafifletmek için sırtımı eğiyorum ama sert vücudu hareketimi engelliyor. "Senin iznine ihtiyacım olduğunu mu sanıyorsun? Burada başka seçenek yok, küçük kız. Sen ve ben varız. Bizim için başka bir seçenek yok. Bunu ne kadar çabuk anlarsan, boşalmana o kadar çabuk izin veririm." Dudakları kulağımın arkasındaki hassas teni okşuyor ve uzaklaşmak yerine ona doğru eğilmeme neden oluyor.

Dişlerimi sıkıyorum ve sessiz kalıyorum.

Hain bedenim onu istemesine rağmen ona hiçbir şey vermiyorum.

Beni göğsüne doğru çekerken kafa derim acıyor. Elimini onunkine doğru kaldırıyorum ve tırnaklarımı kolunun derisine geçiriyorum. "Seni inatçı kız. Bu tavrını senden söküp alacağım."

Dudakları boynuma ve omzuma doğru saldırmaya devam ediyor. Her öpücük ardında bir sıcaklık izi bırakıyor. Saçımı tutmayan eli ön tarafıma geliyor ve gömleğimin altına dalıyor. Nasırlı parmakları sütyenimin altındaki teni okşuyor, ardından sütyenimi kaldırıp göğüslerimi serbest bırakıyor. Her bir göğsümü avuçluyor, sonra bir parmağını aralarından geçirip göbeğime kadar indiriyor ve sonra her bir meme ucunu daire içine almak için tekrar yukarı kaldırıyor. Bana her yerimden ama en çok istediğim yerimden dokunması kışkırtıcı.

Tüylerim diken diken oluyor, o benimle dalga geçerken nefeslerim kısa pantolonlarla geliyor. Kukum havaya sıkıştı ve hem ısırap hem de ihtiyaç içinde inledim.

Sonunda bir meme ucunu çimdikliyor. Zevkin şok dalgası beni ayak parmaklarımdan ucuna getiriyor. Dudaklarımdan bir inilti dökülüyor. Sesi derin, neredeyse

tehdit ediyor, dediği gibi, "Do. Sen. İstiyor. Beni. İstiyor.

Durayım mı?" Hiçbir şey söylemiyorum.

Diğer meme ucumu da çimdikliyor. Bu sefer sertleşmiş sikine doğru geri itiyorum, içimde nasıl hissettiğini hatırlayınca inliyorum.

"Yap. Sen. İstiyor musun. Beni. İstiyor. Durmamı?" Tekrarlıyor.

Daha fazla dayanamayacağım. Tereddüt ediyorum ama başımı sallıyorum. "Söyle." Talep ediyor.

"Hayır, durmanı istemiyorum," diyorum dişlerimi sıkarak.

Bir adım geri atmadan önce ayağa kalktı. Beni tamamen serbest bırakıyor. Eğer isteseydim, kaçabilirdim. *Eğer isteseydim.* "Şortunu çıkar ve ellerin ve dizlerin üzerinde kaputun üzerine tırman."

Ayakkabılarımı tekmeliyorum, şortumun düğmelerini açıyorum, yavaşça bacaklarımdan aşağı kaydırıyorum ve yana atıyorum. Hâlâ siyah dantelli tangam ve gömleğimle kaputun üzerine tırmanıyorum. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde ondan uzağa bakarken, kığım Dax'in yüzüyle göz hizasında. Hâlâ sahip olduğum az miktardaki kontrolün avantajını kullanıyorum. Sırtımı eğiyorum ve dizlerimi daha geniş açarak ona amımı . Ne gördüğünü ancak hayal edebilirim. Amımın ıslaklığı ince kumaştan sızıyor ve iç uyluklarımı kaplıyor. Saldırısının beni tahrik ettiğine dair herhangi bir şüphe varsa, kanıtı tam yüzünün önündeydi.

Üzerimdeki bakışları bacaklarımdan arasındaki ateşi körüklüyor. Tırnaklarımı Unrefined Beauty logosunun geometrik renklerine geçiriyorum ve içten içe ürperiyorum.

Reba, bu gece bir dikiz şovu içindesin. Üzgünüm, üzgün değilim.

"Aferin kızıma." Parmaklarının yumuşak dokunuşu kalçalarımdan dışından geçerek kığımın memelerine ulaşıyor. Her iki eliyle bir yanağımı sıkıyor ve bedenimi yüzüne doğru çekiyor. Tangam tenimden çekilirken derin bir nefes duyuyorum. Göğsünden bir hırıltı yankılanıyor.

Beni mi kokluyor? Bu düşünce beni içgüdüsel olarak ondan uzaklaştırıyor. En son ne zaman duş aldım? Kokuyor muyum? Vay canına, bu her kızın en kötü kabusu. Ne kadar utanç verici.

"Hayır, hayır, hayır. Nereye gittiğini sanıyorsun?" Boğuk sözleri alt dudaklarımda titreşirken inliyorum.

"Beni mi kokluyorsun?" Cevabı bilmekten neredeyse korkarak fısıldıyorum.

Tangamı çekiyor ve klitorisimden kık yanaklarıma doğru bir çizgi yalıyor. "Bunu özlemişim. Kokun sarhoş edici. Beni bir Venüs sinek tuzağı gibi içine çekiyor ve memnuniyetle ayaklarının dibine düşüyorum. Ama hata yapma küçük kız, sana elini süren bir sonraki erkek ellerini kaybedecek."

Sesi tehditkâr ve şehvetli. Omzumun üzerinden bakıyorum ve mavi gözlerindeki ateşi yakalıyorum. Sözlerini onaylamak için başımı sallayana kadar bana tehditkâr bir şekilde bakıyor. Baştan çıkarıcı bir sırtışla yükselen dudaklarını nem kaplıyor.

"Sana benim olduğunu hatırlatmama izin ver."

Amcığma fütursuzca dalmadan önce kumaşın yırtılma sesini duyuyorum ve tek yapabildiğim bu yolculuğa tutunmak oluyor. Parmaklarım kaputun üst kısmını ön camla birleştiği yerden kavıyor, yüzüne doğru geri iterken kalçalarımı sallıyorum. Dilinin klitorisime her dokunuşu bacaklarımın arasında zaten yanmakta olan cehennem ateşini daha da alevlendiriyor. Dax aynı anda iki parmağını birden sokuyor. Gerilme o kadar mükemmel hissettiriyor ki orgazm çılgılığı atmam uzun sürmüyor.

"Oh, Dax!" Öfori beni ele geçirip tüm vücudum jöle gibi olurken inliyorum. Kollarım gevşiyor ve kaputun üzerine yığılıyorum.

"İşte böyle bebeğim, herkes kime ait olduğunu bilsin." Parmaklarından çok daha büyük bir şey tek hamlede içime girmeden hemen önce bir fermuar sesi duyuyorum.

"Oh, Tanrım!" Dax içime girip çıkarken aleti beni ikinci bir orgazma göndermek için tam doğru noktaya çarpıyor. Güçlü eller kalçalarımı kavıyor ve onları indirip dizlerimi daha da geniş açıyor. Bu çok müstehcen. Herhangi birinin her an buraya girip bizi görebileceği umurunda olmalı ama gerçekten değil.

Burası Dax. Burası evim. Olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok.

Dax'in eli saçlarımı kavramadan önce parmakları sırtımda ilerliyor. Başım geriye doğru eğilirken hassas kafa derimdeki saçların çekilmesiyle inliyorum. Hareket açıyı değiştirerek onu içimde daha derine çekiyor. Klitorisime bir çimdik atınca amım spazm geçiriyor. Başka bir orgazm için can atıyorum ama daha fazlasını kaldıracabileceğimden emin değilim. Çok bunaltıcı.

Geri çekiliyor, klitorisimi çimdikliyor ve sonra tekrar içeri itiyor. Delici aleti, derimin derinliklerinde karıncalanmalar yaratan o noktaya çarpıyor. Bunu tekrar tekrar yapıyor ve beni nefessiz bırakıyor. Her çekişinde amım onu sıkıca kavrarırken inliyorum. "Benim için gel, küçük kız."

"Dax, hayır. Yapamam. Bu çok fazla!"

"Kukun farklı olmak için yalvarıyor, ihtiyacı var ve sikilmeyeli çok uzun zaman oldu. Neden, Letty? Bunu ona neden yaptın? Neden bu tatlı amcığ en çok istediği şeyden uzak tutuyorsun?"

"Bunu sen yaptın!" Çılgılık atıyorum ama anı hızını artırmak için kullandığı için daha çok bir inilti gibi çıkıyor. Karşı koymaya çalışıyorum, gerçekten yapıyorum ama Dax'ın beni tutarsız hale getirmenin bir yolu var.

Kahretsin, bu büyük dick enerjisi.

"Bunu asla yapmam. Seni seviyorum, Letty. Beni duyuyor musun? Seni-seviyorum-seviyorum!" Beyanı bizi uzaya doğru uçururken ikimiz de inliyoruz. Oluşmakta olan ateş beni içten dışa yakıyor. Güneşten daha sıcak yanan koyu mavi bir alev. Biz de tam olarak buyuz, yanan bir alev. Ama ateşin özelliği, öngörülemez olmasıdır. Kontrol altına alınamaz ve dokunduğu her şeyi yiyip bitirme yeteneğine sahiptir.

Dünya'ya döndüğümüzde kavernöz garajda duyabileceğiniz tek şey derin nefes alış verişlerimiz. Yukarıdaki floresan ışıkları, az önce bu odada uçup giden tutkuya karşı parlak ve steril. Dax'ın saçlarımı tutuşu gevşiyor ama sırtımı göğsüne yaslarken kolları ortama dolanıyor. Aşağıya bakıyorum ve şortum hariç hâlâ çoğunlukla kıyafetlerimizi giydiğimizi fark ediyorum. Birden ten tene temas etme isteği duyuyorum ama bu hissi bastırıyorum.

Dax boynuma sokulurken saçlarım yana doğru çekiliyor. Dokunuşuna doğru eğilip kendi kollarımı onunkilere doluyorum. "Arkanı dön," diyor.

Bu huysuz adamı özlemişim. "Evet, efendim."

"Letty," diye uyarıyor ben söyleneni yapmak için hareket ederken. Bacaklarımın arasına mükemmel bir şekilde oturuyor. Pantolonunun fermuarı açıktı ve yarı sert aleti sularımla kayganlaşmıştı.

Siktir, çok seksi görünüyor.

Ellerimi göğsüne götürüyorum. Ellerimi boynuna ve yüzüne götürürken her bir santimini inceliyorum. Saçları onu son gördüğümde biraz daha uzun. Arkaya doğru taktığı şapkanın kenarlarından kıvrılıyor. Dünyamı alıp baş aşağı çeviren adamın bebek mavilerine bakarken bir kıvrımı parmaklıyorum.

Onu arabamın üstünde becerdiğime inanamıyorum.

Oh, Reba.

"Bu gerçek mi?" Fısıldıyorum.

Alnı benimkine yaklaşıyor. "Evet, bebeğim. Bu gerçek."

Parmaklarımı başının etrafına doladım, dudaklarının dudaklarımda olmasını her şeyden çok istiyordum. Evet, az önce sevişmiş olabiliriz ama öpüşmedik. Bu günahkâr adamın tadına bir sonraki nefesime ihtiyacım varmış gibi ihtiyacım var. Eğildim ve dudaklarını hafifçe okşadım. Dudaklarının sıcaklığının tadını çıkarıyordum. Yağ ve kauçuk kokusu, karışık

Dax'in odunsu kokusu ve sevişmemizin miskiyle birlikte yeni favori kokum.

Öpüşme sanki ikimiz de birbirimizi yeniden tanıyormuşuz gibi yumuşak başlıyor ama hızla hararetleniyor. Ellerim gömleğinin altındaki deri parçasını bulana kadar aşağı doğru iniyor. Çekiştiriyorum ve o da öpüşmeyi kesip tişörtünü başının üzerine çekiyor. Göğsüne doğru eğilip göğüs kasları ile boynu arasındaki çizgiyi yalıyorum. Sertçe ısırmadan önce kulağının altındaki hassas eti emiyorum.

"Siktir," diye inliyor Dax. Parmakları tenimde sıkılaşıyor, beni daha yakına çekiyor ve kalınlaşan uzunluğuyla seksimi hizalıyor. Alt dudağını dişlemeden önce çene çizgisinde öpücükler bırakıyorum. Öpücüğün kontrolünü ele geçirmeye çalışıyor ama ben çekiliyorum. Gözlerinin içine baktığımda, bana bakarken gördüğüm sıcaklık ve sevgi beni büyülüyor.

Başka biriyle birlikte olmayı nasıl hayal edebilirdim ki? Bir saatten kısa bir süre önce başka bir adamın ellerini üzerimde hissettiğimi hatırlayınca suçluluk duygusu içimi kaplıyor. Bu duyguyu fark ettiğim anda, öfke onu uzaklaştırıyor. Hayır. Burada suçluluk duygusuna yer yok. Hâlâ konuşmadığımız şeyler ve bunun seksten daha fazlası olabilmesi için ihtiyacım olan cevaplar var.

Hayır, o kadar kolay pes etmeyeceğim. "Her şeyi açıkla."

Dax benim hastanede yatmamla sonuçlanan o meşum gecedan bu yana olan her şeyi anlatırken ben onun bebek mavilerine bakıyorum. O ve babam hapishanede yumruk yumruğa geldiler ama sonuçta aşkım için yaptığı tartışmanın hiçbirimizin yapmaya hazır olmadığı bir ültimatomla sonuçlanacağını biliyordu.

Dax ellerini kollarımda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. Sakinleştirici. "İlk başta yarış kariyerini riske atmak istemedim. Matthew benim yüzümden seni yarışlardan çekeceğini açıkça belirtti. Ama onun senin koçun olacağı haberini aldığımda, bu sadece yarışmaktan çok daha büyük bir şeye dönüştü. Babanla olan ilişkinin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyordum ve bu ikinizin de farklılıklarınızı bir kenara bırakıp bir araya gelmeniz için bir fırsattı. Aramızdaki ilişkinin ayrı kaldığımız süre boyunca devam edeceğine güvenmek zorundaydım ama onun dikkatini çekmek için çok mücadele ettin. Bunu senin için mahvedemezdim."

"Dax, beni her zaman kolladığını biliyorum ama bu tartışmanın bir parçası olmayı hak ettim. Herkesin benim hayatımla ilgili kararlar almasından çok yoruldum ve beni dahil etmemen daha da acı veriyor. Hastanede uyandığımda tüm bunların olduğundan haberim yoktu. Tekrar soruyorum. Bunun ne kadar sarsıcı olduğunu anlıyor musun?" . İhanete uğramış ve yalnız hissetmenin acısı

hala çiğ hissediyorum. Başımı sallıyorum. "Sana güvenebilir miyim bilmiyorum. Şu anda güvenemem. Çok şey oldu."

İki eliyle yüzümü kavıyor ve başparmaklarıyla gözyaşlarımı siliyor. "Bebeğim, seni asla terk etmem. Senin için en iyi olanı yaptığımı düşündüğümü anlamalısın. Bize gerçek mutluluk için bir şans verdim. Babanı hayatında istemediğini dürüstçe söyleyemezsin. Matthew'un şu an inatçı olduğunu biliyorum ama yola gelecektir. Tabii hâlâ istediğin buysa."

Sorusu beni duraksattı. İstediğim şey bu mu? Hayatıma devam etme fikrini çoktan kafama yerleştirmiştım ve bununla birlikte büyük bir rahatlama ve özgürlük hissi geldi ama hayatımda Dax olmadan mutlu olabilir miydim? Yaşadığım sürece o hep bir şekilde hayatımda oldu ve bunu söylemekten nefret ediyorum ama babamla aramızdaki ilişkinin gidişatına bakılırsa, onları birbirine bağlayan bir şey olmadığı sürece arkadaşlıklarının devam etme şansı yok.

Ben.

Her şeyin patlamasına sebep olduğum için nefret ediyorum ama ben de yetişkin bir insanım.

Biri gibi yaşamaya başlamanın zamanı geldi.

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Her şey çok ani oldu." Gülümseyerek yarı çıplak bedenlerimize bakıyorum.

Yüzünü müstehcen bir sırıtış kaplıyor ve kalbim küt küt atıyor. O çok seksi. "Bu bir hayır değil. Güzel. Bu da demek oluyor ki bunu telafi etmek için ne gerekiyorsa yapacağım."

Beni sırtüstü yatmam için itiyor ve bacaklarımın arasına giriyor. Ben sallantılı bacaklarla nakliye aracına dönmeden önce üç kez daha bana yaklaşıyor. Yatağa düşer düşmez bayılıyorum.

On Birinci Bölüm

BİLİNMIYOR

İnlemelerinin sesi etrafımda yankılanıyor.

Bu çok iğrenç. İğrençler.

Karanlıkta uzanıyorum ve üstümdeki arabanın sallanması yerine elimdeki göreve odaklanıyorum.

Aradığım kabloyu bulana kadar kabloları çekiştiriyorum. Parmaklarımın arasında tutuyorum, bu kadar küçük bir şeyin nasıl bu kadar hasara yol açtığını hayranlıkla izliyorum.

Yarın olacakları düşündükçe başım dönüyor.

Sonunda gerçek yüzünü gösteren bir tırtıl gibi. Kanatlarını kırpma vakti geldi.

Snip. Snip. Snip. Crash.

Crash. Crash.

Hiç pişmanlık duymuyorum.

Sadece öfke. İntikam.

Bu kadar ileri gitmemeliydi.

Onu uyarmaya çalıştım ama yeterli olmadı.

Her şeyi mahvediyor!

İstediğimi elde etmeye çok yakınım. alabiliyorum.

Bu yüzden karanlıkta kalıp bekliyorum.

Yarın yeterince çabuk gelemez.

On İkinci Bölüm

Letty

Arabayı ilk vitesine takıp kontağa bastım ve ertesi gün piste doğru yola çıktım. Uyandığımda kafam karışmıştı, sanki bir bulutun üzerinde süzülürken aniden sert bir zemine inmiş gibiydim, çünkü bir önceki gecenin anıları sel gibi geri geliyordu. Dax beni arabamın kaputunun üzerinde sert ve hızlı bir şekilde götürürken. Ahlaksız çılgınlıklarım mağara gibi garajda yankılanıyordu.

"Sikimi çok iyi alıyorsun, bebeğim. Sikeyim. Bir daha asla, küçük kız. Bir daha asla ayrı kalmayacağız. Söz veriyorum." Sözleri yaralı kalbime merhem gibi geliyor ama söylediklerine gerçekten inanabilir miyim?

Ağzım açık bir şekilde tavana bakıyorum. Dürüst olalım, şu anda her şeyi söyleyebilir ve beni bir gitar gibi tıngırdatmaya devam ederse ona inanabilirim. Ben sırtını tırmalarken dudakları sırayla meme uçlarımı emiyor ve ısıyor. Artık tamamen çıplağız ve bacaklarım onun kalçalarına sıkıca sarılmış durumda. İtişlerinin ritmine uymak için kalçalarımı kaldırıyorum. Ellerimi sırtına doğru sürükleyerek uzun saçlarını parmaklarımla kavriyorum ve dudaklarını kendime çekiyorum. Birbirimizden ayrılırken öpüşürken inleyerek birbirimizi yiyip bitiriyoruz.

Birlikte. Nihayet.

Onu kollarımda tutarken göğsümdeki deliğin kendini yeniden dikmeye başladığını hissediyorum.

"Seni seviyorum, Letty," diyor.

"Evet, ben de seni seviyorum, göt herif."

Şimdi, gün ışığında, her şeyi analiz etmekten kendimi alamıyorum. Söylenen her kelimeyi, verilen her sözü ve merak ediyorum, sırada ne var? Buradan nereye gideceğiz?

Elemelerim için yeşil bayrağın uçuşunu izledim ve gaza bastım. Endişeyle dolu olmama rağmen, bir süredir hiç olmadığım kadar rahatlamış hissederek uyandım. Hızlı sürmeye ve bu pistte biraz kış tekmelemeye hazırım. Turlarımı atarken bir buçuk millik pist bir anda uçup gidiyor.

"İyi görünüyorsun, Scarlett. Bir tur daha at ve sonra onu içeri getir." Babam telsizden söyledi.

"Anladım." Son tura kadar zorladım ve vitesi daha düşük bir hıza düşürdüm. Pit sırasına dönene kadar bir şeylerin yolunda gitmediğini fark ettim. Frene ama pedal yere gidiyor ve hiçbir şey olmuyor.

"Baba! Frenlerim tutmuyor. Herkese pit sırasından çıkmalarını söyle!" Telsizden bağıriyorum. Pit sırasındaki insan sayısı ve sürücüler pit stop yaptığında takımların üst üste binmesi nedeniyle pit sırasındaki hız konusunda katı kurallar var. Ben bu sınırın çok üzerindeyim.

"Scarlett, sen neden bahsediyorsun?" İnanamayarak soruyor ama etrafındaki adamların bağırırlarını duyuyorum ve pit sırasındaki hareketliliği görüyorum. Ben pit sırasının yanından geçip piste geri dönerken insanlar sahaya doğru dağılıyor.

"Frenlerim çalışmıyor." Emin olmak için birkaç kez daha pompalıyorum. Bu tedirgin durum karşısında kalbim göğsümde güm güm atıyor ama neyse ki bize bir şeyler ters gittiğinde bu gibi durumlarla nasıl başa çıkacağımız öğretiliyor. Bir otoyolda ya da dağ yolunda olsaydık, çarpma ya da bir başkasına çarpma tehlikesiyle karşı karşıya kalabilirdim ama pistteki tek kişi benim, bu yüzden araba nihayet motoru durduracak kadar yavaşlayana kadar uzak durmaya devam ediyorum.

Pist görevlileri arabada babamla birlikte yanıma yanaşırken etrafımda yanıp sönen sarı ışıklar görüyorum. Ben arabadan inerken, bir çekici arabanın önüne yanaşıyor. Bacaklarım titriyor, sağlam zemine geri dönmüş olmama rağmen adrenalin hala damarlarımda dolaşıyor.

"Scarlett!" Babam koşarak yanıma geldi. "Ne oldu? İyi misin?" Sesindeki korku, beni içine çekerken kocaman açtığı gözleriyle eşleşiyor.

Kaskımın mandalını açıp çıkarıyorum ve kolumun altına sıkıştırıyorum.

Sinirlerimden geriye kalanları yatıştırmak için derin bir nefes alıyorum. "Ben iyiyim baba. Sadece bir korkuydu." "Ne olduğunu anlamıyorum. "Ne olduğunu anlamadım.

onu garaja geri çek. Hadi, benimle geri dönebilirsin ve onlarla orada buluşuruz." Bir kolunu omzuma doladı ve beni arabaya doğru yönlendirdi.

Garaja döndüğümüzde girişte bekleyen bir grup ekip üyesiyle karşılaşıyoruz. Jamison bana ulaşmak için babamı yolundan çekiyor. Kollarını boynuma doluyor ve soruyor, "İyi misin? Çok korkmuş olmalısın!"

Kendimi onun elinden kurtararak arabanın garaja çekilmesini izliyorum. "Öyleydi ama ben iyiyim. Yarış sırasında değil de şimdi olduğu için şanslıyız."

Farkına vardığında gözleri büyür. Korkutucu bir düşünce. Bu sezon zaten iki kaza geçirdim. Bana çarpsalardı ve arabayı durduramasaydım ne olurdu? Düşündükçe ürperiyorum.

"Oh, Scar." Dudağı endişeliydi. "Bu normal mi? Bu daha önce de oldu mu?" Cevap almak için babama bakıyor.

Yüzü sert ve kaşları çatık, ağzını açmadan bana her şeyi anlatıyor. "Hayır. Bu normal değil."

"Scar!" Eli, Callum ve Dax'in peşinden koşarak içeri girdi. "Duyar duymaz geldik. Ne oldu?"

"Herkesin merak ettiği de bu," diyorum ona ama gözlerim Dax'in üzerinde. Sertleşmiş yüz hatları ve daralmış bakışları karşısında irkiliyorum. Gözleri benimkileri arıyor ve yüzü dün gece gördüğüm adama dönüşüyor.

Telefonum bir mesajla çınlıyor. Dikkatimi buz mavisi gözlerden uzaklaştırıyor. Cebimden çıkarıp ekran kilidini açtığımda BİLİNMEYEN'den gelen mesajı görünce donup kalıyorum.

Koş küçük kız. Koş.

Dışarının doksan derece olduğunu bilmeme rağmen kanım donuyor ve titriyorum. Dega'dan beri mesaj almadım ve umutsuzca her şeyin bittiğini, Brandon'ın geri çekilip beni rahat bırakacağını düşündüm. Çok aptalım. Asla bitmeyecek, değil mi? Yarıştığım sürece hep arkamı kollamak zorunda kalacağım.

"Scar, her şey yolunda mı? Solgun görünüyorsun." Jamison soruyor ama bakışları elimdeki telefonu takip ediyor. "Ne oluyor lan?"

"Neler oluyor?" Dax ve babam aynı anda bana doğru yaklaşıyorlar. Dax'in sesini duyan babam odada kimin olduğunu anladığında aklını kaçırmış olmalı.

"Burada ne yapıyorsun? Sana uzak durmanı söylemiştim. Bir anlaşma yapmıştık." Dax'e tükürür.

"İşler değişir. Letty'nin iyi olduğundan emin olmak için buradayım." Dax öyle diyor.

"Ne yap-" diye söze başlıyor babam ama Eli tarafından kesiliyor. "Şimdi bunu yapmanın sırası değil. Scar, bana telefonunu ver."

Ona uzattım. "Siktir." Mesajı okuduğunda "Siktir" dedi. Dax'e dönerek, "Bunu hallettiğini sanıyordum?" diyor.

"Neyin icabına baktın?" Ben soruyorum.

"Ben gönderdim. Brandon mesaj göndermediğine yemin ediyor. Ona inanıyorum." Dax cevap verir.

Babam alay ediyor. "Tabii ki oğlunu koruyacaksın."

Görmezden gelinmekten bıkmış bir halde, " oluyor?" diye bağıriyorum.

Dax bana döndü. "Mesajları ve Dega'da olanları öğrendikten sonra Brandon'la zorbalık konusunda yüzleştim. İnkâr etti ve mesajları kendisinin göndermediğini söyledi. Başta ona inanmadım ama telefon kayıtlarını inceledim ve o olduğuna dair bir kanıt bulamadım. O

Pistte seni hedef aldığını ve kızdırdığını itiraf etti ama mesajlar hakkında hiçbir şey bilmiyordu."

Brandon'ın bu konudaki masumiyetine yüzde yüz inanmıyorum. Geri kalanında masum değil, o zaman neden mesajlar için masum olsun? Ama bu onun yöntemine de uymuyor. Brandon metodik olmaktan çok tepkisel. Yolda ya da yol dışında tüm tartışmalarımız onu tetikleyen bir şey yüzünden oldu. Mesajlar daha pasif-agresif, Brandon ise sadece agresif.

Dürüst olmak gerekirse, her şeyi Brandon'ın üzerine yıkmak kolaydı. Pistte birden fazla düşman olduğunu düşünmek, düşmek istemediğim bir sarmaldı. Ve şimdi, dışarıda beni alaşağı etmeye çalışan başka birinin daha olduğu gerçeğini göz ardı edemeyiz.

"Peki, onları kim gönderiyor?" Diye soruyorum ama düşüncelerim bu sezon olan her şeyi analiz ederek bir dakika içinde bir mil etrafında zıplıyor. Bir düşünce zihnimin derinliklerine gömülürken boğazımda bir nefes düğümleniyor. "Frenlerimin bilerek mi kesildiğini düşünüyorsun?"

Hepimiz bu sonucu düşünürken odada sessizlik hakim.

" öğrenmenin tek bir yolu var." Eli arabaya doğru giderken sessizliği bozan ilk kişi olur. Yuvarlanan bir tabure kaparak sırt üstü yatar ve motorun altına girer. Arızaları incelerken anahtarın metal üzerindeki şingirtisini duyabilirsiniz. "Eli'nin boğuk sözleri arabanın altından geliyor ve içim daralıyor.

Cevabımızı aldık.

Eli elinde siyah bir tüple geri dönüyor ve bize mükemmel kesilmiş kırılma çizgisini gösteriyor. "Bunu her kim yaptıysa, arabayı kurcaladıklarına dair açık bir kanıt bırakacak kadar akıllı değilmiş. Frenlerin kesilmiş olduğuna dair hiçbir şüphe yok."

Babam tüpü Eli'dan alıp kendisi inceliyor. "Dün ekip olarak kontrollerimizi yaptıktan sonra araç pist yetkilileri tarafından incelendi. Garajdan çıktığımızda frenlerde herhangi bir sorun yoktu."

Jamison, "Yani bu sabahki sıralama yarışından önce onları kurcalamak için birinin siz gittikten sonra gelmesi gerekirdi," diyor.

"Dün gece garajdaydım," diye ağzımdan geçiriyorum az önce ne dediğimi düşünmeden. Dün gece bu garajda neler olduğunu hatırlayınca yanaklarım kızarıyor. Boynuma doğru yükselen kızarıklığı gizlemeye çalışmak için yere bakıyorum ve şüphesiz yüzümdeki suçlu ifadeyi okuyabilirsiniz.

Neyin suçlusu? Kendi arabamın kaputunda aklımı kaçırdığım için mi?

Daha sonra araba. Aman Tanrım.

Burada bizimle miydiler?

Birden midem bulanıyor ve ayaklarımın üzerinde sallanıyorum. Güçlü bir el beni sabitlemek için omzumu kavıyor ve sıcaklık bana sonraki sözlerime güç verecek gücü veriyor.

"Dün gece partiden ayrıldıktan sonra buraya geldim. Aklım başımda değildi ve uyuyamayacağımı biliyordum, bu yüzden nakliye aracına gitmeden önce buraya geldim." Ben de öyle dedim.

Hepsi birden bana sorular yöneltmeye başladılar. "Birini gördün mü?" Babam soruyor.

"Burada ne kadar kaldın?" Jamison soruyor.

Eli, "Belki zaman dilimini daraltabiliriz," dedi.

Tüm gözler bana dönüyor ve donup kalıyorum. Her şey yüzüme patlamadan bunları nasıl açıklayabilirim? Gecenin büyük bir bölümünde garajda tek başıma görmeme izin verilmeyen bir adamla birlikte olduğumu nasıl açıklayabilirim?

Dudağımı ısırp gözlerimle beni utançtan ölmekten kurtarması için onu zorlarken gözlerim Dax'e kayıyor. Bunun yerine ayaklarını omuz genişliğinde açıyor ve kollarını kavuşturuyor. dudağını kaldırıyor ve kaşlarını çatarak bana meydan okuyor.

Bu göt herif ikimizi dünyaya anlatmam için bana meydan okuyor. Bu oyunu iki kişi oynayabilir. "Sanırım gece 1:00 civarıydı, öyle değil mi Dax?"

Kafalar Dax'e doğru dönüyor ama onun kısılmış gözleri benimkilerde kalıyor. Dudaklarını ince bir çizgi haline getirerek gülümsemesini gizliyor. Başını sallıyor, "Kulağa doğru geliyor."

"Bekle..." Jamison'ın gözleri ben ve Dax arasında gidip gelirken eli koluma çarpıyor. "Seni fahişe! İtalyan Mafyası'na daldığımızı sanıyordum ve sen burada mağara adamı Dax ile sevişiyorsun." Duraklıyor, gözleri kocaman oluyor. "Bekle, bu Rufio'yu alabileceğim anlamına mı geliyor?"

Ona gözlerimi deviriyorum. "Rufio hiçbir zaman bir şey olmayacaktı Jamison. Ayrıca sana teslim edilecek bir et parçası da değil. Bunu onunla sen hallet."

"Kimse kimseyle sevişmiyor!" Babam bize kükrüyor ama gözleri Jamison'ın üzerinde. Jamison gözlerini ona dikey ve kalçasını sallıyor. Onu görmezden geliyor ve Dax'e dönerek, "Sen! Sana kızımdan uzak durmanı söylemiştim." diyor.

Dax omuzlarını dikleştirir. "Yaptım Matthew, istediğin her řeyi yaptım ama sonuşta karar vermek bize dűřmez. Letty bir yetişkin. Bu onun kararı."

Bayıldım.

"Cehennem gibi!" Babam tartışıyor.

Sűzleri beni derinden etkiledi. Hayatım boyunca iřime attıđım her duygu bu adam tarafından bir kutuya konuyor. Beni *dahil etmek* yerine benim *iřin* her kararı o verdi. Her seferinde benim fikirlerimin ve isteklerimin hiřbir önemi yoktu. İliřkimizin son birkaç hafta iřinde geliřeceđini dűř nműřt m, ancak ilerlememizin beni nasıl gördüđünü deđiřtirmedeđi ařık.

"Kesin şunu, ikiniz de." Babama dönerek, "Baba, Dax hiçbir yere gitmiyor. Bu ilişkiyi kabul etmeyebilirsin ama buna ben karar veririm. *Senin* değil. İkinizin kavgasıyla uğraşmaktansa, beni öldürmeye şalışan bir psikopat da dahil olmak üzere yeterince sorunum var. O yüzden ikiniz de ya gemiye binin ya da dışarı şıkın." Ne demek istediğimi vurgulamak işin aşık garaj kapısını işaret ediyorum.

"Scar Takımı!" Jamison bir spor etkinliğinde görebileceğiniz gibi kolunu önüne uzatarak bağırıyor. Eli ve Callum gibi ben de kendi kolumu onunkinin üstüne koyuyorum. Dax ve babam bir süre birbirlerine baktıktan sonra Dax  ne çıkıyor ve elini onun üstüne koyuyor. En son babam geliyor ve herkes ne olacağını görmek işin bekliyor.

Her zaman kışkırtıcı olan Jamison kararlılıkla babama bakıyor ve "Hadi ama *baba*, sert davranabilirsin ama hepimiz Scar işin her şeyi yapacağını biliyoruz, bu yüzden bu kadar inatçı olmayı bırak ve elini buraya getir" diyor. *Baba* deyince gözleri parlıyor ve birden hepimiz hakkında hiçbir şey bilmediğimiz bir şeye izinsiz giriyormuşuz gibi hissediyoruz. şaşırtıcı bir şekilde kabul ediyor ve elini üstüne vuruyor.

Lanet olsun, Jamison babamı bu kadar kolay etkileyebildiğine göre bir şeşit b y  biliyor olmalı.

Hepimiz ellerimizi aşağı bastırıyor ve "Scarlett Takımı!" diye tezahürat yaparak kaldırıyoruz. Bunun ne kadar klişe olduğuna kıkırdamaktan kendimi alamıyorum ama kalbim sıcaklıkla doluyor.

"Scarlett Hayes," diye seslenildiğini duyuyorum arkamdan. Arkamı döndüğümde otuzlu yaşlarının ortalarında ya da sonlarında görünen bir kadının kot pantolon ve üzerinde Kansas Speedway logosu olan yakalı bir gömlekle garaja girdiğini görüyorum. Samur teni makyajsızdı ve siyah saçlarını geriye doğru at kuyruğu şeklinde toplamıştı. Rahat ama profesyonel.

"Leslie," diyor babam, yanına gidiyor ve sanki uzun zamandır arkadaşmışlar gibi ona sarılıyor.

"Selam Matthew. Olanları duydum ve Scarlett'i kontrol etmek istedim," diyor Leslie, sarılmaktan vazgeçerek. Gözleri benimkilere döndü.

Bana doğru adım atarak, tokalaşmak için elini uzattı. "Ben Leslie Cole, Kansas Speedway Başkanı. Pistteki olaydan haberdar oldum ve sizi kontrol etmek istedim. Bu sezon sizi takip ediyordum ve pistte başka bir kadınla tanışmak için sabırsızlanıyordum. Daha iyi şartlar altında olmadığını söylediğim için üzgünüm."

Elimi onunkinin içine soktum, az önce söylediği her şeyi anladım. Pist başkanı mı? Bir kadın mı? Bunu nasıl bilemedim? Pist Başkanı, NASCAR camiasında prestijli bir görevdir ve pistle ve NASCAR onaylı etkinliklerle ilgili her şeyi yönetirler.

Elini bırakıyorum ve kendimi tanıtıyorum. "Scarlett Hayes, sektörde başka bir kadın görmek çok güzel. Pist başkanının bir kadın olduğunu bilmiyordum."

Kıkırdıyor. "Herkes hâlâ bu fikre alışmaya çalışıyor ama eninde sonunda alışacaklar. Bahse girerim ikimizin de ortak noktası bu."

Öfkelendim. "Kesinlikle öyle."

"Size destek vermek ve yapabileceğim bir şey olup olmadığına bakmak için buradayım. Bugün olanları gözden geçirerek başlayalım." Leslie ve babam arabaya doğru yürüdüler. Eli ve babam ona bugün olanları ve fren hattında ne bulduklarını anlatıyorlar.

"Ekibimin kapsamlı bir soruşturma yapmasını sağlayacağım. Ne yazık ki araçların başka bir sürücü tarafından sabote edilmesi alışılmadık bir durum değil. Yarış bitene kadar garajı yirmi dört-yedi saat gözetlemesi için bir koruma sağlayacağım. Faili yakalayamayabiliriz ama en azından siz buradayken bunun tekrarlanmasını önleyebiliriz, Leslie bize garanti veriyor. Bunu ciddiye aldığını bilmek rahatlatıcı.

Rahat bir nefes alıyorum. İç huzuruna paha biçemezsiniz.

Leslie gitmeye hazırlanırken elini koluma koydu. Jestleri anaç ve tatlıydı. "Oh! Sana haber vermeyi unuttum. Bugün ikinci oldun."

Mırıltılar garajda dolaşıyor.

Onu doğru duymamış olmalıyım. "Pardon? Az önce ikinci sırada olduğumu mu söylediniz?"

Gülümsemesi neşe ve gururla dolu. Bu kadın beni Adem'den tanımıyor olsa da, aramızda her şeyi anlatan bir akrabalık var. "Kesinlikle öyle."

"olsun," diye fısıldadım. Bunun imkanı yok. Buna inanamıyorum. Babama ve o da bana kocaman sarılmak için hareket ediyor. Onu sıkıca kavıyorum ve kendime bu başarı anını yaşıyorum.

"Bunu yapabileceğini biliyordum, Scarlett. Yarın hepsine neler yapabileceğini göstereceksin." Biz uzaklaşırken babam söyledi.

"Seni destekliyorum Scarlett. Benim pistimde bir kadının kazandığını görmeyi çok isterim," diyor Leslie.

Bunun nasıl bir şey olacağını hayal ederken yüzümü bir gülümseme kaplıyor. "Bunu ben de çok isterim."

Kolumu okşayarak, "Peki o zaman, yarın seni kazananlar çemberinde göreceğim. Şampanyayı ben getiririm."

Biraz fazla hevesli bir şekilde başımı sallıyorum. "Kulağa bir plan gibi geliyor."

Leslie gruba veda ediyor ve babam da onunla birlikte çıkıyor.

"Sence sevişiyorlar mı?" Jamison'ın yanımda sorduğunu duyunca şok oldum.

"İğrenç, Jamison. Öyle olsalar bile bilmek istemezdim." Sorusu beni hazırlıksız yakaladı ve ona daha yakından baktım. Kaşları çatılmış ve burnu sanki kötü kokan bir şey hayal ediyormuş gibi kırışmış.

Ona dirsek attım. "Kıskandın mı?"

Sorum onu 'erkeğime dokunursan seni öldürürüm' bakışından uyandırıyor ve yüzü şakacı bir gülümsemeye dönüşüyor ama bunun sahte olduğunu biliyorum. Bunu gerçekten düşünüyor, değil mi?

"Tabii ki hayır. Belki birileriyle yatıyorsa, arabanın üstünde çivilendiğin için seni rahat bırakır diye düşündüm."

Gözlerim kocaman oldu. "Nasıl yaptın-" Söylemeye başlıyorum ama o sadece kaşlarını kaldırıyor ve başını eğiyor.

Gülüyor ve beni işaret ediyor. "Bilmiyordum ama şimdi biliyorum!"

Elleri belime dolanıyor. Sıçrayıp kaçmaya çalışıyorum ama beni sıkıca tutup sert bir göğse doğru çekiyorlar. "Dax!" Koluna vurarak söylüyorum. "Babam her an geri gelebilir."

Kulağıma yakın bir yerde kıkırdıyor. "Bizi birlikte görmeye alışması lazım, Letty. Ben hiçbir yere gitmiyorum."

Onun kollarında erimek istemem yeterince kötü. Kim ne derse desin bu doğru geliyor ama aynı zamanda babamla kurduğum ilişkiye saygı duymak istiyorum ve eğer bu PDA'yı azaltmamız gerektiği anlamına geliyorsa, o zaman yapacağımız şey bu. En azından bu fikirden artık nefret etmeyene kadar. "Evet,

ama lütfen biraz yumuşatabilir miyiz? Arkasından iş çevirdiğimi ve dün gece bir garajda seninle birlikte olduğumu öğrenmesi yeterince kötü."

"Bebeğim, o arabanın kaportasında sana yaptığım her şeyi bana hatırlatma. Hiç yardımcı olmuyor." Sesi hırıltılı ve kızışmış bir kedi gibi kıcımlı ona sürtmemek için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

"Durdurun şunu! Etrafım çiftlerle çevrili ve ben yapayalnızım," diyor Jamison.

Arkamızdan bir öksürük geliyor ve ben dönüp Eli ile Callum'un arabanın açık kaputunun üzerine eğildiklerini görüyorum. Callum Eli ile arasını işaret ediyor, "Biz bir çift değiliz."

Eli huffs, "Seni kaltak!" Mekanik havluyu dramatik bir yetenekle yere atıyor ve aşağılanmış bir aşık gibi yolumuzda yürüyor.

Callum'un gözleri kocaman. Belli ki Eli'nin cevabını beklemiyor. Oh, bu çok iyi.

Legally Blonde'daki repliği hatırlayarak gülümsedim. "Son sezon Prada ayakkabılarını bana vurma, *tatlım*." Mükemmel bir Latin aksanıyla Eli'a nişan alıyorum.

"Bunlar geçen sezondan *değil*." O karşılık veriyor ve biz kıkırdamaya başlıyoruz. "Az önce burada ne oldu?" Dax soruyor.

Jamison gözlerini devirir. "Klasik. Legally Blonde. Film listesine ekliyorum." Telefonunu çıkarır ve yazmaya başlar.

Cidden film geceleri için bir liste mi hazırlıyor? Buna neden şaşırdım ki? Aynen öyle, Jamison. Titizlikle organize edilmiş.

Eli kolumdan tutup beni kendi kolunun altına çekti. "Gidip sıralama sonuçlarına bakmaya ne dersin? Kimin birinci olduğunu öğrenmek için can attığını biliyorum."

Gülümsüyorum. "Aynen öyle. Buna inanabiliyor musunuz? İkincilik!" Bir aşağı bir yukarı zıplıyorum, Eli'ı beni bırakmak zorunda bırakacak kadar itip kakıyorum.

Gün frenlerimin kesilmesiyle başlamış olabilir ama pedalı sonuna kadar zorlarken kimin frene ihtiyacı var ki?

On Üçüncü Bölüm

Letty

Sürücüler için sıralama listesini okurken şok içinde "," diyorum. İşte orada - Scarlett Hayes- iki numarada ve üçüncü sırada Brandon var. İlk sırada üç numaralı araçta Kyle Richards adında tecrübeli bir ARCA sürücüsü var.

Eli omzumun üzerinden eğilip isimleri okuyor. "Yok artık. Bunu sen yaptın, Scar!"

Hepimiz rütbelere bakmak için karavanıma geri döndük. Babam hala Leslie ile birlikte ve bu anı benimle paylaşmak için burada olmadığı için hayal kırıklığına uğradım. Etrafımda tebrikler mırıldanılıyor ama göğsümde atan kalbimin sesine kıyasla hepsi beyaz gürültü. *Gerçekten başardım.* Sadece ikinci olmakla kalmadım, kişisel rekorumu kırdım, Brandon'ı da yendim.

Lanet Brandon.

Sevinmem gerekirdi ve çoğunlukla seviniyorum da. Her zaman istediğim şey buydu ama Brandon'ın ismini sıralamada görmek bana sadece yarın Dega'dan bu yana ilk kez onunla karşılaşacağımı değil, aynı zamanda onun önünde olduğum için beni daha da zorlayacağını hatırlattı.

Sevinmem gerekirdi ama derimin karıncalanmasına ve kafamda hayali bir zonklamanın oluşmasına neden olan şey korku.

Ne halt ben? Bir enkazı daha kaldıramam.

"Letty," derin bir ses kafamın içindeki tüm gürültüyü dağıtıyor. Başımı kaldırıp bir çift mavi göze ve endişeyle çatılmış kaşlara bakıyorum. Bu adamın beni nasıl bir kitap gibi okuyabildiğine dair hiçbir fikrim yok ama başka türlüünü de istemezdim.

Bir bakışıyla ona ihtiyacım olduğunu anlıyor ve orada oluyor.

Beni güçlü kollarına sarıyor, göğüs göğüse, kollarımı kalçasına doluyor ve kulağımı göğüs kaslarının arasına yerleştiriyorum. Kalp atışlarını dinliyorum. Ba dum. Ba dum. Ba dum. Bu rahatlatıcı ritim beni rahatlatıyor. Derin bir nefes alarak onu daha sıkı sarıyorum, tekrar kollarımda olmasının tadını çıkarıyorum. Hâlâ çözmemiz gereken bazı şeyler var ama dün gecedan sonra aramızdaki bağ daha da güçlendi. Sanki ayrı düşmek ve tekrar bir araya gelmek bizi daha da güçlendirdi.

"Bunu hak ediyorsun, Letty. Onu gölgede bırakman an meselesiydi." Ben dinlerken ellerini sırtımda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. "Misilleme konusunda endişelendiğini biliyorum ve bunu tahmin edemesek de

Yarın ne yapacağını bilmiyorum ama bence bir şey denemek aptallık olur. Dega'daki kazadan ve geçen yılki kazayla ilgili detayların ortaya çıkmasından sonra, bir süre ortalıkta görünmeyeceğini hissediyorum. Ayrıca onu hizaya getirmek için üzerinde çalıştığım bir planım var."

Bu benim için yeni bir şey. Kollarına yaslanıp, "Ne planı?" diye sordum.

Sır saklayan bir çocuk gibi sırtıyor. "Şu an için endişelenmene gerek yok. Her şeyi çözdüğümde sana haber veririm."

Daha fazla bilgi almak için ona baskı yapmak istiyorum ama gerçekten çok yorgunum. Günün olayları beni hem duygusal hem de zihinsel olarak tüketti. Dax'e de güveniyorum.

Dax'in kollarından çekilmeden önce yüksek sesli bir gıcırta nakliye aracının duvarlarından sekiyor. Öfkeli bir hırıltı çıkardı.

"Geri çekil. Kız arkadaşımın konuşmam gerek," diyor Jamison beni kanepeye doğru çekerken. "Buna asla inanmayacaksın. Az önce bahsettiğim podcast'ten bir e-posta aldım." Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok ve yüzümdeki şaşkınlığı görüyor olmalı. "Sen hiç söylediğim bir şeyi dinler misin?" diye homurdanıyor. "Hello Lovely podcast'i. Dega'da sen ve Brandon hakkındaki sessizliği ilk bozan onlar oldu. Seni bu sezon hakkında en çok konuşulan yarışçı yapan sosyal medya fırtınasını onlar başlattı."

Bunların hepsi benim için hala anlamsız. Neden bahsettiğini biliyorum ama geçtiğimiz ay sosyal medyaya ya da herhangi bir medyaya pek dikkat etmedim. Jamison devreye girip iletişim taleplerini yönetmeyi teklif etti ve ben de memnuniyetle ona devrettim. Bu konuda heyecanlandığına göre büyük bir mesele olmalı.

"Yarınki yarıştan sonra sizinle röportaj yapmak istiyorlar. Yarışınızı izlemek için bilet aldılar ve her ayrıntıyı Instagram ve TikTok'larında vurguladılar. Onların etkisiyle yarın çok daha destekleyici bir kalabalık göreceğimizi düşünüyorum." Jamison bunun ne kadar büyük bir fırsat olduğundan ve podcast'lerin şu anda reyting ve izlenme oranlarında haber spikerlerini nasıl geride bıraktığından bahsediyor. Vesaire, vesaire, vesaire.

Onun heyecanına kıkırdıyorum. "Jamison, eğer onlara güveniyorsan ve bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyorsan, yapacağım."

"Evet!" Beni kucaklamadan önce koltukta bir aşağı bir yukarı zıplıyor ve bizi sarıyor. "Bu e-postaya yanıt vermem ve tüm ayrıntıları onaylamam gerekiyor. Sonra görüşürüz. Charlotte'tayken doğum günün için bir şeyler planlamamız gerektiğini de unutma."

Benim doğum günüm. Tam olarak on dokuzuncu doğum günüm. Tamamen unutmuşum. Doğum günümü hiçbir zaman büyük bir mesele haline getirmediim. Etrafınızda kutlayacak kimse olmadığında hayal kırıklığını engellemek zaman daha kolaydı. Ama bu yıl farklı. Odada aileme, sevdiğim insanlara bakıyorum ve ilk kez onlarla paylaşacağım için heyecanlıyım.

"Ben hallederim." Dax'in dediğini duydum. "Hiçbir şey için endişelenmene gerek yok."

Yanaklarım kızardı. Bu adamın doğum günüm olduğunu bilmesi, hatta bunu kutlamayı düşünmesi bile mutluluk dansı yapmama neden oluyor. Tüm yüzümü ele geçirmekle tehdit eden gülümsemeye teslim olmamak için kendimi zorluyorum ama bu adam bana kelimelere dökemeyeceğim bir şey yapıyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Sen o güzel yüzünü hiç merak etme. Sadece ben söylediğimde gitmeye hazır ol." Burnuma bir öpücük kondurdu ve nakliye aracından çıktı.

"Vay, vay, vay. Bu kadar yeter." Jamison kaşlarını aşağı yukarı kaldırırken bana dirsek attı. Gitmek için ayağa kalktı. Kapıya doğru yürürken elini alnına götürüyor ve güneyli bir ses tonuyla şöyle diyor. "Keşke benimle ilgilenecek seksi ve yaşlı bir adam bulabilseydim."

Tam o sırada nakliye aracının kapısı açılıyor ve babam içeri giriyor, aşağıya bakıyor ve Jamison'a çarpıyor. Ayağı kayınca kolları havaya kalkıyor ve babam onu kalçalarından tutarak ayağa kalkmasını sağlıyor. Gözlerinin içine bakıyor ve onu kimin tuttuğunu fark ettiği anda gözlerinde bir parlama oluyor ve sırıttırıyor, "Hey, *baba*."

Yüzü taş gibi soğuk ama gözleri farklı bir hikâye anlatıyor.

Adam kadını bırakıyor ve kadın da hepimizi bu ikilinin arasında neler olup bittiğini merak etmeye bırakarak kamyonun dışarı çıkıyor.

Bölüm On Dört

Matthew

"Leslie, tavsiyene ihtiyacım var," diyorum ofisinin bulunduğu ana binaya doğru yürürken. Leslie mini buzdolabından birkaç su şişesi alırken ben de duvarı kaplayan deri koltuğa oturuyorum. Ofisi, bir masa ve pist manzaralı pencerelere bakan sandalyeler ve misafirler için bir oturma alanı olacak kadar büyük. Karşımdaki koltuğa oturmadan önce bana bir şişe uzatıyor.

"Bu konuda bana geldiğine göre ciddi bir şey olmalı."

O haklı. Genelde tavsiye alan biri değilimdir ama Leslie'nin iki genç kızı var ve Kansas Speedway Başkanı olmadan çok önce de uzun yıllardır arkadaştık. Bugün onu yeni görevinde görmek ve Scarlett'le nasıl etkileşime girdiğini görmek pek çok şeyi bir perspektife oturttu.

"Rose'u kaybettiğimden beri Scarlett'e iyi bir baba olamadım. Onu bu hayattan uzak tutmak, güvende tutmak için elimden geleni yaptım ama o sadece bu hayatın içinde olmak için daha fazla mücadele etti. Sezonun başında onu ikna etmek için pes ettim. Muhtemelen ona bu hayatın ne kadar zor olabileceğini gösterecek ve onu korkutup kaçıracaktım. Neler yapabileceğini hiç bilmiyordum... hiç hayal etmemiştim."

Bu sezon Scarlett'te gördüğüm gelişmeyi ve onu izlemenin bana hiç bilmediğim bir keyif verdiğini anlatıyorum. Ağabeyi Jake'i eğittim ve NASCAR'da kat ettiği mesafeyle gurur duyuyorum ama Scarlett'te gördüklerimin yanına yaklaşamaz. Edindiği tüm düşmanlara rağmen, bunların onu durdurmasına izin vermedi. Her ne kadar onu balonlu naylonlara sarıp güvende olacağı eve götürmek istesem de, bu dürtüyle savaşmak zorunda kaldım. Bu ona haksızlık olur. Bunu kardeşlerine yapmazdım ve onlara farklı davrandığımı söylerken haklıydı.

O benim küçük kızım.

Rose'dan bana kalan tek şey o.

"O çok özel biri Matthew. Bu sezon onu takip ettim ve neler yaşadığını ancak hayal edebiliyorum. İnsanların yarış sektöründe bir kadına nasıl tepki verdiğini ilk elden biliyorum ama benim konumum sürücü olmaya hiç benzemiyor. Bir savaş alanının ön cephesi gibi." Bu düşünce karşısında gözle görülür bir şekilde ürperiyor.

"Biliyorum! Dega'daki enkazını gördüğümde hiç bu kadar korkmamıştım. Ve kendi eski erkek arkadaşının bunca zamandır ona zorbalık yaptığını bilmek

ve onu kasten incitti- onu boğazlamak istiyorum."

Kıkırdıyor. "Onun yerine babasını boğazlamışsın gibi görünüyor. Dax ile aranızda tam olarak neler oluyor? Her zaman yakındınız ve sonra aniden birlikte hapse düştünüz."

Şişeyi masanın üzerine koydum ve koltuktan kalktım. Masanın etrafından dolaşıp yerde volta atmaya başlıyorum. Canım gerçekten sıkıldığında yaptığım hareket. Dax ve Scarlett'in ilişkisi her şeyin en kötü yanı. Uzun zamandır arkadaşımın kızıyla ilişkisi olduğunu nasıl öğrendiğimi ve hapse girmenin, parmaklarımın onun yüzüne çarpmasına değdiğini anlatıyorum. Damlayan kanı görmek ve buna sebep olanın ben olduğumu bilmek. Ona yaşatmak istediğim en son acı buydu.

"Onu sevdiğini söylüyor. Buna inanabiliyor musunuz? Onun iki katı yaşında, neredeyse bir yetişkin. Hangi yetişkin adam bu kadar genç birini ister ki?" Kelimeler dudaklarımdan dökülürken bile yalan olduğunu biliyordum. Genç bir kadının çekiciliği hakkında her şeyi biliyorum. Ama bunun bir önemi yok. O benim kızım.

"Ama o bir yetişkin Matthew. O bu konuda ne diyor?"

Volta atmayı bırakıp onunla yüzleşiyorum. Dişlerimi sıkarak, "Onu sevdiğini söylüyor. Sanki aşk hakkında bir şey biliyor! Bunu düşünmek bile gülünç."

"Matthew, çocuklarımızın, özellikle de kız çocuklarının seni nasıl sınadıklarını çok iyi biliyorum. Bir adım geri gidelim. Az önce onun ne kadar güçlü, olgun ve zorluklarla yüzleşebilen biri olduğunu itiraf ettin. Bunun doğru bir şey olduğunu söylemiyorum. Dax daha iyi bilmeliydi ama Dax'ın ona karşı güçlü hisleri olmasaydı onunla bir ilişkiye girmeyeceğine de inanıyorum. Her ne kadar bundan nefret etseniz de hafifçe adım atmanız gerekecek. Onları ayırmak onu sadece Dax'ın kollarına itecek ve senden uzaklaştıracaktır."

Haklı olmasından nefret ediyorum. Çoktan oldu bile. Pistte sadece bir gün kaldık ve şimdiden gizlice dolaşmaya başladılar. Ne kadar yanlış olursa olsun, Scarlett inatçıdır. Bazı hayat derslerinin zor yoldan öğrenilmesi gerekir. Ve onun kalbini kırdığında, parçaları toplamak için orada olmak zorunda kalacağım.

Keşke Rose burada olsaydı. O ne yapacağını bilirdi.

Scarlett annesini çok genç yaşta kaybetti ve ondan sonra hayatında hiç anne figürü olmadı. Evet, bir ailesi vardı. Ben uzaktayken çoğunlukla büyükbabası vardı ama biz sevdiğim kadının yerini tutamıyorduk. Rose'u hatırlayınca göğsüm sıkışıyor. O benim her şeyimdi ve birlikte geçirdiğimiz yıllar hayatımın en mutlu yıllarıydı. İtiraf etmeliyim ki

Vefatını en iyi şekilde atlattım. Kaybımı düşünmek zorunda kalmamak için kendimi işe verdim. Rose'un artık hayatımda olmamasının boşluğunu. O benim ilk ve tek aşkımdı ve aradan geçen yıllar onun gibisini asla bulamayacağım gerçeğini daha da pekiştirdi.

Onun gibi birini istemiyorum. Hiç kimse hayatınızın aşkının yerini tutamaz, ama yalnız olduğumu kabul etmezsem yalan söylemiş olurum.

Şimdiye kadar sadece bir kadın ilgimi bir geceden daha uzun süre çekebildi. Sadece bir gecelik bir ilişki olması gerekiyordu ama bu bir yıl önceydi ve onu aklımdan çıkaramadım.

Tam bir ikiyüzlüyüm. Dax'i yargılamaya hakkım yok ama ihanet mantıktan daha ağır basıyor. Ona güvenmiştim. Başka hiçbir koçun onu almayacağını söylediğimde yalan söyledim. Eminim alırlardı ama onlara deneme şansı vermedim. Ona sadece tanıdığım birine güvenecektim.

O adamın Dax olduğunu sanıyordum.

"Haklı olduğunu biliyorum," diye kabul ediyorum. İçimi çektim. "Bu şimdiye kadar yaptığım en zor şey olacak."

Benim mutsuzluğuma gülüyor. "Çocuklar genelde öyledir."

On Beşinci Bölüm

Letty

"Hey, Scarlett, bekle!" Aksanlı bir ses, sürücü tanıtımları için sahneye doğru ilerlerken bana yetişmek için koşan Rufio'ya dönüp bakmamı sağladı. Ona yetişmesi için duruyorum, dost bir yüz gördüğüme seviniyorum. "Nasılsın? Dün frenlerinle ilgili bir sorun yaşadığını duydum. Her şey yolunda mı?"

"Vay canına, buralarda laf çabuk yayılıyor." Rufio yanımda, tekrar yürümeye başlarken küçümseyerek söylüyorum. "Evet, ben iyiyim. Fren borum kesildi ama arabayı güvenli bir şekilde manevra ettirebildiğim için şanslıyım."

"Ne? Fren hattın mı kesildi?" Sözlerimi tekrarlıyor.

Hiçbir şey söylemiyorum ve ipuçlarını bir araya getirmesine izin veriyorum. Soruşturmadan henüz bir haber alamadık ve içimden bir ses yeni bir şey öğrenemeyeceğimizi söylüyor. Hem Eli hem de Dax bu sabah arabayı kontrol ettiler ve Leslie'nin sözüne sadık kalarak garaja yirmi dört-yedi nöbetçi yerleştirmesine rağmen gece boyunca hiçbir şey kurcalanmamış.

Sessizliğimi fark etmiş olmalı çünkü bilgi almak için bana baskı yapmıyor. Ya da belki de söylediğinden daha fazlasını bildiği içindir. Bu adam hakkında gerçekten ne kadar şey biliyorum? İyi birine benziyor ama arkadaşlığı birdenbire ortaya çıktı. Endişelenmeli miyim, yoksa sadece paranoyaklaşıyor muyum? Bu düşünceyi bir kenara bırakıyorum. Onu sorgulamamı gerektirecek hiçbir şey yapmadı, o yüzden sorgulayana kadar ona güveneceğim.

"Sıralama zamanınız için tebrikler. Çok etkileyici."

Ona gülümsedim. Dünden kalan gurur duygusu hala devam ediyor ve bugün kazanmak için yenilenmiş bir kararlılıkla uyandım. "Teşekkür ederim. Bugün iyi şanslar."

"Grazie, sana da. Bugün harika bir yarış olacak." Etaba ulaştığımızda söylüyor.

Leslie'yi mikrofonda gördüğüm için mutluyum ve ismim kalabalığın kulakları sağır eden tezahüratı karşısında donup kalıyorum. Stadyuma bakıyorum ve üzerinde adımın yazılı olduğu birden fazla pankart görüyorum. İnsanlar kalabalığın içinde durmuş *benim için tezahürat* yapıyor.

Bu sezon ilk kez sahnede başım dik yürürken gözlerim yaşlarla doluyor. Her şeyi özümsemek için bir saniye ayırıyorum. Sonunda *benim* zamanım geldi. Gökyüzüne bakıyorum, büyükbabamı ve annemi düşünüyorum, bana gururla biliyorum.

Dünyaya bir kadının bir erkek sporunda kazanabileceğini göstermenin zamanı geldi.

Gözyaşlarımı siliyorum ama arabama doğru yürürken karnımdaki kelebekler uçuşuyor. İkinci sıraya doğru ilerlerken birkaç sürücünden daha fazlasının beni fark etmesine şaşırıyorum.

İçimden gülüyorum. Vay canına, onları elemelerde yendiniz ve şimdi birdenbire fikir mi değiştirdiler?

Üçüncü sıraya ulaştığımda ruh halim kararmaya başlıyor. Brandon arabasına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, kendine özgü kaşlarını çatmış.

Evet, o hala bir pislik. Hiçbir şeyin değişmediğini görmek güzel.

Geçmişte kendimden şüphe etmeme neden olan tehditkâr bakışlar şimdi beni sadece güldürüyor. Kaşları çatılıyor ve şu anda *benim* psikopat *olduğumu* düşündüğünü tahmin edebiliyorum ama umurumda değil.

Bu küçük çocuğa enerjimi daha fazla vermeyi reddediyorum. O benden o kadar aşağı ki, Çin'e kadar bir çukur kazsanız bile onu bulamazsınız. Bir zorba ancak *sizin* ona verdiğiniz güç kadar güçlüdür.

Tanrım, bana güç ver.

Artık yok.

Ona soğuk omuz atıyorum ve yürümeye devam ediyorum. Yarış zamanı.

Kansas Speedway'deki DAWN 150, yeşil bayrağın sallanması ve gaza basılmasıyla başlıyor. Yüz elli tur ve iki yüz mil hız. Sürünün en önünde başlamak garip. Bir bakıma

yenilmez olduğunuzu düşünürsünüz. Sanki damalı bayrakla aranızda hiçbir engel yokmuş gibi, ama gerçek şu ki her şey göz açıp kapayıncaya kadar büyük ölçüde değişebilir.

Dega bunun bir örneği. Bir saat gibi gelen süre, pistin beni çiğneyip iç sahaya tükürmesinden sadece birkaç saniye önceydi.

Arabam havada uçarken hissettiğim ağırlıksız olma duygusunu düşünmek bile çarptırıyor. Bir daha asla hissetmek istemediğim bir duygu.

Düşüncelerimi hızla şu anda bulunduğum yola çeviriyorum ve kendime o yarıştan bu yana uzun bir yol kat ettiğimi hatırlatıyorum. Hiçbir şey beni istediğimi elde etmekten alıkoyamaz.

Yarışın ilk yarısına ilk sırada başlayan üç numaralı araçtaki Kyle Richards'ın arkasından gidiyorum. Dış şeritte kalıyorum. Grubun birkaç araba boyu önündeyiz ve ilk elli tur boyunca bu şekilde kalıyoruz.

"Scarlett, sarı bayrağı gösteriyorlar. 47, 51 ve 17 numaralı araçlar az önce duvara çarptı. Onu yavaşlat ve zamanımız varken hızlı bir pit stop yap." Babam telsizden söyledi.

"Anladım," diye cevap veriyorum ve dediğini yapıp pit sırasına giriyorum. Şeritteki araç kuyruğunu gördüğümde hızlı bir pit stoptan yararlanan tek biz değildik. Pite bakıyorum ve Dax'in beni izlediğini görünce şaşıyorum. Babamı nasıl geçtiği hakkında hiçbir fikrim yok ama dudaklarındaki sırıtış beni göğsümden vuruyor. Gözlerimin içine bakarak uzun zamandır duymak istediğim sözleri söylüyor: "Hızlı sür."

Derin bir nefes alıyorum ve birden her şey sakinleşiyor. Ekip şefim olarak geri adım atmamış olsa da, onsuz yarışmayı hayal bile edemezdim. Yarışmak kadar o da benim kanımda var ve biri olmadan diğeri de olamaz.

Ekip depoyu dolduruyor ve piste geri dönmeme izin vermeden önce 360 kontrolünü tamamlıyor. Pistte tur atarken hız aracının arkasında sıraya giriyorum ve damalı bayrağın yarışın yeniden başladığını duyurmasını bekliyorum. Hâlâ ikinci sırada olmama rağmen, yarışın ortasında durmakla ilgili olan şey, bulunduğumuz orijinal başlangıç pozisyonlarından ziyade yarışı duraklattıkları pozisyonda başlamanızdır. Dolayısıyla, starttan sonra birkaç sıra gerilemiş olsaydım, sarı bayraktan sonra ikinci pozisyonda değil, o pozisyonda yeniden başlardım.

Üç arabanın kaldırılmasıyla pistte kırk sürücü kaldı. Rufio'nun 29 numaralı arabasının benimkinin sadece dört araba arkasında ve Brandon'ın hemen arkasında olduğunu fark ettim.

İlginç.

O benden daha iyi.

Yeşil bayrak sallanıyor ve tekrar harekete geçiyoruz. Bu sefer öne geçmek o kadar kolay değil ve pist etrafında sıkı bir araç grubu halinde kalıyoruz. Dönüşlerde akıcı bir şekilde hareket ediyor, birbirimizden uzaklaşıyor ve düzlükte birbirimize kenetleniyoruz.

Yüzüncü tura yaklaşırken araçlar arasındaki gerilimi hissetmeye başlıyorsunuz. Her sürücü sıralamada yükselmek için yarışıyor.

"Scarlett, iç şeride geçmeni ve Kyle'a doğru yanaşmanı istiyorum."

İlk aklıma gelen, aramanın tuhaf olduğuydu. "Tamam," diye cevap verdim. Onun yönlendirmesine güveniyorum ve iç şeride geçiyorum.

Kyle'ın yanına yanaştım ve arabasından drafta başladım. Bu teknik kolay değil ve oldukça riskli ama doğru yaparsanız hızlanabilirsiniz. Ön tamponum Kyles'ın sadece birkaç santim uzağında duruyor ve direksiyonun herhangi bir kayması onun tamponunu kesebilir ve ikimizi de arabaların arasına gönderebilir. Direksiyonu daha sıkı kavriyorum ve nefesimi kontrol altında tutuyorum. Önümdeki arabaya odaklanırken alnımda boncuk boncuk ter birikiyor.

Etrafımdaki arabaları görebiliyorum ama gözlerim önümde ve başka tarafa bakmayı reddediyorum. Etrafımda olup bitenler önemli değil. Yüz elliinci tura yaklaştıkça bitiş çizgisini geçme beklentisi her turda daha da artıyor.

"İçeride kal!" Babam son turda telsizden bağıyor. Sert sesi beni transtan çıkarıyor. Hâlâ iç şeritteyim, bu yüzden neden kulak zarımı patlatma ihtiyacı hissettiğini anlayamadım - ta ki metalin sürtünmesini ve başka bir enkazın gürültüsünü duyana kadar. Bu seferki bir öncekinden çok daha yakındı. Ses, kara tahtaya çakılmış çiviler gibi, omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

Bu dikkat dağınıklığı Kyle'ın açısını değiştirmeye yetiyor ve dış şeride doğru ilerliyor. Çekişten kurtulmak için hafifçe geri çekiliyorum ama o yoldan çıkar çıkmaz motoru çalıştırıyorum.

Turun son birkaç metresinde başa baş mücadele ediyoruz. O kadar yakındı ki ikimiz de bitiş çizgisini geçtiğimizde kimin kimi geçtiğinden emin olamadım.

bitirirken diken üstünde bekliyorum. "Vay anasını

Scarlett! Başardın! Sen kazandın!" Yok artık. Buna

inanamıyorum. "Sen ciddi misin?"

"Evet! onları, Scarlett. Bunu hak ettin."

Yüzümü ter mi yoksa gözyaşı mı ıslatıyor bilemiyorum ama umurumda değil. Ben kazandım!

Sonunda.

Zafer şeridine yanaştım, gaza bastım ve direksiyonu çevirdim. Yanma sırasında etrafımdan dumanlar yükselirken araba duruyor.

Yak onları!

Ben de tam olarak bunu yapıyorum.

On Altıncı Bölüm

Dax

Letty'nin bitiş çizgisini izlerken tezahüratların kakofonisi gittikçe yükseliyor. Stadyum kükredikçe tüylerim diken diken oluyor.

Başardı. O kazandı!

Elimde değil. Tıkanıyorum ve gözyaşlarımı kırıştırıyorum. Pit kutusunun etrafında birbirlerine sarılmış ve birbirlerinin sırtını sıvazlayarak tebrik eden ailesine ve ekibine bakıyorum. Mutluluk ve heyecan yüzlerindeki gülümsemeyi belirliyor. Hepimiz Letty için ne kadar zorlu bir yol olduğunu biliyoruz ve bu an bizim bilebileceğimizden çok daha önemli bir değişime işaret ediyor.

Letty bir ARCA yarışını kazanan ilk kadın.

Daha birçok yarışımız olmasına rağmen, bu hepimizin geriye dönüp baktığı ve *ilk* olarak hatırladığı bir yarış olacak.

Ama sonuncusu değil.

Hayır, benim kızım kazanmaya devam edecek. Kadınların yarışlarda erkek sürücülerle eşit muamele görmeyi hak ettiğini herkese kanıtlamaya devam edecek. O, bu dünyanın ihtiyacı olan değişim ve ben onu bu yükü omuzlarına alıp dimdik ayakta durduğu için daha da çok seviyorum.

Birkaç ekip üyesi açık kucaklamalar ve tebrik edici övgülerle yaklaşıyor. Gitmiş olabilirim ama hâlâ bu ekibin bir parçasıyım.

Matthew tam Letty'ye etmesi için izin verirken yanında duruyorum. İkimiz de damalı bayrağın ona verilmesini ve lastiklerinin lastiklerini yırtmaya devam etmesini izliyoruz. Bayrak her dönüşte camdan içeri giriyor.

Sessizce duruyoruz ama yine de dayanışma içinde olduğumuzu hissediyoruz. Eskiden olduğumuz gibi olamayabiliriz ama bizi birleştiren bir kişi her zaman var olacak.

Letty.

Yan yana, onun başarılı olmasına yardımcı olacağız.

Matthew bana döndü. Yüzü sert ama gözleri ıslık ıslık parlıyor. İçimde dönüp duran duyguları yansıtıyorlar. Kızıyla gurur duyuyor, gelecekte umutlu ve sonuna kadar zarar görmeden gelebildiği için biraz rahatlamış.

Öte yandan Brandon... Başka bir sürücünün onu duvara çarptırmasını izlemenin ne kadar iyi hissettirdiğini görünce şok oldum. Yarış boyunca Letty'ye gittikçe yaklaşıyordu ama Letty önde kalmaya devam etti. Yaklaşmak için bir açıklık gördüğü anda, onun için bir hamle yaptığını söyleyebilirim.

Görünüşe göre, değilmişim.

Rufio Bianchi'nin Brandon'ın sol çamurluğuna çarparak onu sağa ve duvara doğru itmesini izliyorum.

Formula 1'de adından söz ettirdi ancak bu sezon ARCA'ya katılarak NASCAR pistine geçmeye karar verdi. Böylesine büyük bir değişiklik yapmak için dünyanın öbür ucuna giden biri, bana hikayede daha fazlası olduğunu söylüyor.

Letty'nin üzerindeki ellerinin görüntüsü zihnimde oynuyor ve bir adamı çıplak ellerimle boğma dürtüsü hiç bu kadar cazip gelmemiştir. Vahşi. Bana yaptığı şey bu.

Bir daha asla.

Bir daha asla parmaklarımın arasından kayıp başka bir adamın kollarına gitmesine izin vermeyeceğim.

Bu yüzden Matthew'la aramızdaki bu şeyi düzeltmem gerekiyor. Letty ile kaydettiği ilerlemeyi gördüm ve ilişkilerinin duran kişi olmayı reddediyorum. Onun babasına ihtiyacı var.

"Matthew, asla güvenine ihanet etmek istemedim. Bunu bilmen gerek."

Gözleri kısıldı. "Bu, güvenime ihanet ettiğin gerçeğini değiştirmez." Başını salladı. "Kızım, Dax? Seçebileceğin onca kadın varken, neden onu seçtin?"

Sesindeki incinmişlik ve inançsızlık karşısında içten içe ürperiyorum. Bir an için, randevuya götürdüğü kızın kapısında beliren ve babası kapıyı açan on altı yaşındaki bir çocuk gibi hissediyorum. Bir babaya kızını seveceğinizi ve koruyacağınızı nasıl kanıtlarsınız?

Ben dürüstlüğü tercih ederim.

"Bunu açıklayamam. Keşke açıklayabilseydim. Onu eğitmek onu gerçekten tanımamı sağladı. Yaşının ötesinde bir olgunluğa sahip ve savaşıma gücü tarif edilemez. O dünyayı değiştiriyor ama beni de değiştirdi. Onun gibi birini bulacağıma asla inanmazdım. Ve evet, keşke birbirimizi onun senin kızın olmasından farklı koşullar altında bulsaydık diyor muyum? Tabii ki isterdim. Sen benim en eski arkadaşlarımdan birisin ve bunun aramızdaki ilişkiyi değiştirdiğini biliyorum ama onu sevdiğimi bilmeni istiyorum. O benim her şeyim."

Matthew içimi dökmemi dinlerken sessizleşiyor. Gözleri gözlerimin içine bakarken terlemeye başladığını hissedebiliyorum. Ölçümü alıp gerçeğimi belirleyecek. Hayatımda hiç bu kadar gergin olduğumu sanmıyorum.

Ama her ne kadar sevdiğim ve saygı duyduğum bir adama karşı savunmasız olmak bana acı verse de, yapılması gereken doğru şey bu.

"Bana gelmeliydin. Kendini kontrol etmeliydin ya da daha iyisi ondan uzak durmalıydın. Yapılanlar değiştirilemez ve sen ve ben bir daha asla eskisi gibi olamayacağız." Kalbim parçalandı. Bu konuşmayı yapmak için biriktirdiğim küçücük umut kırıntısı Titanik gibi denizin dibine batıyor. Tuttuğum nefesi bırakıyorum, omuzlarım öne doğru çöküyor. "Ama Letty bir yetişkin. Her ne kadar seni bir yuva yıkıcı gibi sepetlemek istesem de, bu seçimi onun elinden alamam. Tanrı biliyor ya, ben ne dersem diyeyim o ne isterse yapacaktır. Ona cephane vermeye gerek yok. O yüzden şimdilik görmezden geleceğim." Bir aslanın yavrusunu koruduğunu hayal edebileceğiniz gibi gözlerimin içine bakıyor. İşaret parmağını göğsüme sokuyor ve "Ama bana yardım et Tanrım, eğer ona zarar verirsen seni timsahlara yem ederim" diyor.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Çoğu kişiye bu tehdit aptalca gelebilir ama Floridalı olduğunuzda ve uçsuz bucaksız bataklık topraklarına aşına olduğunuzda, Everglades'te insanların kaybolması ve onları asla bulamamanız şaka değildir.

Başımı salladım. "Evet, efendim."

Kollar ikimizin de etrafını sarıyor ve bizi birbirimize sıkıştırıyor. Eli bir aşağı bir yukarı zıplayarak bizi itip kakıyor.

"O kazandı! Buna inanabiliyor musun?" Heyecanını haykırıyor.

Konu değiştiği için minnettarım. Eli bizi bırakıyor ve Matthew'un da aynı şekilde gülümsediğini görüyorum. Yarış ve sonrasında olacaklar hakkında hararetli bir şekilde konuşuyoruz. Sohbet kolay ve doğru yönde ilerlediğimiz için minnettarım.

Çünkü bu iki adamın arasına baktığımda içimi büyük bir sevgi ve gurur duygusu kaplıyor. Her ne kadar şu anda işler sarpa sarmış olsa da, bu benim ailem.

Letty benim ailem.

Ve başka türlü olmasını da istemezdim.

On Yedinci Bölüm

Letty

Hayatım boyunca bu anı hayal ettim.

Zafer şeridi.

Ben dönüş üstüne dönüş yaparken damalı bayrak dalgalanıyor. Bu gerçeküstü. İnanılır gibi değil.

Kalabalık beni alkışlıyor. Tezahürat, yuhalama değil. Benim için!

Babam bana haberi verdiğinden beri gözyaşlarımı tutamadım ve arabadan inip dünyada benim için en çok şey ifade eden insanlara doğru yürürken gökyüzüne bakıyorum ve bu anı, bunu görmek için bizzat burada olamayan ama yukarıdan izlediklerini bildiklerimle paylaşıyorum.

İnsanlar etrafımı sararken elim bayrağı sıkıca kavlıyor. Tebrikler sunuluyor ve kucaklaşıyor. Eli ve Jamison tarafından neredeyse yere düşürülüyordum ama dengemi kaybetmeden önce babam beni dik tuttu.

"Başardın lan!" Eli kulağıma bağırıyor.

"Bırak onu, seni koca maymun! Kızıma sarılmam lazım." Jamison'ın kollarına çekiliyorum ve o da beni sıkıca sarıyor. Gözlerinde parlayan yaşları görmek için geri çekiliyorum ve bu ağzımdan bir hıçkırığın çıkmasını tetikliyor. Birbirimize sarıldık ve birbirimizin omuzlarında ağladık. Muhtemelen onun tasarımcı bluzunu mahvediyorum ama o umursamıyor gibi görünüyor. Ağlamalarımız kesiliyor ve babamın onun omzunun üzerinde durduğunu görmek için çekiliyorum.

Ela gözleri kırmızı ve sıcaklıkla parlıyor.

Çocukluğumdan beri görmediğim bir gülümseme takınıyor ve bu beni göğsüme bir kurşun gibi çarpıyor - annem hayattayken de böyle gülümserdi. Geçtiğimiz ay onda bir değişim gördüm, dürüst olmak gerekirse muhtemelen bundan daha uzun süredir. Yavaş bir ilerlemeydi ama yanımda olması onun bilebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyordu. Ailemizin parçalarını toplayıp tekrar bir araya getirmenin zamanı gelmişti. Sanırım küçük ailemiz geçtiğimiz yıl ikiye katlandı.

Seçtiğimiz aile.

Jamisondan uzaklaşıp kollarımı boynuna doladığımda donup kalıyor. Babama en son ne zaman sarıldığımı hatırlamıyorum. Geçmiş değiştiremeyiz ama geleceği değiştirebiliriz. "Scarlett, seninle gurur duyuyorum." Kollarını bana sararken boğuk boğuk söylediği sözleri duyuyorum. Onu daha sıkı sarıyorum, konuşmıyorum.

Her şeyi içime çekiyorum ve bu küçük anın tadını çıkarıyorum.

Babam beni bırakıyor ve ben uzaklaşırken gözlerim bir çift masmavi göze kilitleniyor. Elimde değil. Aklımı kaybediyorum. Küçük bir kız gibi ciyaklayarak koşuyorum ve sevdiğim adamın kollarına atlıyorum. Kollarım omuzlarını kavrarken bacaklarım kalçalarını sarıyor. O bizi ellerimi havaya kaldırıyorum.

Hayatımda ilk defa her şey tamamlanmış gibi hissediyorum. Bunun kazanacağım birçok yarışın sadece ilki olduğunu biliyorum ama ilkinin en zoru olduğunu söylerler. En yüksek dağa tırmanmak gibi, zirveye ulaştığınızda nihayet nefes alabiliyorsunuz.

"Tanrım, berbat görünüyor olmalıyım," diyorum Dax'e bakarak.

Sırıttıyor. "Hiç şu anki kadar güzel görünmemiştin.

Kazanmak sana yakışıyor."

Yanaklarım ısınıyor ama yüzümü kaplayan gülümsemeye karşı koyamıyorum. "Beni bayıltmayı bırak. Bu utanç verici!"

Eğiliyor ve burnuma bir öpücük konduruyor. "Asla."

Ondan sonra her şey çok hızlı gelişti. Arabam sahnenin önüne park edildi, üzerinde "ARCA Menards" ve "Dawn 150" gibi yazılar vardı. Daha büyük, tezahürat yapan bir kalabalığın önünde tebrikler sunuluyor ve Leslie bana mavi Dawn bulaşık sabunu şişesi şeklinde bir kupa veriyor.

El sıkıştık ve kalabalığa el salladık. "Tebrikler, Scarlett. Kansas Speedway'de tarih yazmak için meydan okumamı ciddiye aldığın için mutluyum."

Utangaç bir şekilde gülümsüyorum. İlgi beni etkiliyor ve aşırı uyarılmanın eşiğindeyim.

"Biz kadınlar birbirimize destek olmalıyız, değil mi?"

"Çok haklısın. Bir şeye ihtiyacınız olursa, lütfen aramaktan çekinmeyin."

"Teşekkür ederim."

"Bunu yapmaya hazır mısınız?" Jamison heyecanla soruyor, ben yüzümde bir yastık ve bacaklarım Dax'in kucağında bir kanepede uzanırken. Onu göremiyorum ama gergin bir enerji topu gibi odanın içinde uçtuğunu hayal edebiliyorum. Neden endişelendiği hakkında hiçbir fikrim yok. Bu Podcast'te röportaj yapılan kişi benim.

Podcast ekibi ekipmanlarını kurarken biz de pistin ana binasında toplanmıştık. İçeri girdiklerinde iki kadınla, Cara ve Jessica ile kısaca tanıştım.

Jamison yastığı kapar. "Eee?" Onu görmezden geldiğim için bana seslenerek soruyor.

"Jamison, her şey yoluna girecek. Bu senin fikrindi. Neden korkuyorsun?"

Kanepeye oturmaya gidiyor ve yüzüme oturmasını diye hızla yolundan çekiliyorum. "Korkmuyorum." Ona kaşlarımı kaldırdım. Buna bir an bile inanmadım. "Sadece birazcık. Sadece bugün sen kazandın ve bu şimdi çok daha büyük hissettiriyor!" Sesi yükseliyor ve nefes alış veriş hızlanıyor."

"Birisini bu kıza hiperventilasyon geçirmeden önce bir kese kağıdı getirsin."

"Al, bunu kullan." Kapıdan tanıdık bir sesin geldiğini duyuyorum. Rufio elinde yağlı bir Jack in the Box kese kağıdıyla geliyor. Ona uzatmaya çalışıyor ama kadın elini itiyor.

"O iğrenç torbayı yüzüme koymayacağım! Ölmeyi tercih ederim." Jamison ona hançer gibi bakar.

"Kimse ölmüyor." Eli gözlerini devirerek katılıyor. "Harika yarıştı, Rufio. Keşke Brandon'a duvar kontrolü yaptığında arabanda olabilseydim."

"Ne?" Ben soruyorum.

"Kimse sana söylemedi mi?" Eli telefonunu çıkardı ve bir video açtı. Bana uzattı. Pistteki arabalarımızı tanıyarak ekrana bakıyorum. Bu perspektiften görmek garip. Yarışırken görüş alanınız daralıyor ve bazen sizinle birlikte yarışan kırk arabayı hatırlamanız gerekiyor.

Ben liderliği almadan önce yarışın son birkaç turunu gösteren klibi izliyorum. Brandon'ın arabasının bir boşluktan manevra yapıp doğrudan arabama yönelmesini izliyorum. Açı, çamurluğuma doğru ilerlediğini gösteriyor. Hareket ediyor ve aniden başka bir araba sol tarafına yanaşıp onu duvara itiyor. Her şey çok hızlı oluyor. En fazla birkaç saniye ama Brandon duvarın içinde ve ben de bitiş çizgisine doğru gidiyorum.

Rufio'ya baktım. "Onu duvara mı ittin?" Cevap veren

Eli oldu. "Aynen öyle, o yaptı."

Başımı salladım. "Neden?"

"Harika bir soru, Letty." Dax Rufio'ya şüpheyle bakar.

Rufio, yanımda oturduğunu yeni fark etmiş gibi Dax'a bakıyor. Çatık kaşlarıyla yakınlığımızı fark ediyor. Dax'ın kolu kanepenin arkasında bana sarılmış. Bacaklarımız birbirine değiyor.

"Sen Brandon'ın babası mısın?" Dax başını sallayınca oda sessizleşir.

Hepimiz onun cevabını beklerken Rufio odaya bakıyor.

Omuz silkiyor. "Neden olmasın? Ne diyorsun... sürtünmek yarışmak mıdır? Gittiği yönü gördüm." Bana döndü. "Doğruca sana doğru geliyordu. Kendi boyunda biriyle uğraşmayı öğrenmesinin zamanı geldi diye düşündüm."

Yüz hatlarını inceliyorum. Koyu renk gözleri muzip bir parıltıya bürünüyor ve sırıtişından Brandon'ı duvara yapıştırmaktan zevk aldığı anlaşıyor.

Onun itirafı üzerine aklımdan pek çok düşünce geçti. Bunu neden yapsın ki? Onu çok az tanıyorum. Neden beni savunsun ki? Beni destekliyor muydu yoksa bunu kendisi için mi yapıyordu? Kendimden şüphe ederken yüzüm düşüyor.

Brandon'ı raydan çıkarmasaydı yine de kazanır mıydım? Lanet Brandon.

Bu fikri ayakkabımın altındaki bir hamamböceği gibi eziyorum. Etrafımda bile değil ama yine de zihnimi zehir gibi istila ediyor. Bu günü benden almasına izin vermeyeceğim.

Tüy gibi hafif parmaklar çenemi kavırıyor ve her zaman ne düşündüğümü biliyormuş gibi görünen adamın bebek mavisi gözlerine bakana kadar yüzümü çeviriyor. "Letty, kendinden bir an bile şüphe etme. Bugün sen kazandın. Kimse bunu senden alamaz. Brandon asla bir tehdit değildi." Gözleri beni kendime güvenmeye teşvik ediyor. Brandon'ın içimde inşa etmek için çok uğraştığı güvensizliklere teslim olmamam için. Bunun yerine, Dax'in dokunuşuna yaslanıp kendimi gerçeğe odaklıyorum.

Bunu ben yaptım. Ben kazandım. Ben *kazandım*.

. Saygı talep edeceğim. Çünkü ben çok iyi bir yarışçıyım.

Başımı salladım. Başka birine geçebileceğimi nasıl düşünebilirdim ki? Kimse beni Dax gibi tanıyamayacak. Hiç şansım olmadı. Kimse benimle boy ölçüşemezdi.

Cara, "Senin için hazırız Scarlett," der ve herkesin dikkati ona döner.

Ya şimdi ya da asla. Dünyaya bir kadının NASCAR tarihine geçtiğini ve o kadının ben olduğumu duyurmanın zamanı geldi.

On Sekizinci Bölüm

Dax

Letty'nin soruları yanıtlamasını ve podcast'te Cara ve Jessica ile sezonu tartışmasını izliyorum. Yarışları hakkında konuşurken canlanıyor. Umutları. Hayallerinden. Bugün kazanarak bir tanesini nasıl yaşadığını.

Tıpkı bugün tribünlerdeki her kadının onu desteklediğini bildiğim gibi, kadınlar da onun her sözüne kilitleniyor. Dega'daki son yarıştan tamamen 180 derecelik bir değişim gibi hissettirdi.

Dega'da yaşananların anıları hayatım boyunca peşimi bırakmayacak. Letty'yi kimin hedef aldığını hala bilmiyoruz ve bir cevaba yaklaştıkça iki adım geri gidiyoruz gibi geliyor. Mesajların ve frenlerinin kesilmesinin arkasındaki tek kişinin Brandon olduğunu söylemek kolay. Bugün pistte yine onu hedef almış gibi görünüyordu.

Bu çocuk hiç öğrenemeyecek mi?

Ama ona karşı yığılmış tüm kanıtlara rağmen, içgüdülerim bana bir şeyleri kaçırdığımı söylüyor.

Aklıma Rufio geldi. Bugün yarışta uygun bir şekilde resme giriyor ve beyaz atlı prensi oynuyor. Hangi sebeple? Sebebi ne? Bugün Letty'ye yardım ederek yaptığı şeyi takdir etmediğimi söyleyemem. Onu güvende tutmak her şeyden önce gelir.

Oğlumu bile.

Bu arada, bugünkü hareketlerinden sonra anlaşmamızdan para kazanma zamanı geldi. Er ya da geç ve ben ne yapılması gerektiğini çok iyi biliyorum.

"Peki, hayatında özel biri var mı? Erkek arkadaşın?" Bu soru beni hazırlıksız yakalıyor ve dikkatimi tekrar Letty'ye çekiyor. Gözleri benimkilere kayıyor ve yanaklarının kızardığını fark ediyorum. Bir kaşımı kaldırıp gözlerimle soruya cevap vermesini istiyorum.

Gözlerini kaçırıyor ama onu yakaladıklarını söyleyebilirim çünkü kafalarını bana doğru çeviriyorlar. Meraklı ifadelerle bana bakıyorlar. "Biri var... ama ciddi bir şey değil. Etiket yok." Sanki başını bir dünya belaya sokmamış gibi omuz silkiyor.

Elim seçiriyor.

Küçük kız tehlikeli bir oyun oynuyor.

Kazanmaktan zevk alacağım bir oyun.

Görüşmenin geri kalanında aletim acı verici bir şekilde sertleşiyor, buradan ayrılır ayrılmaz kışındaki her kırmızı el iziyle geleceğini bildiğim unutulmuş uçurumuna yaklaşıyor beni.

Vedalaşmayı bitiriyorlar ve ben Letty'nin uzaklaşmasına fırsat vermiyorum. Eğildim ve kollarımı kalçalarına doladım. Onu omzuma attığımda bir hışımla yere indi.

"Dax!" Yumruklarıyla kalçalarımın arkasına vururken çığlık atıyor. "Beni yere bırak!"

"Sonra görüşürüz, Scar!" Omzumda hâlâ avazı çıktığı kadar bağırarak Letty ile odadan çıkarken Jamison kıkırdıyor.

Letty kurtulmak için mücadele ederken homurdanmaya devam ediyor. Şaplak! Elim kışının yanağına çarptığında ses binanın boş lobisinde yankılanıyor.

"Ah!" İtiraz ediyor ve benimle daha sert mücadele ediyor. Diğer yanağına da bir şaplak atıyorum.

"Sus, kadın. Tabii bu pistteki herkesin senin ne kadar küstah bir çocuk olduğunu bilmesini istemiyorsan."

Başını kaldırıp etrafı incelediğini hissediyorum ve tehdidimin mırıldandığı hayal kırıklıklarını susturduğu anı biliyorum. Herkes ya bugünkü yarış için ya da çoktan yola çıkmış durumda. Kimsenin bizi umursayacağından şüpheliyim ama Letty'yi tanıyorum. Herkesin önünde tokatlandığı haberi babasına ulaşırsa çok utanır. Aynı sebepten ben de endişelenmeliyim. Matthew'un ilişkimizi kabul etmesi için sadece birkaç bebek adımı attık ama aklım mantıklı düşünmüyor.

Hayır, tamamen mantıksız davranıyorum. Ama bunu bilmeme rağmen umurunda değil. Bu kadına sahip çıkma ihtiyacı beni ele geçirdi ve bununla savaşmak için ne yapacağımı bilemiyorum. Bir daha asla kime ait olduğunu sorgulamamasını sağlamak için.

O benim. Akıl.

Beden. Ruh.

Kısa bir süre sonra Callum, Eli ve benim kullandığımız nakliye aracına varıyoruz. Kapıya uzanıyorum ama garajdan gelen bir ses beni durduruyor. Elim kapının kolunda, garaja doğru dönüyorum ve Eli'ı buluyorum. Ben Letty'yi beklerken görüşme bittikten hemen sonra ayrılmıştı, bu yüzden biz gelmeden önce burada olması mantıklı.

"Ne oldu?" Letty'nin sorduğunu duyuyorum ama onu duymazdan geliyorum.

Birkaç dakika önce gayet derli toplu bir adam olan adam şimdi kaybolmuş bir çocuğu andırıyor. Mükemmel bir şekilde toplanmış saçları sanki parmaklarını gezdiriyormuş gibi dağınık, gözleri kırmızı ve şiş. Bir çekiç alıyor

Karbüratörün kesinlikle mantıklı olmadığını biliyorum, ama içgüdülerim bana gerçekten bir şeye vurması gerektiğini söylüyor.

Nakliye aracının penceresinden yarı çığlık yarı inilti şeklinde bir ses geliyor ve gözleri nakliye aracına doğru kayarak benimkilerle buluşuyor. Orada gördüğüm acı gırtlaktan geliyor ve dipsiz. Ve benim acım olmasa da, göğsüm hala kayıp hissiyle sıkışıyor. Beni Letty'siz geçirdiğim o ilk haftaya ve onsuz hissettiğim boşluğa geri götürüyor, ama bu çok daha kötü hissettiriyor.

Nakliye aracının kapısının minyon bir sarışın için açıldığını görünce şok oldum. Ayakkabıları parmaklarından sarkarak dışarı çıkarken bir adım geri çekiliyorum. Gözlerinin altında rimel birikmiş ve saçları dağınık. Az önce nakliye aracında neler olduğunu ve Eli'nin düşüşünün nedenini bana tam olarak anlatan parlak bir memnuniyet gülümsemesiyle gülümsüyor.

Gözlerim Callum'a takılınca hayal kırıklığı öfkeye dönüşüyor.

Callum onun arkasından dışarı çıkıyor ve beni orada görünce utanarak bakma nezaketini gösteriyor. Yüzümün bu durum hakkında ne hissettiğimi tam olarak anlattığından hiç şüphem yok. Eli ve Callum'un ilişkisi herkesin malumu olmayabilir ama ben yine de öyle görüyorum. Şu anda tanık olduğum şey aşâğılık bir şey.

"Bu gece kalacak başka bir yer bul. Yarın pistte sana ihtiyaç duyulana kadar yüzünü görmek istemiyorum. Beni anlıyor musun?"

Başını sallıyor.

Garajdan bir ses geliyor ve dikkati Eli'a dönüyor. Ona bu kadar yakın olduğum için duyulabilir bir soluk sesi duyuyorum ve omuzlarının çöküşünü izliyorum. Nakliye aracından iniyor ve pistin içinde kayboluyor.

"Seni orospu çocuğu!" Letty'nin bağırdığını duyuyorum, hâlâ omzumda asılı. "Kardeşimi incittiğin için seni öldüreceğim!"

Bunu taşınma zamanımız olarak kabul ediyorum. Kapıyı açıp, ucuz parfümün sisi içinden geçerek odama giriyorum. Onu yatağa attığımda Letty ofladı.

"Vay be, başım dönüyor. Bu kadar uzun süre baş aşağı durmak sağlıklı olamaz" diyor.

Onu yatağımda görünce aletim tamamen sertleşti. Çok uzun zaman oldu. Onu arabasının kaputuna bindirdiğime dair anılar ölene kadar benimle yaşayacak ama burası benim alanım. O benim, istediğim gibi davranırım.

Sarı saçları güzel yüzünün etrafına dağılmış. Yarıştan sonra giydiği atlet ve jean şort göğüslerinin kabarıklığını vurguluyor

ve uzun bacakları. Küçük bir an için neden burada olduğumuzu unutuyorum. Bu yol ayrımına nasıl geldiğimizi.

Kime ait olduğunu hatırlamaya ihtiyacı var.

Bacağını tuttum ve yatağın kenarına çektim. "Şortunu çıkar."

"Ne?" Ruh halimi çözmeye çalışırken gözleri kocaman oldu. Bu konuda ona hiç hoşgörü göstermeyeceğim. Ses tonumun sert ve yüzümün okunamaz olduğunu biliyorum, ama ayakkabılarını hızla çıkarıp şortunun düğmelerini çözerken iri gözleri korkmuştan büyümüşe dönüyor. Şortunu kalçalarının üzerinden kaydırıp yere atıyor. Külot giymediğini görünce inliyorum.

"Külotum bitmeye başladı. Birisi onları yok edip duruyor."

Yanında yatağa oturuyorum ve bana sırtarak bakıyor. "Senin ağzın hakkında ne demiştin?" Elimi yanağına götürüyorum, parmak uçlarımla çenesinden gözüne doğru bir çizgi çiziyorum. Bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırıp boynuna doğru inmeye devam ediyorum.

Sıkıca kavrayarak, dudaklarımı dudaklarına kilitleyene kadar onu kendime çekiyorum. Bu yavaş bir öpücük değil. En yüksek uçuşumun üzerinden okyanusun ılık sularına derin bir dalış. Aynı anda hem bunaltıcı hem de heyecan verici. Öpücük, kendimizi tek bir varlıkta birleştirmektir. Sonsuza dek bağımızı güçlendirir. Dillerimiz ve dişlerimiz birbirine karışır. Kollar ve uzuvlar. Açlıktan ölmek üzere olan hayvanlar gibi birbirimizi yiyoruz.

Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum ve kalçalarına ulaşana kadar sırtından aşağı iniyorum. Öpüşmeyi keserek bacaklarını kalçalarımın üzerinde sallıyorum, böylece bana dik bakıyor, bacakları bir tarafa sarkıyor.

Bir kolunu yatağın üzerine atıyor, diğer koluyla da öne düşmemek için bacaklarımı kavırıyor. "Bu ne lan, Dax!"

Kıkırdıyorum. Homurdanarak ayağa kalkmaya çalışıyor ama kollarından tutup bir elimle ellerini sırtına sabitliyorum. Diğer elim ise ipeksi teninde kayarak kışından kalçasının arkasına kadar iniyor.

"Küçük kız, sana biriyle görüşüp görüşmediğini sorduklarında ne dediğini bana hatırlatır mısın?"

Kucağımda kıvranıyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

Şaplak! Elim sağ kık yanağının yumuşaklığına iniyor. Acıdan nefesi kesildi. Elimin olduğu yeri kana bulayan kırmızı görüntünün tadını .

"Bana kendimi tekrar ettirme. Soruya cevap ver."

"Ciddi olmadığımı söyledim."

Şaplak! Diğer yanağına da bir tokat indirdim.

"Ow!" Ciyaklıyor. Vücudu kucağımda kıvrılırken sikim kabarıyor.

"Sana ciddi görünmüyor muyum?"

"Aslında ne olduğumuz hakkında hiç konuşmadık."

Oh, kışındaki el izlerimi görmekten zevk aldığım için şanslı, yoksa o akıllı ağzını sikimle doldururdum.

Şaplak!

"bir şey yok, küçük kız." "Sen."

Şaplak!

"Are."

Şaplak.

"Benim."

"

Uluyor ve kükrüyor, tutuşuma karşı koyuyor ama ben onu sadece daha sıkı kavıyorum. Kime ait olduğunu öğrenecek. Bir parmağımı yanaklarının arasında ve yarığından aşağı doğru gezdiriyorum. Tam da düşündüğüm gibi. O da en az benim kadar zevk alıyor. Bunun için damlıyor.

Bir parmağımı içeri kaydırıyorum, dudaklarından nefes nefese bir inilti çıkıyor. Parmağımı içeri ve dışarı pompalıyorum. "Küçük kız, benim için çok ıslaksın. Bununla ne kadar savaşırsan savaş, vücudun yalan söylemez." Parmağımı kanalından çıkardığımda amcığı parmağıma kenetleniyor, bırakmak istemiyor. Kaybettiği için homurdanıyor. "Söyle."

Başını meydan okurcasına

sallıyor. Şaplak!

"Say-smack!-it."

"Hayır!"

Parmağımı tekrar aşağı indiriyorum, amındaki suları toplamak ve klitorisine getirmek için bir kez içeri daldırıyorum. Kalçaları bana karşı dalgalanırken daireler çizerek ovuyorum, ona sadece benim verebileceğim yüksekliğin peşinden koşuyorum.

"Sen kime aitsin?"

Nefes nefese kalması benim tek cevabım. Elimi çekiyorum ve bir tokat daha atmak için yanağına götürüyorum!

"Dax!"

Parmağımı klitorisine geri götürüyorum ve durmadan önce birkaç kez okşuyorum. "Sadece iyi kızlar ödüllendirilir. Şimdi bana kime ait olduğunu söyle."

"Ugh! Seni lanet olası pislik! Bırak geleyim!"

Şaplak! "Bana istediğimi ver."

İki parmağımı içine sokuyorum, bacağımda bir su birikintisi bırakırken içeri ve dışarı pompalıyorum. O kadar ıslak ki. Eğer yakında teslim olmazsa, pantolonumun içinde patlayabilirim.

Parmaklarımı çekiyorum.

Şaplak! "Sen kime aitsin, küçük kız?" "Sana!

Sana aitim!"

"Aferin kızıma." Ellerini bıraktım ve onu yatağa fırlattım. Birkaç saniye içinde onun içindeydim. Kalçalarımı sert ve hızlı bir şekilde pompalarken bacakları belime sıkıca sarılmıştı. Amı beni o kadar sıkı kavırıyor ki sikimin etrafında kasılırken yıldızları görüyorum. Birbirimizden ayrılıp tekrar birleşirken zevkle inliyoruz.

"Sen benimsin, Letty Hayes ve bunu asla unutma," diyorum kulağına, uykuya dalarken.

On Dokuzuncu Bölüm

Letty

Bir kolun beni sıcak bir bedene doğru çekmesiyle uyanıyorum. Dax'in odunsu erkeksi kokusunu aldığım da dudaklarıma bir gülümseme geliyor. Bunu özlemiştim. Onun kollarında uyanmayı özledim. Her sabah sevdiğiniz adamın kollarına sarılmanın basitliğinin tadını çıkarabileceğiniz o birkaç dakikayı. Sadece onun sağlayabileceği güvenlik kalesini.

Ama onun sikine sürtünen kıcımdan yakıcı bir sızı yükseldiğinde tüm bunlar bir rüya gibi uçup gidiyor.

"Orospu çocuğu!" Homurdanarak uzaklaşmaya çalışıyorum, ancak göğsüne doğru geri atılıyorum.

"Bu sabah ağrın var mı?" Kendini beğenmiş bir şekilde kulağıma kıkırdıyor, ben de bir dirseğimi göğsüne sokuyorum.

"Bu gerçekten gerekli miydi?"

"Bir ders öğrenmen gerekiyordu. Sanırım sana bunu öğretmeyi başardım, küçük kız." Nefesi kulağımın arkasındaki deriyi gıdıklıyor ve kollarında kıpırdanıyorum. Ne kadar haklı olduğu konusunda bacaklarımın arasında ısı birikiyor. Moral bozucu olması gereken bir şey nasıl oldu da bu kadar ateşli hale geldi?

Röportaj sırasında verdiğim yanıtla onunla alay ettiğimi kabul ediyorum. Ve bunun hakkında konuştuğumuzu söylediğimde yalan söylemiyordum. Bunu hiç resmileştirmedik ve lanet olsun, bir kız bilmek ister! Benim de bilmem *gerekiyordu*. O yüzden soruyu geçiştirdim. Onu bir aydır görmemişim ve evet, arabamda sevişmiş olabilirdik ama bu bizi çift yapmazdı.

Nasıl tepki vereceğini görmek istedim. Ve oğlum, tepki verdi.

Herkesin gördüğü Dax'i seviyorum. Yılların deneyiminden ve verecek siki olmamasından gelen sert kişiliği ama sadece bana gösterdiği sahiplenici mağara adamı versiyonuna *takıntılıyım*.

Kendimi her zaman iradeli biri olarak görmüşümdür ve Brandon'a karşı verdiğim kötü kararlar dışında, her zaman kontrolü ele alan kişi ben olmuşumdur.

Bir erkek tarafından ele geçirilmenin ya da hükmedilmenin bu kadar özgür hissettireceğini milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi. Beni kollarına aldığı da ya da bayılana kadar kıcıma şaplak attığında dünyanın ağırlığı bir esintideki tüyler gibi uçup gidiyor.

Takıntılıyım ve sadece Dax'in bana verebileceği şeye ihtiyacım var.

Eli vücudumdan aşağı kayıyor, göbek deliğimin üzerinden geçerek tümseğime ulaşıyor. İki parmağını yarığımın altına ve klitorisime doğru gezdirirken göğsüne doğru eğiliyorum.

"Çoktan ıslanmışsın, küçük kız. Dün gece elimin kıkırda nasıl hissettirdiğini mi düşünüyorsun? Acıdan nasıl zevk aldığını."

Parmakları kolaylıkla içime girerken inliyorum. Diğer eliyle göğsümü avuçluyor ve dudaklarının arasına bir meme ucu alıyor. Ucunu dişlerinin arasına sıkıştırıyor ve sertleşmiş ucu serbest bırakıp diliyle hafifçe vurmaktan önce acıdan tıslıyorum. Bu his doğrudan klitorisime bir elektrik sarsıntısı gönderiyor ve parmaklarına doğru eğiliyorum.

Ben elinin içinde kıvrılırken o göğüslerimi okşamaya devam ediyor. Zirveye yaklaştıkça bacaklarımın arasındaki noktadan karıncalanmalar yayılıyor. Ayak parmaklarım kıvrılıyor ve yumruklarım sıkılıyor. Çok yaklaştım. Tam tatlı bir unutuşa dalmak üzereyken Dax parmaklarını çekiyor.

"Hayır!" Bağırıyorum.

Parmaklarını ağızma götürüyor. Parmakları sularıyla parlıyor ve parmaklarından çeneme damlamasını izliyorum. Islaklığı dudaklarımın üzerinde gezdiriyor.

"Em," diyor. "Dün gecedan beri döllerim hâlâ içinde ve eğer bu en ateşli şey değilse siktir et. İyi bir kız gibi em, ben de gelmene izin vereyim."

Bir nefesle dudaklarımı ayırıyorum. İğrenç sözleri boşalmaya ne kadar çok ihtiyacım olduğunu daha da arttırıyor. Kafayı bulmak için her şeyi yaparım. Dax benim uyuşturucum. Parmaklarını ağızma alıyorum ve tek bir damla bile kalmayana kadar birleşik sıvılarımı temizliyorum.

"Evet bebeğim, aynen böyle." Övgüsüyle gururlanıyorum. Beni ne kadar mahrum bıraktığı umurumda değil.

Bu *biziz*.

Biz buyuz ve başka türlü da istemezdim.

Aniden bacağıma kalçasının üzerinden kaldırıyor ve beni arkadan sikine sokuyor. Beni sınırlarıma kadar gererken nefesim kesiliyor. Açı onu duvarlarımın içinde daha derine itiyor. Öyle bile olsa, amım daha fazlası için açgözlülükle sikişin etrafında kenetleniyor. Parmakları beni kişisel enstrümanıymışım ve inlemelerim onun şarkısıymış gibi çalarken, deliciliği iç duvarlarımı sıyrıyor. Dolu olma hissi duygularımı bastırıyor ve serbest bırakıldığımı haykırmam çok uzun sürmüyor. Kendi salıverilişini haykırırken boynumu sertçe ısıyor.

Beni sıkıca göğsüne bastırırken ikimiz de terlemiş ve nefes nefese kalmıştık. Yarı sertleşmiş siki hâlâ içimde, sanki hiç gitmek istemiyormuş gibi. Ben de onun gitmesini istemiyorum. Keşke sonsuza kadar böyle kalabilseydik. Vahşi ve sefahat içinde. Mükemmel.

Dax beni mahvetti.

Kapının gürültüyle vurulması ve ardından Eli'nın "Eğer kız kardeşimin iniltisini bir kez daha duymak zorunda kalırsam, seni kendim öldürürüm! Kalk ayağa! Yarış zamanı!"

Nakliye aracına doğru yürürken güneş tenimi ısıtıyor, asfaltın sıcaklığının tenimde oluşturduğu ter damlacıklarını şimdiden hissedebiliyorum. Garaja yaklaşırken babamın telefonuyla çılgınca konuştuğunu görüyorum. Bana doğru dönüyor, telefonu hala kulağında, gözleri dün gece giydiğim kıyafetlere takılıyor. Babamın gözleri önünde ilk utanç yürüyüşümü tamamladığımı fark edince yanaklarım kızarıyor.

Ne kadar utanç verici. Arkadaşıyla yatmak yeterince kötü değilmiş gibi, bir de bunu yüzüne vurdum. Aralarını düzeltmenin en iyi yolu bu değil. Gözleri uzaklaşıyor ve konuşmaya devam ettiğinde rahat bir nefes alıyorum.

"Bulabildiğiniz her türlü görüntüyü çekin. Bunu kimin yaptığını bulmamız gerek!"

Öfkesinden kaşlarım çatıldı. *Neler oluyor?* Ona sormak istiyorum ama ses tonu bana şimdi zamanı olmadığını söylüyor. Garajdan gelen sesleri duyuyorum ve içeri giriyorum. Siyah ceketleri ve Kansas Speedway logolarıyla pist görevlileri arabamın etrafını saran polis memurlarının arasında. Dikkatlerini çeken şeyin ne olduğunu daha iyi görebilmek için içeri doğru yürüyorum.

Boğazımdan sesli bir nefes çıkıyor ve tüm gözler bana çevriliyor. Arabamı kaplayan yeşil, kırmızı ve turuncu boya sıçramalarına bakıyorum. Grafiti, bir otoyol üst geçidinin altında görebileceğiniz ya da bir tren vagonunu süsleyen kötü yapılmış bir grafiği andırıyor. Kaputu kaplayan WHORE kelimesini heceleyen harfler dışında tasarımda herhangi bir kafiye veya sebep yok gibi görünüyor.

Gözlerimin arkasında biriken yaşları tutarken yumruklarımı sıkıyorum. Güzel arabam şimdi bir başkasının çirkinliği yüzünden mahvolmuş durumda. Kaputun üzerine ustalıkla yerleştirilmiş kelimelerin bana ve Dax'e yönelik olduğu gözümden kaçmıyor.

Bu kaosa neden olan her kimse o gece burada olduğuna dair korkum canlandı. Vücudumda bir titreme başladı. Boğazımdaki safra yükseliyor ve

Tadından kurtulmak için yutkunuyorum. Beni incitmek için elinden geleni yapan birine bu kadar yakın olmak iğrenç.

Bir el sırtımı sıyrıyor ve dokununca sıcıyorum.

Görünürdeki sıkıntımı fark eden babamın yüzü düşüyor. "Scarlett, iyi misin?" Gözyaşlarım dökülmeye başlarken nefes alarak kollarımı ona doluyorum.

"Bunu kim yapıyor baba? Neden?" Göğsüne doğru söyledim.

Eli sırtıma geliyor ve küçük daireler çizerek ovuyor. Gözyaşlarım gömleğini ıslatsa da bu rahatlatıcı.

"Bilmiyorum. Hiç böyle bir şey görmemiştim. Telefondaki Leslie'ydi. Ne olduğunu anlamak için elinden geleni yapıyor. Umarım kamera kayıtlarında bir şeyler görürüz."

Kollarından çekiliyorum ve arabama bakıyorum. Diğer sürücüler için pek bir şey ifade etmeyebilir ama bu araba benim için dünyalara bedel. Bir arabadan çok daha fazlasıydı. Hayallerimi temsil ediyordu. Şu anda bulunduğum yere gelebilmek için verdiğim mücadelede döktüğüm kan, ter ve gözyaşını simgeliyordu.

Bu spora giren ve yarışan ilk kadın. ARCA'da kazanan ilk kadın.

Oh, Reba.

Tasarımı Jamison tarafından özenle yapılmış olan Unrefined Beauty logosunun üzerinde artık WHORE kelimesi yer alıyor. Bu arabanın onun için ne kadar önemli olduğunu ve zorlukla kazandığı paranın ne kadarının bu sponsorluğa gittiğini düşününce yeni bir gözyaşı dalgası kabarıyor. İçim daralıyor. Sponsorum olmak istediğinde tahmin ettiğinden çok daha fazlasını çığnemişti.

"Lanet olsun, burada ne oldu böyle?" Şeytandan bahset ve o ortaya çıksın.

Ona bir kez baktım ve sıkılmış çenemden bir hıçkırık koptu. "Ah, tatlım," diyor kollarını bana sararak. Ona yapıştım. Suçlu ve utanmış hissediyorum. Bunların hepsi benim hatam.

"O kadar da kötü değil. Yeni logoyu beğendim. Şirret-şık. Yine de bu renkler konusunda bir şeyler yapmalıyız."

Kollarından çekiliyorum ve birkaç adım geri gidiyorum. Başımı sallıyorum. Şu anda neden şaka yapıyor? "Bunu nasıl kabullenebilirsin? Bu senin paranın boşa gitmesi!"

Gözlerini bana dikti. "Bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Bu sadece bir araba."

"Ama bu senin sponsorluğun!"

"Sana ben sponsor oldum, Scar! Bu arabaya sponsor olmadım. Araba değiştirilebilir. Sen değiştiremezsin. Önemli olan sensin. Seni herhangi bir arabaya koyabiliriz ve yine de pistteki en iyi yarışçı olursun. O drag yarışı videosunda izlediğim ve doğru kişi olduğumu bildiğim kişi. Benim için endişelenme, tatlım. Arabanı yeniden boyayabiliriz. Beni endişelendiren şey, bunu yapan kişinin cesur olması."

"O haklı, Scarlett," diyor babam. "Önlemlerimizi aşmanın bir yolunu buluyorlar ve iş giderek kızışıyor. Bir polis raporu hazırlıyoruz ve Leslie de pistteki görüşmelerde bize yardımcı olacak. Birileri bir şeyler biliyor olmalı."

Aklıma ilk gelen şey, bu suçu atmanın kolay olacağı tek kişi oluyor. "Brandon'ı araştıran oldu mu?"

Başını sallıyor. "İlk sorguladıkları kişi oydu ve piste geldiğimizden beri gözleri onun üzerindeydi. Mazereti doğru çıktı."

Öfkelendim. "Mazereti var mı Chloe?" Önemsiz olduğunu biliyorum ama umurunda değil. İkisi de başından beri benim peşimdeydi.

"Aslında hayır. Görünüşe göre dün gece sızmadan önce arkadaşlarıyla kilolarca bira içmeye karar vermiş," diyor babam.

Jamison kıkırdarak, "Senin kazanmanı gerçekten zor karşılamış olmalı," diyor. Yorumunun dudaklarıma getirdiği küçük gülümsemeye engel olamıyorum.

Gözlerimi deviriyorum. "Brandon her zaman ezik biri olmuştur."

Her ne kadar Brandon'ı milyonlarca insanın gözü yenmenin zaferini yaşamak istesem de, kına yakmamam gerektiğini biliyorum. O seviyeye inmeyeceğim. Bunun için çok yol kat ettim ve çok çalıştım. Kibir beni sadece geride tutar ve kazanmaya devam etmeyi planlıyorum.

"Leslie ile buluşup ne bulduğuna bakacağım. Callum'un yarışı için pit box'ta buluşuruz." Babam gitmeden önce şöyle dedi.

Jamison ve ben arabaya binmeden önce bebeğime son bir kez bakıyorum. Duşa girmem gerektiğini bildiğim halde yatağa yığılıyorum, ama son birkaç gündür yaşadığım olaylar sonunda beni yakalıyor ve yorgunluk çöküyor. Jamison televizyonu açıyor ve yanıma uzanıyor. Law and Order'da durana kadar kanallar arasında geziniyor.

Elinin tersiyle göğsüme vuruyor. "Hey, not al. Çözmemiz gereken bir gizem var!"

"Bu Scooby Doo değil."

Kıkırdıyor. "Hayır, daha çok Clue gibi. Bayan Scarlett için tam anlamıyla bir kart var! Ne kadar garip değil mi? Ayrıca, her zaman Albay Hardal ile

kütüphanedeki şamdan."

Başımı yastıklara yaslayıp gözlerimi kapatıyorum. "Sen notları alsan, ben de biraz kestirsem nasıl olur?"

"Biri *yorgun mu?*" Bana kaşlarını çatıyor ve karşılığında boş bir bakış alıyor. "Tabii, bana bırak. Sen uyandığında ben tam bir suç çözücü olacağım. Bekle ve gör!"

Jamison'ın Amazon'dan bir büyüteç almaktan bahsederkenki sesine gözlerimi kapatıyorum ve gölgelerde gizlenen maskeli adamlarla ilgili derin bir uykuya dalıyorum. Kalbim hızla çarparak uyanıyorum. İçime demir bir ağırlık gibi çöken bir önsezi duygusu. Geçmişime bakılırsa, rüyalarım gerçek hayatta görmezden gelemeyeceğim bir korkuyu temsil ediyor.

Çok geç olmadan bunu kimin yaptığını bulmalıyız.

Callum'un pit kutusundan yarışı izlerken kalabalık çılgına dönmüş durumda. Callum'un kaçınmayı başardığı bir değil iki kazayla zaten hareketli bir yarış oldu. Şimdi herkesin gözü onun ve Jake'in kazanmak için verdiği mücadeleye çevrilmiş durumda. Ailemin, kardeşime karşı kazanmak için yarışan takım üyelerini -Callum'u- desteklemesini izlemek ilginç bir dinamik. Düşmanlık yok ama Eli'nin gözlerinin etrafındaki çizgilerdeki gerginlik bugün kimi desteklediğini sorgulamama neden oluyor.

Dün geceki olaylardan sonra, Jake'in onu duvara itmesini umabilir.

Eli bugün alışılmadık derecede sessizdi ve bunun tek bir anlamı olabilir: Fırtına yaklaşıyor.

Yanına oturuyorum ve sözlerimi sadece onun duyabileceği şekilde yaklaşıyorum. "İyi misin?"

Kimsenin bize dikkat etmediğinden emin olmak için gözlerini grubun üzerinde gezdirmeden önce bana yan gözle bakıyor. Derin bir nefes veriyor ve kolunun küçük bir kısmı çatlıyor. "Hayır, Scar. Değilim ama bu konuda yapabileceğim pek bir şey yok."

"O sırada bir mağara adamı tarafından tartaklanmıyor olsaydım kışına tekme basardım." Gözlerimi pit kutusunun önünde duran söz konusu adama dikiyorum. Pistte olup bitenleri tartışırken babam da onun yanında duruyor. Onları bir arada görmek, onlarca yıllık dostluğu parçalamakla tehdit etmemiş gibi devam etmeleri umut veriyor.

Eli kıkırdıyor. "Biraz bağlanmış gibi görünüyordun ve eğer dün gece saldırıya uğradığım Pornhub sesleri bir şey ifade ediyorsa, kötü bir şekilde değil. Kulaklarımın kanayacağını sandım! Gürültü önleyici kulaklıklar için Tanrı'ya şükürler olsun."

"Eli!" Etrafıma bakınırken azarlıyorum. "Sus, biri seni duyabilir." "Sanırım bütün pist dün gece karavanımızda neler olduğunu biliyor," dedi. deadpans.

Gözlerimi deviriyorum. "Her neyse, onunla dün gece hakkında konuştun mu?"

Başını sallıyor. "Neye inanacağımı bilmiyorum ama artık bunun bir önemi olduğunu da sanmıyorum. Bu oyunları oynamaktan bıktım. Artık kendim için en iyi olanı yapmalıyım. Artık gölgelerde saklanmayacağım."

Kollarımı ona sıkıca sararken kalbim acıyor. O benim ağabeyim olabilir ama onu korumak için her şeyi yaparım, tıpkı onun beni koruduğu gibi, yaralar içimde olsa bile.

Yirminci Bölüm

Letty

"Onu daha sert it, Scarlett. Düz yolda zaman kazanmalısın," diyor babam kulaklıktan. Dediğini yapıyorum ve beşinci vitesine geçiyorum. New Smyrna pistinde lastik yakarken Callum'un siyah ve yeşil arabası önümde bir bulanıklık oluşturuyor.

Callum'un zengin kıkırdaması kulaklıktan geliyor, "Hadi küçük Hayes, yakalayabilirsen yakala beni," diye alay ediyor.

Dax'in sesini duyduğumda gülümsüyorum: "Callum, gözünü yoldan ayırma, kafanı oyuna ver ve kendi boyunda birini seç."

"Hadi ama Dax, Callum Hayes ailesinden yeterince dayak yemedi mi? Bence onu biraz rahat bırakabiliriz." Hepimiz aynı radyo kanalındayız, bu yüzden herkesin mesajımı duyduğunu biliyorum. Callum'un kardeşim Jake'e yenilmesi, Eli'ye yaptıklarından sonra en önemli olayıydı ve bunu yüzüne vurmak için elime geçen her fırsatı kullanacağım.

"Scarlett, bu senin için de geçerli. Odaklan!" Babam azarlıyor.

Erkek arkadaşın ve babanla antrenman yapmanın kolay olacağını kim söylediye yalan söylüyormuş.

Kötü çocuk sürücüye karşı biraz ivme kazanmayı hedefleyerek dönüşten çıkıyorum. Callum'un gardını düşürmesini, beni bir tehdit olarak görmemesini bekliyorum ama kapattığım birkaç santim için savaşıyor. Haftalardır bu şekilde antrenman yapıyoruz ve ona hakkını vereceğim, değerli bir rakip ve repertuarından birkaç yeni teknik öğrendim.

Ne yazık ki, bunların hiçbirisi adamın kendisinde işe yaramıyor ama meydan okumayı seviyorum.

Pistte uçuyoruz, antrenman turlarımız için şeritlere girip çıkıyoruz. Önüne geçtiğimde kendini tuttuğunu biliyorum, yetenekleri benim amatörlüğümünden çok daha ağır basıyor, ama arabamın yanından geçerken dikkat ediyorum. Kaçınılmaz olarak beni yavaşlatan ve ona üstünlük sağlayan bir hareket.

Bunu asla yüzüne söylemesem de, Callum kurnaz ve inanılmaz derecede zeki. ARCA'da duygularıyla hareket eden çoğu sürücünün aksine, o siz daha ne olduğunu anlamadan her hareketinizi zekasıyla alt eder.

NASCAR'da yarışmak böyle mi olacak? Pistte benimle birlikte kırk mini Callum'un olması fikri beni duraksatıyor. ARCA'daki o kadar alıştım ki, gerçek yarışçının kim olduğunu unuttum mu?

rakipler ya da bir sonraki seviyenin ne olduğu? Göz korkutucu olduğunu söylemek hafif kalır.

"Pek l , hadi . Bugünlük bu kadar yeter," diyor babam kulaklıktan, tam da midem ak am yemeğine ihtiyaç duyduğunu haykırırken.

Callum'un tamponunu saha i i garajlara kadar takip ederken vites d    rerek aracı yava latıyorum. Son birkaç aydır Daytona'da görev yaptığımız ve çoğu gün pistte antrenman yaptığımız için, pist ba kanıyla arabaları yolda olmadığımız zamanlarda burada tutmamıza izin vermesi için çalıştık. Reba'yı garajın kendi bölümüne çektiğimde Eli  oktan Callum'un arabasına doğru ilerliyordu.

Aralarındaki etkileşimi izlerken motoru durdurup oturmaya devam ediyorum. Eli'nin tavrı en iyi ihtimalle buz gibi ve arabanın kaputunu kaldırırken hiçbir kelime konu ulmuyor. Callum hayal kırıklığını gizlemeye çalışıyor ama Eli'nin yüzünün yan tarafına bakarken sıkılmış dişleri ve sıkışmış ka ları her şeyi anlatıyor.

O kadar kolay pes etmiyor.

Babamın ve Dax'in sesleri boşluğu dolduruyor ve ben de bunu tuhaf bir sapık olmayı bırakıp arabamdan inme sırası olarak kabul ediyorum.

"Nasıl gidiyor?" Ba  tamircim George arabanın kaputunu kaldırırken soruyor.

"İyi yağlanmış bir makine gibi, George." "Debriyajı kontrol edebilir misin,     nc  ve dördüncü vites arasında biraz takılıyor gibi görünüyor" diye eklemenden önce ona güven verici bir gülümseme veriyorum.

"Yapacağım," diye ba ını sallar ve i e koyulur.

Dax'in sözleri dikkatimi çekiyor: "Hayır, bence bu onun düz yolda daha rahat etmesine yardımcı olur." Garajın açılır kapanır kapılarının hemen içinde duran iki adama dönüyorum.

Babam ba ını sallıyor, inatçılığı çenesinin altındaki damarın kıpırtısından belli oluyor. "Dax, bunu daha önce de konu mu tuk. Sen Callum'u eğitiyorsun, bırak ben kızımı eğiteyim. En başta burada olmana izin verdiğim için  anslısın."

Dax ellerini havaya kaldırdı. Babama karşı duyduğu tedirginlik her kelimedede artıyor. Haftalardır devam ediyor ve her şey doruğa ulaşmadan önce daha ne kadar dayanacaklarını merak ediyorum. Babam ili kimiz konusunda geri adım attığı için minnettarım ama tam olarak aynı fikirde olmadığını da biliyorum. "Bu hep böyle mi olacak? Letty'nin neler yapabileceğini g rmeni engellememle ilgili bir sorunun var."

Babamın yüzü Dax'in vasatın altında koçluk yaptığı suçlamasıyla kıpkırmızı olurken irkiliyorum. Bu onun hatası değil. Babam elinden geleni yapıyor ama

Dax ve benim aramdaki manyetizma ile kıyaslanamaz. Senkronizasyonumuz herhangi bir takımla boy ölçüşebilir.

"Haddini aşıyorsun. Seninle bu konuyu tartışmayacağım," diyor babam. Hışımın çıkıp gittiğinde duyabildiğimiz tek şey kaldırımdaki ayak sesleri.

Callum yanımda, "Bu ailenin ne kadar dramatik olacağını bilseydim, takıma kaydolmayı tekrar düşünebilirdim," diye homurdanıyor.

Ne zaman yanıma geldiğini bilmiyorum ama şu anda uğraşmak isteyeceğim son kişi o. "Siktir git Callum," diyorum, ondan uzaklaşıp Dax'e doğru ilerleyerek.

"Hayır, bunun için etrafında yeterince erkek var gibi görünüyor," diye tükürüyor. Duruyorum, etrafta dolaştığımı ima ederek hıyarlık ettiği için değil, sözleri benimle hiçbir ilgisi olmayan ve her şeyi kardeşimle ilgili olan bir sinire çarptığı için.

Ona dönerek gözlerinin içine baktım ve "Sebepler gerçekten bu mu yoksa sikleri mi yoksa amları mı tercih ediyorsun?" dedim.

"Az önce ne dedin sen?" Öne doğru bir adım atıyor, yumruklarını sıkıyor. Sözlerinden beden diline kötülük damlıyor ve sözlerimin hedefine ulaştığını biliyorum.

Sırıtiyorum. "Bu ailenin bir parçası olmak bir ayrıcalık. *Seni* seçtiğimiz için kendini şanslı saymalısın çünkü açık konuşalım, geçen sezondan sonra pek fazla seçeneğin yoktu, değil mi?" Duraksıyorum, gözlerinin kısılmasını izliyorum, tartışmaya hazırlanıyor, ama bir adım daha yaklaşım söyleyeceklerim için sesimi alçaltırken tek kelime etmesine izin vermiyorum. "Kardeşimle aranızda neler olup bittiğini anlamaya başlamayacağım ama *dolapta* hızlı bir sevişme düşünmekten çok daha fazlasını kaybedeceksin. Bir ömür boyu mutluluk ya da bir ömür boyu pişmanlık arasındaki fark bu. Korkunun değeri nedir?"

Ben onu bir kitap gibi okurken gözleri açılıyor. Karşımdaki bu sert adam, herkesin nefret etmeyi sevdiği *kötü çocuk* yarışçı, korkmaktan başka bir şey değil. Korku en zayıflatıcı duygudur. Görünüşe göre bir çıkmazdayız.

"Letty?" Eli'nin seslendiğini duydum. Callum'a karşı duruşum dikkat çekmeye başlamıştı. "Neler oluyor?"

Callum'a kaşlarını kaldırarak cevap vermesi için meydan okuyorum. Cevap dönüp Eli'a gülümsüyorum. "Yok bir şey büyük kardeşim. Callum'a satranç oynaması için meydan okudum ama anlaşılan oynayacak bir veziri yok."

Eli'in kaşları şaşkınlıkla birbirine çarptı. "Satranç oynamayı bildiğini bilmiyordum?"

Gülüyorum. Ben gülmüyorum ama o bunu bilmiyor. "Çünkü sen sadece olta ve merdiven oynamak istedin."

Bu anıyı hatırlayınca gözleri parlıyor, "On yaşındaydım!"

Sırtını sıvazladım. "Sorun değil Eli, hepimiz bir gün büyümek zorundayız." Diyorum ama gözlerim Callum'da.

Bölüm Yirmi Bir

Dax

Binaya yaklaştığımızda Letty'ye "Gözlerini kapat," diye fısıldıyorum. Bu an için haftalarca bekledim ve bu gece mükemmellikten daha azını kabul etmeyeceğim ve bu da yanımdaki yolcu koltuğunda oturan inatçı kızla başlıyor.

"Sürprizlerden nefret ederim," diye somurtuyor ama dediğimi yapıyor.

Kamyonetten indim ve kapısına doğru yürüdüm. Elini elime alıp, onu kulübe yönlendiriyorum. Bu gece sadece bizim için üst katı ayırtmıştım. Müzik binaya yayılıyor ve eğer gözleri açık olsaydı karanlıkta yanıp sönen ışıkları görebilirdi.

Charlotte'a sırf bunun için bir gün erken geldik. Bizi herkesin onun gelişini beklediği kata götürecek asansöre adım atarken onu kollarıma çekiyorum. Gözleri hâlâ kapalı. Bir kez olsun iyi davranıyor. Bunun için onu daha sonra ödüllendirmem gerekecek. Onu tekrar soyup altına alma düşüncesi sikimi kıpırdatıyor.

Matthew, Callum ile birlikte Letty ve bana koçluk yapmaya devam ettiği için hepimiz Daytona'da kalmamıza rağmen, bu hafta onu pek görmedim. Matthew bize birlikte olmamız için alan açıyor olabilir ama kendi çatısı altında değil. En son onun evinde olduğumuz zamanın hatırası, onun zevkini talep ederken çıplak vücudu önümde yayıldı, zaten yarı sert olan horozumu tam dikkatime getirdi.

Kalçaları pantolonuma sürtünüyor ve ben inliyorum. "Dax." Nefes nefese bir inilti çıkarıyor. Onu kendime daha sıkı çektim. Dar siyah elbisesini kaldırırsaydım, bahse girerim benim için ıslanırdı. Bir parçam durdurma düğmesine basıp onu burada, takside götürmek istiyor ama bu gece benimle ilgili değil. Bu onun gecesi. Arzularımı bastırıyorum. Birkaç saat daha kendimi kontrol edebilirim ama o kadar.

O benim.

Kapılar açıldı ve onu açık alana doğru yürüttüm. Arkasında duruyorum, ellerim pazılarında ve kulağına fısıldıyorum, "Gözlerini aç."

Tam gözlerini açtığı sırada odada toplanan grup "Mutlu Yıllar!" diye bağırır.

Herkes bizi selamlarken "Aman Tanrım," diye ışıl ışıl gülümsüyor. Jamison havaya sim fırlatıyor ve Letty'yi bir çemberin içinde döndürüyor.

"Sim yok dedim Jamison." Lekeleri temizlemek için ceketimi sıyrıyorum ama yaramıyor. Gecenin sonuna kadar sadece bu miktarla bile

Letty'nin tenine yapışıyor.

Omuz silkti. "Eh, daha çok bir öneri gibi geldi." Letty'nin elini tuttu ve onu çekiştirmeye başladı. "Hadi dans edelim!"

Letty'nin gözleri benimkileri arıyor, hiçbir şey söylemeden soruyor. "Devam et ve eğlen. Bu gece senin gecen."

Yanağıma bir öpücük konduruyor. Dişleriyle ısırmadan önce kulağıma "Teşekkür ederim," diye fısıldıyor. Hassas teni içimde karıncalanmalara yol açıyor. Onu yakalamak için kollarımı hareket ettiriyorum ama o sinsî bir gülümsemeyle uzaklaşıyor. Derimin altına nasıl gireceğini çok iyi biliyor.

Sabırsızlanıyorum-

Bir el sırtımı sıvazlıyor ve düşüncelerim Matthew'un durmasıyla bölünüyor. "İyi iş çıkardın," diyor odayı değerlendirirken. Gözleri kızına takıldığında gülümsüyor. Odada özel bir DJ ve küçük bir dans pisti var ve Letty, Jamison ve Eli her santimetrekareyi kullanıyorlar.

"Teşekkürler."

"Eğer onu incitirsen-"

Sırıtiyorum. "Biliyorum. Eğer ona zarar verirsem, kamyonunla üzerimden geçmen için sana izin veriyorum."

"Hayır, nakliye aracını kullanacağım." Letty'nin arabasını ve tüm ekipman ve aletleri taşımak için kullanılan yirmi iki tonluk 18 tekerlekli devasa araca atıfta bulunarak söylüyor. Bu beni kesinlikle öldürür.

Sertçe yutkunuyorum. "Not edildi."

Oda her iki ekipten ekip üyeleri ve arkadaşlarla dolmaya başlıyor. Dans pistindeki kızlara daha fazla insan katılıyor ve Rufio'nun da onlara katıldığını görüyorum. Onun hakkında hâlâ şüphelerim var ama Letty'nin yanında başka bir yarışçıyı daha kullanabileceğini tartışamam.

Yanımdan gelen bir homurtu duyuyorum ve Matthew'un gözlerini dans pistine diktiğini görmek için başımı çeviriyorum. Bakışlarını takip ediyorum ve Jamison ile Rufio'nun yakın dans ettiğini, Letty'nin ise Eli ile birlikte olduğunu fark ediyorum. Onu dansçılara hançer gibi bakmaya iten şeyin ne olduğunu söylemek zor ama içimden bir ses Letty ve Eli'ye bakmadığını söylüyor, bu da kötülüğünün hedefinin Jamison ve Rufio olduğunu gösteriyor.

Acaba o da yarışçının varlığını benim kadar sorguluyor mu yoksa kaçırdığım başka bir şey mi var? Muhtemelen Letty'nin ateşli en iyi arkadaşıyla ilgili bir şey mi? Bu düşünceyi bir kenara ittim. Matthew'un böyle bir şey yapmasına imkân yok.

Rufio'nun Letty'nin yarışında oynadığı rolü tartışma fırsatımız olmadı. Geçen hafta sonu Kansas'taki yarışta on beşinci olan sorunlu Callum'la uğraşmak ve Letty'nin arabasının tahrip olması arasında bu hafta sıkıcı olmaktan çok uzaktı. Bu hafta sonundaki yarışa kadar yeni bir boya işini hızlandırmayı başardık, ancak maliyeti karşılamak için sürünmeden ve pahalı bir ödeme yapmadan olmadı.

"Bu ne lan!" Müziğin üzerinde bağırışlar duyuyorum. Odanın içinde mırıltılar yükseliyor ve kargaşanın nereden geldiğini bulmak için etrafıma bakıyorum.

"Onun burada ne işi var?" Matthew'un sesi sert ve bana baktığında kapüşonlu gözlerindeki suçlamayı görüyorum.

"Kim?" Ben soruyorum.

Başını dans pistine doğru sallıyor. Etrafta bir kalabalık toplanmış ama Brandon'ın başının üst kısmını seçebiliyorum. Ben daha düşünmeden ayaklarım hareket ediyor ve Letty'ye ulaşmak için insanların arasından geçiyorum. Oğlumun neden burada olduğunu bilmiyorum ama bu iyi bir şey olamaz.

Göz açıp kapayıncaya kadar dans pistindeydim. Brandon ellerini Rufio'nun gömleğinde yumruklarken Rufio onu İtalyanca azarlıyor. Ağzından çıkan tek bir kelimeyi bile kimse anlamıyor ama bunun bir aşk şiiri olmadığını anlamak için yeterince etkileyici. İkisinin arasına giriyorum ve ellerimi Brandon'ın göğsüne koyarak onu geri itiyorum. Başını kaldırıyor ve kimin ellerinin üzerinde olduğunu fark edince dudak büküyor.

Yirmi İkinci Bölüm

Letty

"Çek ellerini üzerimden!" Brandon, DJ müziği kestiği sırada Dax'e tükürür ve sözleri büyük odada yüksek sesle patlar. Chloe göğsünü okşayarak onu teselli etmeye çalışsa da Dax onu başından savıyor. Yüzü renklenmeye başlıyor ve bu hafifliği fark eden biri olup olmadığını görmek için etrafına bakınıyor, ancak benim gözlerimle karşılaşılıyor.

Mavi bakışları sert ve kazma gibi içime işliyor. Bu kadını kızdıracak ne yaptım, asla bilemeyeceğim ve açıkçası hiç sikimde değil. Birbirimize destek olmalıyız, birbirimizi yıkmamalıyız. Gerçek dünyada uğraşacak yeterince şeyimiz var.

Buraya gelmeleri yeterli. Ne yapmak için? Doğum günü partimi basmak için mi? Burada, dans pistinde hayatımızın en güzel anlarını yaşıyorduk ve kara bir kıyamet bulutu kapıdan içeri girdi. Dax beni kucağına aldığından beri kalbim yerinden çıkacak gibi atıyor. Gözlerimi açtığımda tüm arkadaşlarımı ve ailemi gördüğüme inanamadım. Başım dönüyordu ve sadece en sevdiğim insanlarla çevrili gecenin tadını çıkarmak istiyordum. Ta ki Brandon ve Chloe ortaya çıkana kadar.

"Burada ne yapıyorsun?" Dax talep ediyor.

"Ne? Doğum Günü Kızı'na merhaba demeye gelemiz miyim?" Brandon'ın gözleri benimkilere kayıyor ama sonra iri bir beden önüme geçerek görüşümü engelliyor. Odunsu ve misk kokusunu içime çekiyorum ve Dax'in sırtına yaslanıp onun varlığından güç alıyorum. Bu adam kaç kez kendi oğluna karşı beni savunmuştu?

Bu şarkıyı ve dansı daha ne kadar yapacağız? Dax, "Davet edilmedin," diye karşı çıkıyor.

Dax'in arkasından çıkıp yanındaki yerimi alıyorum. Korumasını takdir ediyorum ama oğlundan kaçmaya devam edemeyiz. Elimini Dax'inkine koyuyorum ve o da sıkıca kavlıyor, savaş alanına geçmemden hoşlanmadığını belli ediyor ama beni geri de tutmuyor.

"Baba, artık hepimiz aile değil miyiz?" Brandon alay ediyor. Chloe'nin mükemmel bir şekilde yapılmış yüzü kaşlarını çatıyor. Tiksintisini gizlemeye bile çalışmıyor.

Dax omuzlarını dikleştirir. "Sanırım gitmeniz en iyisi."

Brandon öne doğru bir adım atıyor. Chloe onun kolunu o kadar sıkı tutuyor ki, bu hareket onun topuklu ayakkabılarına takılmasına neden oluyor. Brandon ona yardım etmek için kılını bile kıpırdatmıyor ama Chloe son anda kendini yakalamayı başarıyor.

Tanrıya şükür. Kadından hoşlanmıyor olabilirim ama kimse kendi erkek arkadaşını tarafından utandırılmayı hak etmez.

"Frenlerinle bir kaza geçirdiğini duydum," diye sırtıyor Brandon.

Omuzlarında Teksas büyüklüğünde bir egoyla nasıl yürüyebildiğini bilmiyorum. "Bu bir kaza değildi. Frenlerim kasıtlı olarak kesildi." Durup ona bakıyorum. Herhangi bir suçluluk duygusu ya da seğirme belirtisi arıyorum. sorumlu olduğunu söyledi. "Bu konuda hiçbir şey , değil mi?"

Alay ediyor. "Her zaman kurbanı oynamak yorucu olmalı." Ses tonu alaycı.

"Ben de aynı şeyi küskün bir kaybeden olmak için söyleyebilirim." Kelimeler dudaklarımdan çıkar çıkmaz ayıyı dürttüğümü anladım. Lanet olsun. Kendime sakın olmamı söyledim ve sonra gidip içine girdim.

Brandon'ın yumrukları sıkılır. "Sen sadece bu pislik beni duvara çarptığı için kazandın!" Rufio'yu işaret ederken bağıyor. "Bu sefer şanslıydın ama bekle. Seni her zaman koruyamazlar."

"Bu bir tehdit mi?" Sıkılmış dişlerimin arasından söylüyorum. Dax kılanıyor. Rufio solumda duruyor ve babamın Dax'ın diğer tarafında durmak için hareket ettiğini görüyorum.

"Brandon..." Dax homurdanıyor ama onu görmezden geliyor. Tüm odağı benim üzerimde.

"Pistte olmayı hak etmiyorsun. Bu bir erkek sporu. Pistte bir kadına yer yok." Brandon'ın sesi zehirle doluydu.

"Seni adil bir şekilde yendi. Bunu yapmak için hile yapmasına gerek yoktu." Rufio tartışıyor.

Dax kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmak için elimi bırakıyor. Pazularının etrafındaki tişört, kaslarının şişkinliğine uyum sağlamak için esniyor. "Letty'nin pistte olmayı hak etmediğini düşünüyorsun ama *sen* hak ediyorsun öyle mi? ARCA'ya girmeyi başarmış olabilirsin ama NASCAR'a girmek için gerekenlere sahip olduğunu sana düşündüren nedir?"

"Dışarıdaki tüm sürücülerden daha iyi. Herkes öyle düşünüyor," diyor Chloe. Brandon ona parlak bir gülümsemeye bakıyor ve Chloe de Brandon'ın ilgisine karşılık veriyor.

Dax çenesini eğiyor. "Bunu pistte test etmeye ne dersin? Gerçek efsanelere karşı nasıl yarıştığını görelim."

"Bence bu harika bir fikir," diye ekliyor babam.

. *Ne haltlar dönüyor burada?*

Brandon'ın burnu alevlenir ve dudakları incelik. Buraya insanlara eziyet etmek için gelmiş olabilir ama onun yerine bir eşek arısı yuvasına düştü. Dax ve babam

ve bu egosunun reddetmesine izin vermeyeceği bir meydan okumadır.

Brandon'ın kahkahası uğursuz. "Siz yaşlı adamlar beni yenebileceğinizi mi sanıyorsunuz? Bu gerçekten bir meydan okuma mı?"

Dax babama baktı. "Ne düşünüyorsun, ihtiyar? İşi daha ilginç hale getirmek için başka sürücüler bulabilir miyiz sence?"

Babamın gözleri parlıyor. "Sanırım birkaç tane bulabiliriz. *Çocuk* için *gerçek* bir meydan okuma olur."

Odanın içinde fısıldaşmalar başlar. Dax yarış ekibimizle göz teması kurar ve her ikisi de Brandon'a dönmeden önce başlarını sallar. "Karar verildi. İki gün içinde gündüz Charlotte'ta yarışacaksınız, o gece de biz yarışacağız. Ayarlamaları ben yapacağım."

Oh, lanet olsun.

"Aklından ne geçiyordu?" Dans pistinde büyük planını açıkladığından beri aklımda tuttuğum soruyu daha sonra kamyonetinde soruyorum. "Bunun gerçekten bir şeyi çözeceğini düşünüyor musun?"

"Bazen bir insanın egosu, kendisiyle büyüklük arasında duran tek şeydir."

"Nereden buldun bunu? Dandik bir spor salonu poster mi?"

Elimi tutuyor ve parmaklarımızı kalçamın üstünde birleştiriyor. "Letty, anlamadığını biliyorum ama Brandon bunu hak etmişti. Ağzının ona yetişmesi an meselesiydi."

Öfkelendim. "Evet, ama bunu yapmak için beni kullanmana gerek yoktu."

Bana bakarken sesi sertti. Sadece bir saniyeliğine gözlerini yoldan ayırdı. "Böyle mi düşünüyorsun?"

"Eğer bu iş kötü sonuçlanırsa, bu sadece beni etkiler. Pistte onunla birlikte olan benim. Tehdit edildim, frenlerim kesildi ve arabam tahrip edildi. Saldırıların arkasında onun olduğunu düşünürsek durum daha da kötüleşecek."

"Öyle olduğunu sanmıyorum. Evet, pistte yaptıklarını engelleyemem ama eğer bu onu senden uzaklaştıracaksa, bunu yapmaya hazırım."

Dax'in piste çıkacağını düşündükçe içim içimi yiyor. *Oğlu Brandon'la* yarışması beni neden korkutuyor bilmiyorum ama korkutuyor. Dax'in aldığı kadar verebileceğinden hiç şüphem yok ama Brandon'ın yanlış tarafında bulundum. Bir değil iki kez hastanelik oldum. Hayatta olduğum için şanslıyım ve şimdi Dax hayatını ne için riske atmak istiyor?

Sık ölçme yarışması mı?

Kahretsin, bunu çözebilirim.

Dax kazandı.

Burnumun köprüsünü ovuyorum.

Eski sevgilinin sikini babasınınkiyle kıyaslamadın.

"Sadece korkuyorum. Brandon adil dövüşmez. Bunu ilk elden biliyorum. Yaralanırsan buna dayanmam," diye fısıldadım.

"Bebeğim, her şey yoluna girecek. Bu gece senin gecen. Sana odaklanmama izin ver, yarışı sonra düşünüyoruz."

"Dikkatli olacağına söz verir misin?"

Elimi dudaklarına götürüyor ve parmak eklemlerime yumuşak bir öpücük konduruyor. "Elbette, Letty. Her zaman sana geri döneceğim. Sen benim evimsin."

Kelebekler karnımda çırpınıyor. *Sen benim evimsin.* Bu sözlerin beni ne kadar derinden etkilediğini bilmiyor ve aramızda ne yaşanmış olursa olsun ben de aynı şekilde hissediyorum. O benim evim. Kalbim. Her şeyim.

Çok geçmeden bir otele giriyoruz ve biri kapımı açıyor. Dax elinde bir çantayla yanıma gelirken, valenin kamyondan inmeme yardım etmek için elini uzatışını izliyorum. Ayağa kalktığımda Dax elimi tutuyor ve Grand Bohemian Hotel'in zengin ve renkli lobisine açılan kapıdan içeri giriyoruz.

Resepsiyonun önünden geçerken topuklarım beyaz ve siyah mermer zemine çarpıyor. Kırmızı cam üflemleri avize, loş ışıkta yumuşak bir parıltı çiziyor. Geç bir saat, bu yüzden normalde hareketli olması gereken alan sessiz

ve samimi. Bekleyen asansör kabinine adım atmadan ve katımıza çıkmadan önce siyah ve kromla kaplı asansör lobisine giriyoruz.

En üst kata ulaşıyoruz ve kapılar açık bir giriş yolunu ortaya çıkarmak için ayrılıyor. Buradan, bir tarafta dört kişilik bir masa ile kurulmuş küçük bir mutfak, ortada iki beyaz deri sandalye ile eşleştirilmiş siyah kadife kanepeler ve sağ tarafta yatak odasına açılması gereken çift kapılar görebilirsiniz. Ancak beni en çok büyüleyen şey, çatı katı süitinin tamamını boydan boya kaplayan tavandan tabana cam pencereler.

"Vay canına," diyorum pencerelere doğru yürürken. "Çok güzel."

Dax arkama geçip kollarını ortama doluyor. Saçlarımı yana doğru çekerek kulağıma "Çok güzelsin" diye *fısıldıyor*. Camın yansımasında gözleriyle buluşuyorum ve dudaklarının boynumdan aşağı inişini izliyorum.

Her öpücük çıplak tenimde yumuşak ve sıcak. Gece gökyüzünde parıltıyan etrafımızdaki yüksek binalara bakıyorum ve bizi burada gören biri olup olmadığını merak ediyorum ama bu düşünce aklımdan geçer geçmez umursamadığıma karar veriyorum. İzlenmekle ilgili bir şey seksi ve yasak hissettiriyor ve buna ne kadar aldırmayacağıma şaşıyorum.

Sadece Dax ile.

"Brandon partinizi mahvettiği için üzgünüm," Dax'in keşfi duraksıyor ve ben inliyorum.

"Şu anda Brandon hakkında konuşmasak olur mu?"

Kıkırdıyor ama ipucunu anlıyor. Parmakları omzuma doğru giderken köprücük kemiğime dokunuyor. Elbisemin askıları teker teker kollarımın yanlarından aşağı düşüyor ve ben de kıvrılarak yere düşmesine izin veriyorum. Sadece sütyenim, külotum ve topuklu ayakkabılarımla orada duruyorum. Bir parmak eklemi sırtımdan omurgamın dibine kadar iniyor ve tüylerimi diken diken ediyor.

"Ellerini bardağın üzerine koy," diyor Dax'ın hırıltılı sesi.

"Evet, baba." Kelimeler düşünmeden dudaklarımdan dökülüyor.

"Siktir." Homurdanıyor. "Tekrar söyle."

"Evet *baba*," sesim arzuyla nefes nefese çıkıyor. Tanrım, onun üzerinde böyle bir etkim olmasına bayılıyorum. Külotum bundan sonra olacakların beklentisiyle sıırılsıklam.

Çıplak göğüslerimi elleriyle kavırıyor, parmaklarının arasında her bir meme ucunu cımbızlamadan önce sıkıca sıkıyor. Nefesim kesiliyor ve başımı omzuna yaslamak için geriye yaslıyorum.

"Vücudun benim için yaratılmış, küçük kız." Bir elini göğüs kafesimden göbeğime doğru hafifçe gezdirerek tenimde karıncalanmalar yaratıyor. "Her. Tek. İnç."

Parmaklarını tümseğime daldırmadan önce külotumun çizgisini okşuyor. Eli o kadar büyük ki, parmakları alt dudaklarımı ayırırken tüm amımı kaplıyor.

"Benim için her zaman çok ıslaksın. Böyle muhteşem görünüyorsun. Kalçalarından aşağı damlıyor. Hazır ve seni almamı bekliyorsun." Haklı olduğunu anlamak için bakmama bile gerek yok. Bacaklarımın arasındaki kanıtı hissedebiliyorum.

Sadece o vücuduma mümkün olduğunu hiç bilmediğim şeyler yaptırabilir. "Evet, lütfen."

"Yalvarmaya devam et küçük kız, belki ödüllendirilirsin." Elini çekip uzaklaşıyor. Devrilmemek için bardağı daha sıkı kavıyorum. Soğuk hava, az önce dokunduğu sıcak tenimin üzerinde dolaşıyor.

"Hayır!" Onun yokluğunda çığlık atıyorum. "Lütfen, Dax."

"Çığlık at, bebeğim. Herkesin senin ne kadar muhtaç olduğunu bilmesini istiyorum." Elleri külotumun kenarlarını kavıyor ve bacaklarımdan aşağı çekiyor. "Bacaklarını daha geniş aç ve öne doğru eğil. Benim olanı görmek istiyorum."

Önce bir ayağımı sonra diğerini kaldırarak tangamdan çıkıyorum ve bacaklarımı kalça genişliğinden biraz daha fazla . Çok yavaşça öne eğilip kalçalarımı geriye itiyorum. Amım onun için tam teşhirde ve onun ölümünün her saniyesinden zevk alacağım.

Omzumun üzerinden bakarak onun aç, mavi bakışlarıyla buluşuyorum ve "Lütfen baba" diyorum.

Dizlerinin üzerine çöküyor ve arkamda kayboluyor. Sıcak dudakları bacaklarımın iç kısmında öpücükler bırakırken gözlerim pencereye dönüyor. Birkaç kat yukarıda yaşanan sefahatten habersiz, etrafımızda hareket eden şehri izliyorum. Birinin bizi görebileceği düşüncesinin sadece kalçalarımın arasındaki baskıyı artırdığını itiraf edebilirim.

"Mmhhm, bütün gece tatlıyı bekledim," diyor klitorisimden büzülmüş deliğime kadar dikişimi yalamadan önce.

Binlerce küçük şok dalgası sinir uçlarıma çarpıp bu hissi tüm vücuduma taşıırken inliyorum. Klitorisime saldırırken, diliyle emip fiskelerken avuçlarım cama karşı terliyor. Kalçalarım kendi iradesiyle sallanmaya başlıyor, daha fazlasını istiyor, hayır ihtiyaç duyuyor.

"Evet, bebeğim. Yüzümü sik. İhtiyacın olanı al."

İki parmağını sokarken klitorisime saldırmaya devam ediyor. Parmakların etrafında kenetleniyorum, kıyıya çarpmanın eşiğinde bir gelgit dalgasına biniyorum.

"Çok yaklaştım! Dax, lütfen!"

"Ver onu bana, küçük kız." Büzülmüş deliğimde bir baskı hissediyorum ve bu garip his karşısında geriliyorum. "Rahatla bebeğim, bırak gireyim."

"Oh, Tanrım!" Zihnim dönüyor. Neyin yukarı neyin aşağı olduğunu bilmiyorum. Tek bildiğim, şu anda hissettiğim tek şey, mutluluk verici bir zevk.

Parmağı büzüşmüş deliğimin kenarından geçtiği anda hafif bir sızı oluyor ama tüm vücudum kasılırken, sırtımı kamburlaştırırken ve sonra bir sıvı fişkırtırken bu sızı unutuluyor.

Tekrar tekrar çarparken damlama, damlama, damlama sesini duyuyorum. Sert kollar etrafımı sarıp beni pencereye doğru itene kadar topuklarımın üzerinde sallanıyorum. Göğsüm soğuk cama çarparak aşırı ısınmış bedenimi serinletiyor. Sanki beş mil koşmuşum ve daha önce hiç olmadığı kadar sert boşalmışım gibi nefes nefese kalıyorum.

"Aferin kızıma. Şu yaptığın pislige bak. Çok ateşli."

"Hayır..." Aman Tanrım. Damlama sesini hatırlamadan önce bir saniyeliğine dalmış olmalıyım. Ne yapmıştım ben? Üstüme mi işedim?

"Oh, bebeğim. Bunda utanılacak bir şey yok. Erkeğin için fişkırtmak ona verebileceğin en büyük iltifattır. Şu anda bu kadar bitkin olmasaydım her damlasını yalardım ama şu anda dünyanın gözü önünde seni becerme ihtiyacı beni çıldırtıyor."

"Evet," diyorum başımı cama doğru sallayarak.

"Evet, ne?"

"Becer beni, *baba*."

"Argh!" diye homurdanıyor, kıyafetlerinin hışırtısının yere düştüğünü duymadan hemen önce. Girişte sikinin başını hissediyorum. Yavaşça, santim santim, ama asla tam olarak oturmuyor. Bu acı verici. Onu daha derine çekmeye çalışarak ona karşı direniyorum.

"Tsk. Tsk. Tsk. Küçük kız, ne zaman öğreneceksin?"

"Dax! Sana ihtiyacım var," diye inliyorum, şimdiden bir sonraki orgazmımın yüksekliğini kovalıyorum.

Bir eli göğsüme gelirken beni kızdırmaya devam ediyor. "Sikim için çok açgözlüsün, değil mi?" Meme ucumu çimdikliyor ve kendimi onun horozunun etrafında sıkılaştığımı hissediyorum. Piercingi yavaşça iç duvarlarımı kızdırıyor.

Bu bir ıstırap.

Diğer eli yan tarafımdan aşağı iniyor, kalçama dokunmadan önce kalçamı okşuyor. Bacağımı yukarı kaldırmadan önce ", " diyor. Dizim bacağıma çarpıyor.

Pencere. Gidecek başka bir yer kalmayana kadar daha derine ve daha derine batarken amım genişçe açıldı.

"Siktir, bebeğim. Amın çok sıkı. Klitorisine oynat. O tatlı amcığının sikimin etrafında kasıldığını hissetmek istiyorum."

Dax beni kendisiyle pencere arasında dengeliyor, bir kolu bacağımda, diğeri gövdemde. Pencereyle aramdaki küçük boşlukta manevra yaparak elimi kalçalarımın tepesine götürüyorum. İşaret ve yüzük parmağımın arasında okşadığım klitorisim ıslak ve şişmiş. Çok hassasım. Orgazmımın başlangıcını hissetmeye başlamam uzun sürmüyor.

Ben tam istediği gibi yaparken Dax içime girip çıkıyor, her damla tohumunu sağarken sikinin etrafında spazm geçiriyor.

"Evet! İyi bir kız gibi sikimi al. Seni döllerimle dolduracağım, böylece günlerce damlayacaksın." Eli yumuşak karnımı okşuyor. "Çocuğumla birlikte büyüdüğünü görmek için sabırsızlanıyorum. Tanrım, bir şeyi hiç bu kadar çok istememiştim."

Vay . Gerçekten çocuğunu doğurmamı istediğini mi söyledi?

Bebek mi?

Neden onun çocuğunu taşıma düşüncesi şu anda kulağa bu kadar ateşli geliyor? İkimiz de şehvetin etkisinde olmalıyız çünkü çocuk sahibi olmaya hazır olmamın imkanı yok. Ama gelecekte?

Bunu kabul edebilirim. "Bir

bebek," diye fısıldıyorum.

"Evet, Letty. *Bizim bebeğimiz*. Sen hazır olduğunda."

Başımı sallıyorum. Bu adamla her şeyi istiyorum ve buna bir gün bir aile kurmak da dahil. Bu düşünce kalbimi ısıtıyor. Küçük Dax'ın benim sarı saçlarım ve onun mavi gözleriyle etrafta koşuşturduğunu hayal edebiliyorum. On küçük ayak parmağı ve on küçük parmak.

Dudaklarıma bir gülümseme geliyor. Evet, bir gün.

Parmak uçları uyluğumu daha sıkı kavlıyor, güvenleri daha sert ve daha hızlı hale geliyor, kalçalarının her itişinde orgazmımı talep ediyor. Parmakları onun hareketlerine uyarak klitorisim boyunca dans ediyor.

Daha

hızlı.

Daha

sert.

Daha

hızlı.

Daha da yükseğe çıkıyoruz, ta ki ikimiz de uçurumdan aşağı yuvarlanıp orgazm çılgınlıkları atana kadar. Gece gökyüzüne bakarken gözlerimin arkasında ışıklar yanıp sönüyor ve bunun gerçek olup olmadığını merak ediyorum. Nasıl bu kadar şanslı olabilirim?

Onun kalbini benimkine bağlayan ince bir ip gibi, Dax'in benim ruh eşim olduğunu hiç şüphesiz biliyorum. Ondan önce gerçekten kimse yoktu ve ondan sonra da kimse .

Öleceğimiz güne kadar.

Oda tekrar netleşirken pencere buğulu. Kollar beni kaldırıyor ve Dax'in kollarına sarılmış yumuşak bir yatağa uzanıyorum. Yüzük parmağıma bir şeyin kaydığını hissetmeden önce sol elimi dudaklarına . Elimi tekrar aşağıya çektiğimde, parmağımı süsleyen gümüş bir ayarın içinde ısıltılı zümrütlerden oluşan bir bant görüyorum. Benim doğum taşım. Her bir zümrüt markiz şeklinde ve bir ağacın yapraklarına benzeyecek şekilde eğilmiş. Taşlar tüm bandı sarıyor. Ne kadar güzel olduğuna hayranım. Ama bu ne anlama geliyor?

Evlenme mi teklif ediyor? Bunun ne anlama geldiğini ve daha da önemlisi, buna hazır olup olmadığımı düşünürken kelebekler bir intikamla geri döndü.

Kollarına dönerek, dile getirilmemiş sorularına cevap veriyor. "Sen benimsin, Letty. Bunu hiçbir şey değiştiremez ama hazır olmadan seni aceleyle getirmek istemiyorum. Sen benim için osun. Hayatımın geri kalanını birlikte geçirmek istediğim başka kimse yok, o yüzden bil ki hazır olduğunda, o yüzüğe uygun bir nişan yüzüğüm var."

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor ve kollarımı boynuna doluyorum. Dudaklarımız inkar edilemez bir sevgi ve kabullenme gücüyle buluşuyor.

O benim için de öyle, şüphesiz. Sadece şu anda değil. Bir sonraki yolculuğa çıkmadan önce bu sezonu atlatmam gerekiyor. Ama bir gün, sevdiğim adamın yanında beyaz bir elbiseyle mihrapta duracağım.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Letty

Erkek arkadaşının seni kurtaracağını mı sanıyorsun?

Bilinmeyen: Kimse seni benden kurtaramaz.

Yarışı iptal et .

Sabahları sizi uyandırmak için ürkütücü bir mesaj gibisi yoktur. Dün geceki mutlu ve tatlı anlar, telefonum üzerinde titrediğinde geçmişte kaldı. Telefonu elime aldığımda Dax beni göğsüne doğru çekti ve kulağıma fısıldadı, "Cevap verme. Bekleyebilirler. Beş dakika daha istiyorum."

Sesindeki çakıl taşları tenimde karıncalanmalara neden olurken ürperiyorum. Telefon hâlâ elimdeyken kollarına sarılıyorum. Her ne kadar kendimi Dax McCain'in dikkat dağıtıcı dünyasında kaybetmek istesem de, içimden bir ses telefonumda bulacağım şeyin gün ışığı ve gökkuşağından başka bir şey olmayacağını söylüyor.

Ve bu önsezili düşünceyle bile, hiçbir dakika telefonumdaki mesajlaşma uygulamasını açarken kalbimin çarpmasını, içimin cız etmesini durduramazdı.

Ekrandaki kelimeleri okurken nefesim kesildi.

Dax sesle birlikte yatakta doğrulur. "Ne oldu?" Mesajları okuması için telefonu ona uzattığımda sinirli bir şekilde, "Lanet olsun. Yarışa daha dün gece karar verdik. Bunu nasıl bilebilirler ki?"

"Tabii orada değillerse," diyorum.

"Oradaki herkes güvendiğimiz bir arkadaşımızdı. Davet edilmeden önce herkesi inceledim."

"Brandon ve Chloe hariç herkes." Sözlerim aramızdaki havada asılı kaldı. "Bunun arkasında onun olduğunu düşünmediğini biliyorum ama..."

Başını sallıyor ve yatak başlığına yaslanıyor. "Hayır, yarışı kabul etti. Neden iptal etmen için sana zorbalık yapmaya çalışsın ki? Bu hiç mantıklı değil."

Ona doğru dönerek . "Kaybedeceğini düşünürse öyle olur."

Bir elini kaldırıyor ve saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. Nasırlı parmakları çenemde durana kadar çene çizgimi takip ediyor. Başparmağı alt dudağımı aşağı çekiyor. "Kaybedeceğine hiç şüphe yok." Küçük baloncüğümüzde sonsuza dek kalmaktan başka bir şey istemediğimden, onun derin tınısına gömülüyorum. "Ama ben

Sanırım oğlumu, bazı zor hayat derslerini öğrenmesi gereken basit bir çocuk değil de bir dahi sanıyorsunuz."

Uzun bir nefes veriyorum. "Belki haklısın ama bu bizi bunu kimin yaptığını bulmaya yaklaştırmıyor."

Yüzümü kendine yaklaştırıyor. "Piste gitmeden önce son birkaç dakikamızın tadını çıkaralım ve bunu takıma gösterelim."

Kulağa harika bir fikir gibi geliyor.

"Aklında ne var?" Sesim titriyor ve benim için sakladığı şey için kanım yanıyor. Ona sarılabilmek için hareket ediyorum. Ellerim kalkıyor, gür saçlarını avuçlarımin arasına alıyorum ki gözüme bir parıltı takılıyor. Önceki gecenin anıları ve şimdi sol yüzük parmağımı süsleyen zümrüt yüzük.

Bu adamı her yerde takip ederim.

Beni *mahvetti*.

Ve bunun için kızgın bile değilim.

Otelden çıktığımızda hızlı bir web oturumu planlamak için Tiffany'ye mesaj atıyorum. BİLİNMEYEN'in mesajının kafamın içinde yarattığı mürekkep gibi dehşeti hissedebiliyorum. Seanslarımızda, yaşadığım travma nedeniyle kaygılarımin çoğunun kontrol ihtiyacımdan kaynaklandığını ve takipçimden daha fazla kontrolüm dışında olan bir şey olmadığını tespit ettik. Kısa mesajlar benim için açık bir tetikleyici. Bu sabah için bir zaman belirledi ve ben de telefonumu arka cebime attım.

Dax'in sözüne sadık kalarak, mesajlar hakkında konuşmak üzere bizimle nakliye aracında buluşmaları için gruba haber gönderdi. Eli ve Callum barda oturmuş, dün gece uyumamış ama bir araya gelmiş gibi görünüyorlar, bu yüzden bunu bir kazanç olarak görüyorum. Jamison kanepeye uzanmış, bacaklarını Rufio'nun kucağına koymuş, bir yandan da telefonuyla oynuyor. Vücut dillerine bakıyorum ve dün gece aralarında bir şey olup olmadığını tahmin etmeye çalışıyorum ama aşinalıktan başka bir şey bulamıyorum.

Babam elini bana doğru uzatarak, "Mesajlara bakayım," diyor. Telefonumdaki mesajlaşma uygulamasını açıyorum ve ona uzatıyorum. O ve Dax yan yana durmuş, ikisi de mesajlara bakıyor. Bakışları o kadar dikkatli ki, acaba takipçimin telefonda bir *merhaba* ile çıkacağını mı düşünüyorlar diye merak ediyorum. *Aradığınız ben miyim?*

Sonunda babam kafasını kaldırdı ve "Bana neler olduğunu anlat." dedi. Onlara bu sabah mesajlarla uyandığımı anlatırken herkes neşeleniyor. Dax ve benimle ilgili çirkin detayları atlasam da, sıcaklık boynumdan yanaklarıma yayıldığında göz temasını kesiyorum.

Dax, "Daha bir gece önce partide konuştuğumuz yarış bilyorlardı," diye ekliyor.

"Bugünkü yarış kastediyor olabilirler mi?" Eli soruyor.

Başımdaki sürekli zonklama beynimi aşırı hızda çalıştırıyor ve her şeyi sorgulamama neden oluyor. BİLİNMEYEN, Dax'la olan yarış mı kastediyordu, yoksa bir şeyi gözden mi kaçırıyoruz? Yanlış bir sonuca mı vardık? Ya *bu* yarış kastediyorlarsa ve biz işaretleri kaçırıyorsak? Bir ARCA yarışını iptal edemem. Bunu denemek bile delilik olur. Kadın olmam bu spor için yeterince trajedi olmadıysa, hayatım tehlikede olsa bile özel bir iyilik istemek çok çirkin olurdu. Değil mi?

"Bu pek olası görünmüyor, değil mi? Bir ARCA yarışını iptal etme konusunda hiçbir kontrolüm yok, bu yüzden görünüşe *göre kin maçından* bahsediyorlar" diyorum.

"Kin maçı mı?" Dax'in kaşları çatılıyor. Arka planda Jamison'kahkahasının çınlaması dudaklarımı bir gülümsemeye dönüştürüyor. Beni her zaman anlıyor.

Dax ile göz teması kurarak başımı sallıyorum. "Bu yarış, birbirinize karşı olan tüm kan davalarınız için bir çıkış yolu değil mi? Sanırım kin maçı bunu güzel özetliyor." Ses tonum hâlâ kararsız olduğumu açıkça ortaya koyuyor.

"Letty, bunu konuşmuştuk. Matt, bana destek ol," diyor babama dönerek. *Olamaz, babamı bu işin içine çekmiş olamaz.*

Başını salları ve avuçlarını yukarı kaldırır. " girmeyeceğim."

"Tamam, olun. Hepimiz Scar'ın sapığının dün geceki partide olduğunu mu düşünüyoruz?" Eli söyler ve herkes başını sallar.

"Letty'ye de söylediğim gibi, dün geceye katılan herkesi inceledim- "Brandon ve Chloe hariç," diye araya giriyorum.

"Brandon ve Chloe hariç," diye tekrarlıyor Dax. "Onları göz ardı etmiyorum ama parti zamanı ile bu sabah arasında yarışla ilgili bir haber yayılmış ve sapık da bu şekilde öğrenmiş olabilir."

"Ekibe soracağım, bakalım bir şey biliyorlar mı?" diyor babam. Rufio ile benim aramda gidip geliyor. Bakışları bir süre daha Rufio'nun üzerinde kalıyor. "İkinizin de yarışa hazırlanmanız gerekiyor. Bunu çekicide oturarak çözemeyiz."

Yirmi Dördüncü Bölüm

Letty

"Hızlı sür," diyor Dax, arabanın camına doğru eğilerek. Uzaklaşmadan ve arabanın kaputuna dokunmadan önce dudaklarıma iffetli bir öpücük konduruyor. Motorlarımızı çalıştırdığımızda Charlotte Motor Speedway'in tribünlerinde oturan taraftarlar tezahürat yapıyor. Pistte dönmeye başladığımızda üçüncü sıradaki yerimi alıyorum. Bir galibiyetten sonra ilk sırada kalifiye olamamış olabilirim ama bunu kabul ediyorum.

Charlotte Motor Hız Pisti dört dönüşlü, bir buçuk millik dört oval bir pist. Güneş ışığı ve mavi gökyüzü harika bir akşam olabileceği izlenimini veriyor ama benim odağım hala otel odasında, o mesajları okuyor.

Yarışı iptal et, yoksa.

Herkes ilerlemenin en iyi yolunun, daha kesin bilgiler elde edene kadar mesajı görmezden gelmek olduğunu düşünüyordu. Öte yandan ben o kadar emin değilim. Dün gece kulüpte yaşananların her birini, mesajlarla birlikte defalarca kafamdan geçirdim ama nafile.

Tiffany ile yaptığım kısa seanstan sonra bile ellerim direksiyonu tutarken terliyor. Paranoya hayatımı ele geçirmeye başladı. Eğer omzumun üzerinden bakabilseydim, bakardım. İlk yarış sezonumla ilgili hayal ettiğim milyonlarca senaryodan hiçbirisi bir takipçiyi içermiyordu. Olumsuzlukların, kat ettiğim mesafenin olumlu yanlarından daha ağır basmasına izin vermemek çok zor.

Yeşil bayrak sallanmadan önce pistte bir tur daha atıyorum. Brandon'ı iki numarada takip ediyorum ve ilk defa buna kızmıyorum. Onun arkamda değil de önümde olması daha iyi. Bu gece sezonun ilk akşam yarışı. Saat 18:00'de başlayacak olan yarış, yarışın sonunda güneşli havadan yıldızlı havaya geçiş yapacak. Charlotte Speedway *en sıcak* pist olarak bilinir. Ve iyi anlamda değil.

Sıcaklık olarak sıcak.

İlk iki dönüş gölgede olduğundan lastikleriniz pisti kolayca kavrayabilir ancak üçüncü ve dördüncü dönüşler kızgın güneş altındadır. Mayıs ayının yüksek sıcaklıkları pistteki çukurları baştan sona değiştirir. Bu da yarış ilerledikçe aracın ve sürücünün uyum sağlamasını gerektiriyor. Tam da bu nedenle bu öğleden sonra ek bir antrenman yarışı ekledik.

Üçüncü viraja girdiğimde, lastiklerim pistten kalkarken nefesimi tutuyorum. Sadece birkaç saniye ama saatte iki yüz mil hızla giderken, bu saniyeler yarışmakla yemek arasındaki fark olabilir

Lastik. Her turda sırtımdan aşağı ter akıyor. Hiç bu kadar gergin olduğumu hatırlamıyorum. Ne kadar yarışırırsanız yarışın, her pistin üstesinden gelinmesi gereken kendine has zorlukları vardır.

Yetmiş beşinci tura girerken güneş batmaya başlıyor ve biraz daha rahat nefes almaya başlıyorum. Soğuyan hava lastiklerin daha iyi kavramasını sağlıyor ama bazı noktalarda hala kaygan. Bu en çok dördüncü dönüşü yaptığımda ve arabanın arka tarafı savrulduğunda fark ediliyor. Direksiyonu sıkıca kavriyorum ve canımı kurtarmak için tutunuyorum. Yanımdaki arabaya çarpmamak için küçük bir dua gönderiyorum. Neyse ki önümdeki arabanın da aynı şeyi yaptığını fark etmeden hemen önce arabayı düzeltebiliyorum.

"Scarlett, dış şeride geç. Etraflarından dolaşmak için en güvenli seçeneğin bu." Babam kulaklığımın içinden söyledi.

Brandon'ın arabasının arka tarafının, otuz dört numaralı arabanın ön tarafına çarpmadan önce sola doğru savrulmasını izliyorum. Babamın dediği gibi, Brandon'ın arabası gelen arabalara çarpmadan hemen önce dış şeride geçiyorum. Gaza basıyorum, lastik gıcırıltıları ve metal çıtırtıları ile aramda olabildiğince mesafe bırakıyorum.

"Kaza yaptılar! Sarı bayrak çekildi. Zamanımız varken pit stop yapalım."

"Tamam," diyorum ama sesim titriyor. Arabaların çarpışma sesleri ve yanık benzin kokusu beni zamanda geriye götürüyor. Yanan bir arabanın içinde olduğum anıyı düşünerek fiziksel olarak titriyorum. Kapana kısılmış gibi hissediyorum. Artık rüyalar beni rahatsız etmiyor olabilir ama etkileri devam ediyor. Kalın derimin hemen altında erkek arkadaşı tarafından ölüme terk edilen bir kız var.

Pit sırasına girerken hızımı düşürüyorum ve durakta duruyorum. Ekip arabaya yakıt doldurmak ve lastikleri değiştirmek için acele ediyor. Babam cama yaklaşıp içeri eğildi. "İyi misin, Scarlett? Sesin biraz kötü geliyordu."

Alay ediyorum. Biraz mı? Duygularla ilgili bir konuşmaya nasıl yaklaşacaklarını bilmeyen babalar için söylenebilecek bir şey bu. Yine de beni kontrol ettiği için minnettarım. Bir yıl önce biri bana babamla şu anda sahip olduğumuz türden bir ilişkimiz olup olmayacağını sorsaydı, yüzüne gülerdim. Birkaç ay içinde hayatımın ne kadar değiştiğine inanmak çok zor.

Endişeli ifadesi karşısında başımı sallıyorum. "Ben iyiyim baba. Sadece kötü bir anım var." O da başını sallıyor. Utanç ve muhtemelen utanç dolu bir bakış kaşlarını çimdikliyor.

"Sana yardım etmek için daha fazlasını yapamadığım için üzgünüm, Scarlett. Bunu biliyorsun, değil mi? Ben

Seni pek çok şeyden korumaya çalıştım ama yine de önemli olduğunda seni korumakta başarısız oldum."

"Biliyorum baba. O gece ne olduğunu hiçbirimiz gerçekten bilmiyorduk. Kendini suçlayamazsın."

"İçimizden biri biliyordu ve biz konuşurken pistten çekiliyor." Yüzü bok yiyen bir sırtışa dönüşüyor.

Ekip işlerini tamamlarken ben de kendi bok yiyici sırtışımınla ona ayna tutmaktan kendimi alamıyorum. "Karmanın bir sürtük olduğunu söylerler, değil mi?"

"Öyle yapıyorlar." Arabanın kaputuna dokunup piste geri dönmem için işaret vermeden önce söylüyor.

Birinciliğe bir daha yaklaştık.

Ekipler rekor bir sürede pisti temizliyor, ancak biz tur atıp yeşil bayrağı beklerken parçalanmış araçlar görülebiliyor. Görünüşe göre kazada toplam dört araç vardı. Brandon'ın siyah arabasının bir tarafında iki lastik eksik görünüyor ve her iki çamurlukta da hasar var. Lastikler benekli şasinin akslarına doğru bükülmüş, büyük olasılıkla pistte yanlamasına kaymış. Onu kenarda görmüyorum ama yarışa geri dönmeyeceği açık.

Diğer iki arabanın ön ve arka kısımlarında küçük hasarlar var ama son araba tamamen yan yatmış durumda. Acil durum araçları arabanın etrafını sarıyor, ancak sürücünün ambulansın arkasında oturduğunu görebiliyorum ve iyi görünüyor. Bu da küçük bir aşırı düzeltmenin nasıl büyük bir yıkıma yol açabileceğini gösteriyor.

Yeşil bayrak sallandığında tekrar sıraya girdik ve gitmeye hazırız. Yarışın geri kalanı sadece birkaç çamurluk kazası ile geçiyor ama neyse ki yarışı durduran başka bir an yok. Yarış bittiğinde gökyüzü karanlık ve pistin etrafındaki devasa ışıklarla aydınlanmıştı. Ben ikinci sıradayım, birinciliğin sadece burun farkıyla gerisindeyim ama yine de iyi bir son.

"Harika iş, Scarlett!" Arabadan indiğimde babam söylüyor. Ekip aceleyle pitin etrafında dolaşıyor, arabayı soğutuyor ve motoru kontrol ediyor. İnsan telaşı var. Kaskımın mandalını açıyorum ve terli tenimden sıyrıyorum. Şu anda ıslak bir köpek gibi koktuğumdan hiç şüphem yok. Stres terinin şakası yok.

Dax'in zaten pistte olduğunu ve bu akşamki yarışa hazırlandığını bildiğim halde etrafıma bakıyorum ama yarışı bitirdikten sonra onun bebek mavisini aramaktan kendimi alamıyorum. Pit alanının karşısında Jamison'ı görüyorum ama bana doğru bakmıyor. Saçları şık bir at kuyruğu şeklinde. Koyu renk gözleri, tüm sosyal medya makyaj eğitimlerinde gördüğüm mükemmel dumanlı göz gibi yapılmış.

asla başaramazdı. Leopar mini eteği kıcını örtecek kadar uzun ama daha fazla değil. Eteğini diz üstü deri botları ve omuzları açık kırmızı bir tişörtle eşleştirmiş.

Koyu renk takım elbiseli ve kovboy şapkalı, kırışmış saçlı, yaşlı bir beyefendiyle sohbet ediyor. Adam kızın kulağına bir şeyler söylüyor gibi görünüyor ama kızın gözleri başka bir yere odaklanmış. Onun görüş alanını takip ettiğimde babamın iki lastiği, her iki elinde birer tane olmak üzere, arabaya doğru götürürken basketbol topuymuş gibi lastiklerinin üzerinde görüyorum. Babamın fit olduğunu biliyordum, bu sporda öyle olmak zorundasınız ama bu lastiklerin her biri yaklaşık seksen kilo olmalı ve onları sanki hiçbir ağırlıkları yokmuş gibi hareket ettiriyor. Onları ekibe teslim etmek için eğildiğinde gömleği sırt kaslarını sıkıyor.

Gözlerim Jamison'a dönüyor, yanakları kızarmış. Daha iyisini bilmesem Jamison'ın babamdan hoşlandığını düşünürdüm ama bu mümkün değil. Milyon yıl geçse de onları birlikte hayal edemezdik. Jamison çoğu gün gösterişli ve sofistike, babam ise öyle değil. Hayır, ona ve adama yaklaşıırken bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırıyorum.

Ben yaklaştıkça, beni fark ettiğinde gözleri benimkilere geliyor. Gözleri parlıyor ve birden kollarını bana doluyor. "Harika yarış, kızım! Ortalığı kasıp kavuruyorsun!" Burnu kırışarak benden uzaklaşıyor. "Kahretsin, kızım. Duş alman lazım. Leş gibi kokuyorsun!"

"Ben de seni gördüğüme sevindim Jamison," diye homurdanıyorum.

"Scarlett, bu John Eisenhower. Eisenhower Racing'in sahibi. Callum'un da içinde bulunduğu takımın." Bunun sadece bir tuzak olduğu anlamına gelebilecek parlak bir gülümsemeyle söylüyor.

"Merhaba Scarlett. Sonunda seninle tanışmak çok güzel."

"Sizinle tanıştığıma da memnun oldum. Callum'un ekibiniz hakkında söyleyecek harika şeyleri var." En iyi ilk izlenimimi takınarak, koksanız bile gülümsemenin önemli olduğunu söylüyorum.

Kıkırdıyor. "Onu takımımıza aldığımız için çok şanslıyız. Babası iyi bir arkadaşımı ve yarışmaya başlar başlamaz onun diğer serserilerden biri için harcanmasına izin vermeyeceğimi anladım." İçten bir kahkaha attı. "Fransızcamı bağışlayın hanımefendi. Buralarda biraz rekabetçiyizdir."

"Artık gitmemiz gerek John. Dax'e seni yarışa tek parça halinde götüreceğimi söyledim." John'a döner. "Seninle konuşmak güzeldi. Yakında tekrar konuşalım." Jamison onun kolunu benimkine doladı.

"Ah, evet. Bu gece büyük bir yarış olduğunu duydum. Ve az önce bitirdiğiniz yarış değil, genç bayan. Bugün çok iyi bir iş çıkardınız, Bayan Scarlett. Bu sezon sizi izliyordum ve çok etkilendim." Başını bana doğru salladı.

"Teşekkür , Bay Eisenhower."

"Bana John de. Ben de oraya gidiyorum. Bu eski efsaneleri tekrar pistte görmek için sabırsızlanıyorum. Tıpkı eski güzel günlerdeki gibi olacak! Sizi yalnız bırakayım. İyi akşamlar hanımlar." Bize şapkasını çıkarıyor ve uzaklaşıyor.

"Bu da şimdi?" Nakliye aracımıza ulaşmak için römorkların arasından geçerken Jamison'a sordum.

"Köpekbalıkları etrafta dolaşıyor, kızım. Ama herhangi biri hakkında bir fikrim olamazsa, John iyi bir adam."

"Ne için daire çiziyorsun?"

Yürümeyi bırakıyor, bu ani hareket beni kollarımızın hâlâ bağlı olduğu yerden geriye savuruyor. "Sen ciddi misin? Yüzünün nasıl olup da medyanın her yerinde olduğunu hâlâ anlamış değilim, ama sen çok cahilsin. NASCAR, Scarlett. NASCAR ilgileniyor. Birinin teklif yapması an meselesi."

"Yok artık! Sadece bir yarış kazandım. Başından beri benden nefret ettiler. Efsaneler serisinde yarışmamı istemelerine imkan yok."

"Sen kazandın, Scarlett! Bunu başaran ilk kadınsın ve bu gece ikinci oldun. Geçen haftaki podcast şimdiden bir milyondan fazla izlendi. NASCAR'ın çehresini değiştiriyorsun ve herkes seni desteklediğini söyleyen ilk kişi olmak istiyor. İşler nasıl da değişti. Şimdi tüm güç sende. Sadece yaptığınız şeyi yapmaya devam edin."

Az önce söylediği her şey aklımı başımdan alıyor. Hiçbir yolu yok. Bırakın teklif yapmayı, herhangi bir NASCAR takımının ilgilenmesini beklemek için bile çok erken. Bu işte umutlanmamam gerektiğini iyi biliyorum. Bugün ilgileniyor olabilirler ama artık gündemde olmadığım anda bana sırtlarını dönebilirler. Tekrar söylüyorum.

Tekrar yürümeye başlıyoruz ama söylediklerinin doğru olduğunu teyit etme ihtiyacı beni çekiştiriyor. "Ciddi misin Jamison? Benimle dalga geçmiyorsun değil mi? İlgileniyorlar mı?"

Bana doğru döndü. "Bu spordaki en ateşli şey sensin ve onlar da bunu biliyor. Sen ilksin ama son olmayacaksın. Bu zaferin tadını çıkarmamızı ne kadar istesem de gerçekçi olmalıyız. İşler kanlı olabilir.

John haklıydı; takımlar rekabetçi ve herkese yer vermiyorlar. Akıllı olmamız gerekecek çünkü böyle bir hamle sizi değiştirir ya da bozar."

Nakliye aracına ulaştığımızda sözleri aklıma kazındı. Soyunup duşa girerken otomatik pilottaydım. Sıcak su üzerimden akıyor, uzun süre aynı pozisyonda oturmaktan omzumdaki gerginliği dağıtıyor. Bu geceki yarış dört saatten biraz fazla sürdü. İnsanın vücudu cehenneme dönüyor. Kirleri temizliyorum ve NASCAR'ı ve tüm bunların ne anlama geldiğini düşünmemeye çalışıyorum.

Hayallerim sonunda gerçek olabilir miydi? NASCAR'a girebilir miyim?

Suyu keserken bu düşüncelerin de suyla birlikte akıp gitmesine izin verdim. Şu anda bunları düşünemem. Önümdekileri planlamaya başlamadan önce bu geceki yarışı atlatmalı ve ARCA sezonunu bitirmeliyim.

, bir çift kot şort ve giydim, saçlarımı ördüm ve dışarı çıktım. Yarış zamanı, ama bu sefer direksiyonda Dax olacak.

Yirmi Beşinci Bölüm

Letty

East Lincoln Motor Speedway otoparkına girdiğimizde neredeyse gece yarısı olmuştu. Park yerinde baba ve oğul arasındaki küçük bir yarış için beklediğimden daha fazla araba sıralanmıştı ama yanılmışım.

Kin maçını görmek için buradalar.

Jamison arabayı sahaya çekiyor ve ben de tribünlerde tezahürat yapan bir kalabalığa ve yarış pistini kaplayan arabalara doğru yola çıkıyorum.

"Ne lan?" Arabadan inerken Jamison'a mırıldanıyorum. İki kapılı üstü açık arabası yere yakındı ve kendimi dışarı atmak zorunda kaldım. "Bütün bu insanlar neden burada?"

"Efsanelerin yarışını tekrar görmeye geldiler," diyor Dax arkamdan. Sesi kalbimi yerinden oynatıyor. Birlikte ne kadar zaman geçirirsek geçirelim, o uzaktayken onu hep özlüyorum. Ona dönüyorum ve kollarına atılıyorum. Beni güçlü kollarıyla kolayca yakalıyor ve bacaklarımı kalçalarına doluyorum. Boynu ve omzu arasındaki yere sokuluyorum ve onun odunsu kokusunu içime çekiyorum. "Bugün harikaydın bebeğim. İkincilik harika."

Başımı kaldırıp ona bakıyorum, hâlâ kollarına sıkıca sarılmış durumdayım. "mi?"

Bana *deli misin der* gibi bir bakış attı. "Tabii ki izledim! Sonunda orada olmamam, herkesin izlemesi için telefonuma kaydetmediğim anlamına gelmiyor. Bitiriliğini görmeyi kaçırmamın imkanı yoktu."

Övgüsü karşısında yüzüm kızardı. Arabamdan indiğimde yanımda olmadığı için biraz hayal kırıklığına uğradım ama yine de zaman ayırıp buradan izlemesi çok anlamlı. Alnımı onunkine yaslıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Birbirimizin havasını içimize çekerken aramızdaki bağ sıkılaşıyor.

Nefes al. Nefes verin. Tekrarlayın.

Ellerinden biri sırtımdan enseme doğru ilerlerken kalçalarımı beline daha sıkı . Beni kendine çekerek alt dudağımı emmeden önce dudakları şehvetli bir okşayışla dudaklarıma değiyor. Ağzımdan nefes nefese bir inilti dökülüyor ve dilini içeri sokmak için ayrılan dudaklarımdan yararlanıyor. Beni yerinde tutup yutarken boynuma baskı uyguluyor. Birbirimizin içinde kaybolurken etrafımızdaki dünya yok oluyor. Kalçamdaki eli tehlikeli bir şekilde şortumun kenarına yaklaşıyor. Başparmağı

sıcak tenimde daireler çiziyor ve amım spazm geçiriyor. Kalçalarım sürtünme ihtiyacıyla hareket etmeye başlıyor.

Gürültülü bir öksürük beni gerçekliğe geri döndürdü ve Jamison'ın "Bir oda bulun!" diye bağırmasıyla daha da pekişti.

Dax ve ben birbirimizden ayrılıyorz ama o beni kollarının arasında tutuyor. Nefeslerimiz kısa kısa kesiliyor ve eğer bacaklarımın arasındaki şişkinlik bir şey ifade ediyorsa, *tamamen* bana ait olan üyeyi herkese göstermeden önce sakinleşmek için bir dakikaya ihtiyacı var. Kelime oyunu yapıyorum.

"İşte orada," diyor Dax ve ben de onun gözlerini takip ederek babamın kamyonetinin römorkla birlikte yanaştığını görüyorum. Eli'yi yolcu koltuğunda, Callum'u da arka koltukta görebiliyorum.

"Ciddi olamazsın," diye fısıldıyorum babamın 11 numaralı arabamı asfalta geri sürmesini izlerken.

Dax kulağıma eğildi, "*Düşmanını* arabanla yenmekten daha iyi bir yol var mı?" Kıkırdıyor. Dax'ın bu yarışta hangi arabayı kullanacağını sormak hiç aklıma gelmemişti. Birini ödünç alacağını düşünmüştüm ama babam da antrenman için kullandığımız ekstra arabayı çıkardığında, ikisinin de bunu planladığını görebiliyorum.

Dax'ın arabamı kullanacak olması içimde bir heyecan yarattı. Bunu önce bana sormamış olması beni kızdırmalı. Bir sürücünün yarış arabası sağ kolu gibidir. Yakın bir ilişkidir. Sadece, sinirlenmek yerine, göğsümde heyecan kabarcıkları oluşuyor. Dax sadece Brandon'a değil, bu stadyumdaki herkese bir açıklama yapıyor.

O benim.

Ben

onunum.

Bu herkese açık bir iddia ve içimdeki dişi kurt bunu onaylayarak uluyor.

Onu kollarımla sıkıca kavriyorum ve kollarından atlamadan önce dudaklarına bir öpücük konduruyorum. Eğer aramıza biraz mesafe koymazsam, bu pistte onunla çiftleşmeme iki saniye kaldı. Onu geri istiyorum. Bunu yapmak muhteşem olsa da, beklemek sadece aramızdaki arzuyu artıracak. Ama yarış biter bitmez, onu istediğim gibi kullanabilirim.

Babam bize doğru yürüyor, ardından Eli ve Callum geliyor. Aralarındaki her şeyin bittiğine yemin ettikten sonra Eli ve Callum'u birlikte görmek beni şaşırttı.

Ama herkesten daha iyi biliyorum ki bu o kadar basit değil.

İçimde bir şey, kelimelere dökemediğim bir şey, onların bitmediğini haykırıyor.

Sevgi sevgiyi çağırır. Dax ve benimki gibi bir bağ.

Eli ve Callum'unki gibi asla bitmeyecek. Vazgeçmeden önce ölümüne savaşacaksınız.

"Her şey hazır mı?" Babam soruyor.

Dax başını sallar. "Sen buradayken, gitmeye hazırız."

"Bekle, Brandon nasıl yarışıyor? Daha birkaç saat önce arabasını hurdaya çevirdi," diye soruyorum.

"Eğitim arabasını kullanıyor. O da bundan memnun değil." Dax sakalını sıvazlarken gözleri kurnazlaşıyor. "Daha önce yarışı iptal etmeye çalışan oldukça geveze bir telefona cevap verdim. Ben reddettim. Ona yarışın ne olursa olsun yapılacağını söyledim, bu yüzden ya adam olup başka bir araba bulacak ya da kuyruğunu kıstırıp pes edecekti."

Direksiyonda Brandon'dan başkasının olmadığı başka bir tırın yanaşmasını izliyoruz. Kamyondan inip doğruca bize doğru gelirken yüzünde derin hayal kırıklığı çizgileri beliriyor. Chloe ona ayak uydurmak için arkasından koşuyor. Pistteki diğer arabaları ve etraflarını saran adamları fark edince aniden durdu. Kararlılıkla Dax'e dönmeden önce gözleri şok içinde açılıyor.

"Brandon," Dax'in sesi sert bir selamlamaydı.

"Ne bok yemeye hepsi burada?" Brandon tükürür. Belli ki yarışa kimlerin katıldığını 'bilmiyordu'.

Dax'in sinsi sırıtışı hiçbir şeyi . "Efsanelerle yarışmak istediğini söylemiştin. -Kolunu piste doğru sallıyor, işte ." "Anlaşmamız sen ve

Matthew'un yarışmasıydı," diye homurdanıyor.

"Hâlâ öylesiniz. Sadece biraz daha zorlu bir görev ekledik. Sakın bana korktuğunu söyleme Brandon." Dax alay ediyor.

Chloe onun yanında homurdanıyor. "Hadi Brandon, bunu dinlemek zorunda değiliz.

Size açıkça tuzak kurdular."

"Kapa çeneni, Chloe. Kendi adıma konuşabilirim!" Sanki fiziksel bir tokat yemiş gibi irkiliyor. İçimde öfke sel suları gibi yükseliyor. Her ne kadar onunla empati kurmak istemesem de Brandon'ın hışmına uğramanın nasıl bir his olduğunu biliyorum. Bana karşı ne kadar kaltakça davranmış olursa olsun, bir parçam hâlâ onu karşımda duran gibi bir pisliğe kendini kaptırmaktan kurtarmak istiyor. "Fark etmez. Yine de kışkırtıcıları tekmeleyeceğim."

"Bugün yaptığın gibi mi?" Arkamdan fısıltılı bir kıkırdama geliyor ve Eli'yi kaburgalarından dirsekliyorum. Şu anda ihtiyacımız olan son şey, bundan önce bir kavga

yarış daha başlamadan. Brandon karşılık verildiğini duyarsa bunu kabul etmez, ama dürüst olalım, eğer duymuş olsaydı, bunun peşini bırakmazdı.

"Arabanızı piste çıkarın. Yarış zamanı." Dax söylüyor ve Brandon fırtınalar koparıyor.

Eli pistte sıralanmış arabalara bakarken, "Böyle bir kadroyla bu şansı kaçırmak için deli olmalı," diyor. Kalabalığın tezahüratları dikkatimi çekiyor ve pistte arabaların yanında duran adamları görmek için piste doğru bakıyorum. Kalabalığa el sallıyorlar ve birkaçı imza vermek ya da bir hayranla fotoğraf çektirmek için yanlarına gidiyor.

Bunlar Efsaneler.

Sadece efsanelerde değil, babam ve Dax ile yarışan adamlarla birlikte büyüdüm. Bir gün hayranlık duyduğum adamlar gibi bir Efsane olmayı umuyorum. Richard Petty, Rusty Wallace, Cale Yarbrough, Cotton Owens ve Terry Labonte'nin pistteki hareketlerini huşu içinde izliyorum.

Ne kadar sert bakarsam bakayım gözlerim yuvalarından fırlayabilir. Şaşırdım. "Vay anasını. *Yarışmak* için mi buradalar?"

Dax kendinden emin bir şekilde sırtıyor. "Brandon biz *yaşlı adamlardan* daha iyi olduğunu söyledi. Bakalım haklı mı?" Bana döndü. "Hadi ekip şefi Hayes, sana yarışı nerede izleyeceğini göstereyim."

Oh, evet.

Dax her şeyi düşünmüştü, yerel medyaya bu geceki yarışla ilgili bir şeyler fısıldamaya kadar. Minibüsler pistin dışına park edilmiş durumda.

NASCAR efsanelerinin eğlenceli bir yarış için nasıl bir araya geldiklerinin hikâyesini anlatacak ilk kişi olmayı bekliyorlar. Bu yarışın eğlenceden çok küçük bir çocuğa erkek olmanın ne demek olduğunu öğretmekle ilgili olduğunu bilmiyorlar.

Pist yetkilisi tanıtımları yapıyor ve kalabalık çılgına dönüyor. Bu, serinin alışlagelmiş şatafat ve gösterişinden daha rahat. Süslü bir sahne ya da beyaz duman yok.

Sadece adamlar ve arabaları. Her şey böyle başladı.

Dax iri gövdesini arabamın camından içeri doğru uzatırken yanına gidiyorum. Sırtarak cama doğru eğildim ve "Kahretsin, benim renklerimin içinde ne kadar seksi görünüyorsun" dedim.

"Umarım bu gece onların hakkını veririm." Sözleri neşeli ruh halimi ayılttı.

"Bana geri dön, Dax."

"Her zaman döneceğim, bebeğim."

Son bir öpücük için yüzünü kendime doğru çekiyorum. "Hızlı sür, mağara adamı." Kaputa dokunmadan önce söyledim. Dax motoru çeviriyor. Gürleyen ses içimde elektrik gibi yankılanıyor.

Yarış zamanı.

Sahayı kaplayan bir avuç çadırdan oluşan derme çatma pit kutularına doğru ilerliyorum. Kulaklıkları kulaklarıma yerleştirdiğimde bir déjà vu hissine kapılıyorum. Bunun ne anlama geldiğini düşünürken omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Burada olmamız gerekiyor olabilir ve eğer durum buysa, Dax'ın bu yarış düzenlemekte haklı olduğuna eminim. Ya da daha önsezili bir şey olabilir. İki yol kesişiyor ve ileriye giden tek bir yol var.

Kimse seni kurtaramaz.

Kelimeler kafamın içinde yankılanıyor. İçim korkudan kasılıyor. Ya bu kötü bir fikirse? Ya bunu yaparak daha fazla insanı tehlikeye atıyorsak? En çok değer verdiğim insanları. Hayır, böyle düşünemem. Korku hissini zihnimden siliyorum. Her şey yoluna girecek, kendime güvence veriyorum. Neden burada olduğumuzu hatırlamalı ve her şeyin yoluna gireceğine güvenmeliyim.

"Letty," Dax'ın sesi telsizden geliyor. "Nasıl görünüyorum, bebeğim?" Sesi sinirlerimi yatıştırıyor ve gülmekten kendimi alamıyorum. Sanki dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım olduğunu biliyordu.

Kıkırdıyorum. "Çok ateşli ama egonu beslememe ihtiyacın yok. Zaten yeterince büyük."

Zengin kahkahası telsizden geliyor. "Büyük bir şey biliyorum ve başladığımız işi bitiremediğimiz için pek mutlu değil."

Gözlerimi deviriyorum. Tam bir erkek lafı. Bazen ergen gibi davrandığında benim iki katım yaşında olduğunu unutuyorum ama bunu istemediğimi de iddia edemem. "Sanırım ödülünü almak için kazanman gerekecek."

"Oh, küçük kız, bu bir meydan okuma mı?" Kulaklıktan gelen uğursuz sesi tenimde bir ürperti yaratıyor ve birkaç dakika önce tutuşturduğu ateşi alevlendiriyor.

"Bu bir söz," diye sırtıyorum, ama yüzümü göremiyor.

Arabaların tur atmasını izliyorum, bulunduğum noktadan arabalar yanımızdan geçerken bana sadece küçük parçalar gösteriyorlar. Yeşil bayrak sallandığında kalabalıktan tezahürat ve ıslık sesleri yükseliyor. East Lincoln oval bir pist ve uzunluğu yarım mil, bu da onu keskin dönüşleri olan hızlı bir pist yapıyor. Bu gece sadece elli tur koşulacak, bu da yarışı kısa bir yarış haline getiriyor.

Grup Brandon'ın Dax'in yanında ilk sırada başlamasına izin veriyor, sonra babam ve grubun geri kalanı onu takip ediyor. Sıralama başlangıçta sıkı başlıyor ama her turda gevşemeye başlıyor. Eli, babamın arabasına bağlı kendi kulaklık setiyle yanımda duruyor. Callum ve Jamison çadırın diğer tarafında sohbet ediyorlar. Derin bir sohbe dalmış gibiler ve onları bu kadar ilgilendiren şeyin ne olduğunu öğrenmek için meraklanıyorum ama kulaklıklar takılıyken söyledikleri hiçbir şeyi duyamıyorum.

Dax arabamı bir uzman gibi kullanıyor ve ben onun yeteneğine hayranım. Evet, beni eğiten kişi o, yani onu daha önce yarışırken görmüştüm ama bu şekilde değil. Bu tamamen farklı bir şey. Tüm o zamanlarda ya benimle arabadaydı ya da ben onunla yarışıyordum. İlk defa onu seyirci olarak izliyorum.

Stadyumun ışıklarına, kalabalığın sesine ve motorların gürültüsüne kendinizi tamamen kaptırarak saha kenarında oturmanın nasıl bir his olduğunu unutmuşum. Bu tarif edemeyeceğim bir enerji - tamamen büyülenmiş olmak ve koltuğunuzun kenarında oturmak. Araba kullanmayı seviyorum ama bu efsanelerin yarışını izlemek beni etkiliyor. Daytona'da büyükbabamla otururken yaşadığım anılar artık gözlerimi yaşartmak yerine dudaklarıma bir gülümseme getiriyor. O günlerden çok uzağa geldim ama hala içimdeki o küçük kızım.

Dax ve babam da dahil olmak üzere tüm zamanların en sevdiğim yarışçıları izlemek asla unutamayacağım bir anı olarak kalacak. Büyükbabam burada olsaydı ne derdi hayal edebiliyorum.

Tüm bu yaşlı morukların tekrar bir araya geleceği günü göreceğim hiç aklıma gelmezdi. Bak ne yaptın, bebeğim. sen başardın. Yarış dünyası sonsuza dek değişecek çünkü sen hayal etmeye cesaret ettin.

Keşke şimdi burada olsaydı da hayatta bir kez yaşanacak bu olaya gerçekten tanıklık etseydi ama ruhen burada olduğunu biliyorum.

Yarışın ortalarında, Dax'ın Brandon'ın önünde manevra yapmasını izlerken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Onaylanmış bir yarışa katılmayalı ne kadar zaman geçtiği önemli değil. Hiç zaman geçmemiş gibi sürüyor. İnsanı arabadan çıkarabilirsiniz ama yarışçıyı adamdan çıkaramazsınız. O her zaman yarışçı bir adam olacak.

Brandon bir sonraki dönüşü sürüden ayrılmak için kullanmaya çalışıyor ama babam onu engellemek için soluna hamle yapıyor. Petty arkasına geçiyor ve aniden etrafı sarılıyor ve gidecek hiçbir yeri kalmıyor. Aralarında bir fark açılmadan ve *gerçek* bir yarışa dönüşmeden önce birkaç tur boyunca bu şekilde sürüyorlar. Enerji, sadece yirmi tur taşmak üzere olan kaynayan bir kazan gibi hissediliyor. Labonte, Yarbrough sola doğru hareket edip arka çamurluğuna çarparak onu duvara gönderdiği anda öne doğru çekiliyor. En az hasarla yarışa devam edebilmek için tekerleğini hızla düzeltiyor, ancak yerini kaybediyor ve grubun daha da gerisine düşüyor.

Babam ve Dax birinci ve ikinci arasında gidip geliyorlar. Her turda daha da agresifleşiyorlar. Babam ne zaman bir çamurluğa ya da tampona sürtünse, arabama verdikleri zararı bildiğim için sinirleniyorum, ama buna izin vermek zorundayım. Yarış arabaları hasara dayanmak için yapılmıştır ve ekibimin onu bir sonraki yarışa kadar eski haline getireceğine güveniyorum. Baş başa konuşmaya devam ediyorlar ve ben bu yarışın kimin için olduğunu merak etmeye başlıyorum. Brandon yerini kaybetti ama şimdi kavga babam ve Dax arasında gibi görünüyor.

Annemin bir keresinde babam ve Dax'ın aynı kemik için dövüşen iki köpek gibi olduğunu söylediği bir an aklıma geldi. *Kolunu koparırlar ama kazanmaya değer.*

Gülüyorum çünkü olan şey tam olarak bu. Dax ve babam diğer her şeyi unutmuş gibiler ve bu artık sadece aralarında bir yarış. Sonunda Dax sadece birkaç adım farkla kazanıyor ama sonunda yine de kaybetmiş olabilir mi diye merak ediyorum. O ve babam ilişkilerini düzeltmeye daha yeni başladılar. Bu yangına daha fazla körükle mi gidecek? Peki ya Brandon? Bu gerçekten bir şeyleri çözecek mi yoksa daha da kötüleştirecek mi?

Motorlar durdurulduğunda ve babam Dax'a doğru koşmaya başladığında cevabımı alıyorum. Kulaklıkları çıkarıp onlara doğru koşuyorum, ne umarak?

Olmak üzere olan şeyi durdurmak mı? Bu imkansız ama hasarı en aza indirmeye çalışabilirim. Umarım. Babamın ilk yumruğu attığını görmek için tam zamanında yanlarına varıyorum. Dax eğildi ama yanağına sağ kroşe .

"Hadi Matt! Artık yirmi yaşında değiliz. Her kaybettiğinde beni dövmeyi bırakmalısın!" Dax bağırıyor ama babamın tek tepkisi bir yumruk daha atmak oluyor. Dax babamın karnına öyle acı veren bir yumrukla karşılık veriyor ki kendi karnım da sıkışıyor.

Çocuklar. Neden birbirlerine vurmak yerine duyguları hakkında konuşamıyorlar?

"Tıpkı eski günlerdeki gibi," diye kıkırdıyor arkamdan bir adam. Rusty Wallace'ın yanımda hareket ettiğini görmek için dönüyorum. "Bu ikisi ellerini asla kendilerine saklayamazlar."

"Yaşlandıkça daha da kötüleşmiş gibi görünüyor," diye karşılık veriyorum.

Kıkırdıyor. "Tekrar pistlere dönmek harikaydı. Kahretsin, bunu özlemişim." Gözleri benimkilerle buluşmadan önce sanki birkaç güzel anısını yeniden yaşıyormuş gibi pisti, arabaları ve stadyumu incelemesini izliyorum. "ARCA'ya giren ilk kadınla tanışmak istiyordum. Kazandığın için tebrikler."

O kadar şaşırdım ki bir adım geri çekilip ayaklarımı yere basmaya çalıştım. NASCAR Hall of Fame sürücüsü Rusty Wallace benimle tanışmak mı istemiş? Ağzım açık kaldı. Ne diyeceğimi bilemiyorum ama çocukken bana öğretilen Güneyli görgü kuralları otomatik olarak devreye giriyor. "Teşekkür ederim," diye kekeledim.

Başını sallıyor. "Devam et. Senin izinden gidecek bir torunum var ve ben de bunu başarması için onun yanında olacağım." Tüylerim diken diken oldu ve bu anı geriye dönüp baktığımda, başardığımı anladığım an olarak sonsuza dek hatırlayacağım. Şimdiye kadar her hayal ve diğer kızlara örnek olma arzum nihayet gerçekleşiyor. Cebinden bir kağıt parçası çıkardı. "Bunu onun için imzalar mısın?"

Ona parlak bir şekilde gülümsüyorum, "Tabii ki yapmam. Pistte başka bir kadının olması harika olur ve eğer senin gibi biriye, değerli bir rakip olacaktır."

Kıkırdıyor. "Öyle." Bana gazeteyi uzatıyor ve ben de ön sayfasında resmimin olduğu Kansas gazetesinin bir kopyası olduğunu görmek için aşağıya bakıyorum. Başlıkta *Scarlett Hayes Kansas Speedway'de tarih yazdı* yazıyor. Kağıdı imzalayıp geri veriyorum.

"Anlaşmışlar gibi görünüyor," diyor, şimdi sert nefes alan ama artık yumruklaşmayan iki adama bakarak.

Neyi hallettik? Emin değilim.

İkisinin de gözleri morarmış bir şekilde yanlarına gidiyorlar ama esasen zarar görmemiş görünüyorlar. "Hey Rusty, nasılsın?" Babam omzuna vuruyor ve eski dostlar gibi hasret gideriyorlar.

Her bir çürük ve çizici incelerken gözlerim Dax'e yapışıyor. "Ben iyiyim, Letty." Dax azarlıyor ama yüzündeki gülümsemeden benimle dalga geçtiğini anlıyorum. Emin olmak için ona çıplak arama yapmak istiyorum.

Bir elimi kalçama koyuyorum ve tek kaşımı kaldırıyorum. "Demek sen kazandın, ha?"

Yaklaşıyor ve kollarını belime doluyor. Göğüslerimiz çarpışıyor ve içimde tuttuğumu bilmediğim bir nefes veriyorum. O güvende. Ben de kendi kollarımı onun sırtına doluyor ve sıkıca sarılıyorum.

"Evet, küçük kız. Ben kazandım." Kulağıma doğru hırlıyor. Gecenin bastırılmış cinsel hayal kırıklığı, elektrik tenimde kayarak geri geliyor ve içimde bir sıcaklık birikmesine neden oluyor.

Sonunda, onu tamamen kendime alabilirim.

"Görünüşe göre ikimizin de kutlaması gereken şeyler var," diyorum, sözlerim karşısında açıklıkla parlayan masmavi gözlerine bakarak. Bunu o da benim kadar çok istiyor. Önümüzdeki birkaç ay, ARCA ve NASCAR pistlerinin farklı şehirlerde yarışları olması nedeniyle zıt yönlerde seyahat edeceğimiz için zorlu geçecek. Birlikte geçireceğimiz zaman Daytona'da antrenman yaptığımız zamanlarla sınırlı olacak.

"Bana tuzak kurdun!" Brandon bize doğru saldırmadan önce feryat etti. Ben daha ne olduğunu anlayamadan Dax önümde durmak için hareket etti. Brandon ve benim aramda aşılmaz bir güç vardı.

Dax iç çeker. "Vazgeç artık, evlat. Bu kan davası ne zaman bitecek?"

Ben Dax'in omzunun üzerinden bakarken Brandon'ın gözleri benimkilere takılıyor. "Sen ve o kaltağın başlattınız bunu-

Dax'in yumruğu Brandon'ın ağzına isabet edince sözleri yumrukların deriye çarpması ve dişlerin çatırdamasıyla kesilir. Brandon birkaç adım geriye sendeler, eliyle ağzını kapatır. Yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Yere kan ve diş olduğuna inandığım bir şey tükürüyor.

"Letty ile bu şekilde konuşman konusunda ne demiştin? Olan oldu artık. Hayatına devam etme zamanı geldi. Diğer herkes geçti." Dax'in sesi sert ama ses tonundan ve gözlerinin bakışından oğluyla kavga etmenin ona acı verdiğini anlayabiliyorum.

Brandon derin bir nefes alıyor ve etrafımızda toplanan kalabalığın yüzlerine bakıyor. Hepsi de çocukluğundan beri idolü olan sürücüler. Seyircisi olduğunu fark edince biraz durgunlaşıyor ve omuzları çöküyor.

"Brandon," Rusty öne çıktı. "Seni yarışırken gördüm. Çok büyük bir potansiyelin var. Biz *yaşlı adamların* sözünü dinle. Öfkeni ailene yöneltmek yerine pistte kullansan daha iyi olur. O enerjiyi yarışa kanalize edebilirsen herkesi geride bırakabilirsin. Saygı kazanılır. Hile yaparak ya da başkalarını aşağılayarak kazanılmaz. Sürüşünüzün kendi adına konuşmasına izin verin ve diğer her şeyi bırakın."

Brandon'ın yanakları kızarır ve dudağındaki kanı siler. "Dinle, şimdi yarış dünyasına katılmak isteyen bir torunum var ve senin ya da arkadaşlarından herhangi birinin bu konuda bir sorun yaşamayacağını bilmem . Çünkü sıra ona geldiğinde Bayan Hayes'in uğraştığı şeylerin yarısıyla uğraşmak zorunda kalmasını kesinlikle istemem." Rusty sert bakışlarını Brandon'a çevirir.

Brandon'ın alnı çatlıyor ve gözleri kocaman açılıyor. "Torununun yarışmasına izin mi vereceksin?"

"Evet, kesinlikle öyle. Yarış bir aile sporudur, değil mi?" Brandon kalabalığa soruyor ve hepsi başını sallayarak 'kesinlikle öyle' ya da 'evet' diyor. Brandon hepsini dinliyor, bir kadının bu kadar çok kişi tarafından desteklenmesine şaşırması gibi görünüyor.

"Evet, efendim," diye fısıldıyor Brandon.

Rusty onun sırtına bir tokat atar. "Bunu duymak harika evlat. Bu sezon neler yapacağını görmek için sabırsızlanıyorum." Kalabalık dağılmadan önce bana göz kırptıyor ve hepsi ayrı yönlerde doğru ilerliyor, Brandon da hemen arkalarından geliyor.

Chloe ona doğru koşar. Kanı fark edince, "Brandon, ne oldu?" diye bağırır. Daha iyi görebilmek için ellerini adamın yüzüne koyar ama onu iter. "Bebeğim, ben iyiyim." Homurdanır ve yürümeye devam eder.

"Bunu sana yapmaya devam edemezler! Onları durdurmayacak mısın? Bir şey söyle!" Chloe ona ısrar ediyor.

"Hayır, sorun değil. Hadi gidelim." Brandon kolunu onun omuzlarına doluyor ve onu uzaklaştırıyor. Dönüp bize bakıyor, gözleri benimkilere kilitleniyor ve gördüğüm tek şey saf nefret.

Kötülük.

Yirmi Altıncı Bölüm

BİLİNMIYOR

Aşağı inmesi gerek.

Eğer o bunun için savaşmayacaksa, ben . O zaman beni sevecek, bundan eminim.

Ona olan saplantısı sona erecek.

Bunu bitirmesi için ona çok fazla şans verdim ama o bunu seçti.

Yanlış seçti.

Bu geceki aşağılanmadan sonra, milyonlarca insanın onun ayaklarına kapanmasına daha fazla seyirci kalamam. O şöhrete layık değil. Bir efsane olmayı hak etmiyor.

Ona *yarışların sevgilisi* diyorlar. Daha aylar önce dışlanmış biriydi.

Onu durdurmaya çalıştım ama daha büyük bir itkiye ihtiyacı olduğu açık. Elimizden kayıp gidiyor. Bunu hissedebiliyorum.

Hepsi bir hiç uğruna olacak.

Bir daha asla yarışmaması için ne yapacağımı çok iyi biliyorum.

Ve ancak o zaman başarılı olacak ve ben de onun yanındayım. Hak ettiğimiz gibi şan ve şöhrete sahip olacağız.

O değil!

Birlikte. *Sonsuza kadar.*

Yirmi Yedinci Bölüm

Letty

Bisikletiyle piste dönerken sokaklarda manevra yaparken Dax'in belini kavıyorum. Saat sabahın üçüne yaklaşıyor ve ne kadar uyanık olduğuma şaşıyorum. Bisikletin bacaklarımın arasındaki titreşimleri, olabileceklerini düşündükçe beni daha da heyecanlandırıyor.

Dax, yaşadığı kasaba olan Hartfield'in dışında geçtiğimiz yoldan farklı olmayan ormanlık bir yola sapıyor. O geceye ve duygularını nasıl itiraf ettiğine dair anılar hafızamın ön saflarında yer alıyor. O zamandan bu yana ne kadar yol kat ettiğimizi düşünmek bana yabancı ve yeni geliyor. Kulübesindeki anılarım her zaman kirasız kalacak, ancak son birkaç ayı hiçbir şeye değişmezdim. Aynı geçirdiğimiz zaman bizi daha da yakınlaştırdı ve ben geleceğin getireceklerine hazırım.

"Beni öldürmeyi ve cesedimi kimsenin bulamayacağı bir yere bırakmayı planladığın için endişelenmeli miyim?" Kulağına söyledim

Kıkırdıyor. "Hayır, seni okyanusa götürür ve köpekbalıklarına yem ederdim. Kimse seni bulamazdı."

"Bu çok ürkütücü." Sırtına tokat atıyorum. "Bekle, bunu düşündün mü?" Gülerken sırtının zıplaması tek tepkisi oluyor. Arabayı ahşap bir açıklığa çekiyor ve bir uçurumun kenarında durana kadar ağaçların arasından ilerliyor. "Burada ne işimiz var?"

Dax motoru durduruyor ve etrafımızda sadece cırcır böceklerinin cıvıltısı ve yaprakların hışırtısı duyulurken karanlığa gömülüyoruz. Ormanın müziği. Uzakta loş ışıklar parlıyor ama esas olarak karanlık. Manzara şehrin değil, aşağıdaki tepelerin ve vadilerin manzarası. Şafak yaklaşıırken yarım ay gökyüzünde alçaktan parlıyor.

"Garajıma girdiğin günden beri seni bu bisikletin üzerinde becermeyi hayal ettim. Çok masum, güzel ve zekiysin."

Kıkırdıyorum. "O kadar da masum değil, mağara adamı."

Ayağı indirdi ve inmememe yardım etmek için elini uzattı. Ellerini kalçalarımın koyuyor ama bisikletin üzerinde kalıyor. "Belki de bu doğrudur. Benimle başa baş gidiyorsun ve ben seni çok seviyorum, Letty Hayes."

Avuç içi yüzümün yan tarafını kavırıyor ve ben ona doğru eğiliyorum. Mavi gözleri benimkilerle buluştuğunda ay ışığında parlıyor. "Aradığımı bilmediğim ama bulduğum için çok şanslı olduğum kişi sensin."

"Dax..." Fısıldıyorum. Boğazımda düğümlenen kelimelerle boğuluyorum. Gözlerimden yaşlar akıyor, üzüntüden değil. Hayır, bu kadar mutlu olabileceğimi hiç düşünmemiştim. "Seni seviyorum, Dax McCain."

Bir damla gözyaşımı siliyor ve dudaklarıma nazik bir öpücük konduruyor. "Şimdi soyun ve iyi bir kız gibi sikime bin."

Derin ve hışırtılı sesi onun iyi bir şey yapmayacağını ve benim ahlaksız kıcımlarının onun istediğini yapmak için zıpladığını vaat ediyor. "Seninle tanışmadan önce bağımsız olduğumu hayal meyal hatırlıyorum. Şimdi bir köpek kadar itaatkârim." Gömleğimi omuzlarımdan üzerinden kaldırmadan önce kıkırdıyorum. Siyah dantelli sütyenimi üzerimde bıraktım.

"Belki uslu durursan sana bir ödül veririm," diye şaka yapıyor.

Şortumun fermuarını açıp külotumla birlikte aşağı indiriyorum ama ayakkabılarımı çıkarmıyorum. Ayak parmaklarımdan arasına yaprak girmesini sevmiyorum. "Vay canına, şimdi de köpek mi oldum? Eğer bahsettiğin ödül senin sikinse, onu zaten alıyorum."

"O zaman yukarı tırman bebeğim ve ödülünü al." Kot pantolonunun düğmesini açıp fermuarını söylüyor bunu. Gözleri çıplak bedenimde gezinirken yarı sertleşmiş sikini avuçluyor. Sikin ucunda önceden birikmiş spermler çakıllaşır ve tepesine damlıyor. Ağzım sulanıyor, her damlasını yalamak için can atıyorum. "Hayır, hayır. Bunun için zamanımız yok." Diyor, sikine diktiğim aç gözlerime atıfta bulunarak. Dudaklarımı yalayarak ondan bir inilti çıkarıyorum. "Burada zar zor dayanıyorum bebeğim. Ben açlıktan ölen bir adamım ve sen benim son yemeğimsin."

Bir bacağımı bisikletin üzerinden atıp yüzümü ona dönüyorum ve kendimi alçaltarak kalçalarının üzerine oturuyorum. Elleri kalçalarımı kavırıyor ve benimkiler omuzlarına gidiyor. Çizmeli ayakları bizi dengede tutmak için bisikletin iki yanına dikili duruyor. Mavi bakışlarına bakıyorum ve gördüğüm açlığın kendi bakışlarıma da yansıdığını biliyorum. Amım havanın etrafında sıkılıyor ve onu ne kadar sert ve hızlı becermek üzere olduğumu düşünerek inliyorum. *İhtiyacım olanı al*, dedi. *İhtiyacım* olan şey, içime kontrolümü kaybedeceğim kadar sert giren kalın bir .

Elimi aşağı indirip sikini kavırıyorum, girişime yerleştirmeden önce bir kez, sonra iki kez okşuyorum. Kolayca içeri girip girmeyeceği konusunda endişelenmiyorum. Damlayan ıslak ve hazır olduğumu biliyorum. Yavaşça, santim santim, kalçalarımı ileri geri sallamak için kullanarak onu içime tamamen oturttuğumda ikimiz de inleyene kadar alıyorum. Elleri yukarı doğru hareket ediyor, biri örgümü sıkıca kavırıyor. Diğeri boynumun önüne doğru hareket ediyor. Büyük eli tüm genişliği kaplıyor. Elinin baskısı altında savunmasız olma düşüncesi doğrudan içime bir zevk dalgası gönderiyor ve amımın onun sikinin etrafında çırpınmasını sağlıyor. İnliyorum, dokunuşuna doğru eğiliyor ve kalçalarımı sallarken daha fazlası için yalvarıyorum.

Aramızdaki sıcaklığı daha da artıran kışkırtıcı bir öpücükle ağzını benimkine yaklaştırıyor. Öpücüğü kestiğinde nefesim kesiliyor, örgümü daha da sıkıyor ve başımı eğiyor.

" bu, bebeğim. Ciddiymişsin gibi sik beni."

Ellerimi sütyenime götürüyorum ve göğüslerimi serbest bırakmak için kuplara doğru indiriyorum. Her iki elimle de avuçluyorum. Hassas etim keşfimin altında yumuşak ve meme uçlarım acı verici bir şekilde sert hissediyor. İşaret ve başparmak parmaklarımı kullanarak her bir meme ucunu ovuyorum.

"Siktir! Evet, bebeğim. Tanrım, nefes kesicisin."

Boynumu daha sıkı sıkıyor ve nefesim kesiliyor. Duyularım aşırı yüklenmiş durumda. O kadar derin ki benim nerede bitip onun nerede başladığını bilmiyorum. Var olduğunu bilmediğim yerlerime dokunuyor. Deliciliği rahim ağzımın hassas etine çarpıyor ve aniden, horozunun etrafında kenetlenirken sessiz bir çığlıkla patlıyorum. Sanırım bir dakikalığına bayılmışım ve kendime geldiğimde ikimiz de ter içinde, nefes nefese kalmışız.

Başım Dax'ın boynunun kıvrımını buluyor ve elleri sırtımı okşuyor. "İyi kız. Sikime çok iyi biniyorsun."

Yirmi Sekizinci Bölüm

Letty

Sonraki birkaç hafta arka arkaya yarışlarla geçti. Michigan'daki Berlin Speedway'de tekrar kazandım ve Elko, Mid-Ohio ve Iowa Speedway'lerde ilk ona girdim. Şaşırtıcı bir şekilde her yarış sorunsuz ve Brandon'dan çok az veya hiç etkileşim olmadan geçti. Brandon'ın Chloe'den ayrıldığı söylentileri de bana ulaştı. Dax'in müdahalesi işe yaramış gibi görünüyor ve Brandon yeni bir sayfa açıyor.

Rahatlamış olmalıydım ama gerçekten de diğer ayakkabının düşmesini bekliyordum.

Çok uzun zamandır çetin bir mücadele veriyorum ve her türlü normallik bana yabancı geliyor. Güven eksikliğim her yarışta daha da belirginleşti. Sanki sezonun başındaki gerginlik şimdi hiçbir neden yokken daha da artmış gibiydi. Kısa mesajlar da kesildi. Kimse arabamı kurcalamamıştı ve tüm bu zorbalık ve yıkımın arkasında Brandon'ın olduğuna dair ilk kanaatim hâlâ aklımın bir köşesinde duruyordu.

Beni terörize etmenin arkasında kimin olduğu gizemini çözme mücadelesi, her gün omuzlarımda bir kurşun ağırlığıyla dolaşmak gibiydi. Hiçbir şey olmamasına rağmen, aşırı aktif beynim hala her şeyin arkasında kimin olduğunu bilmek için savaşıyor. Bu kadar basit olamaz.

Temmuz ayına kadar NASCAR ve ARCA yarışları Pocono Raceway'de tekrar çakışmadı. Tüm sezon boyunca bu yarış ve özellikle bu pistte yarışmayı dört gözle bekliyordum. İki buçuk mil uzunluğuyla serinin en uzun biri. Üçgen şeklinde olduğu için 'zorlu üçgen' olarak adlandırılan pistte çoğu pistte olduğu gibi 4. viraj bulunmuyor. Tüm pistler arasında en uzun ön düzlüğe sahiptir ancak arka düzlükteki daha kısa düzlükler nedeniyle zor olarak kabul edilir. Oval bir pistteki düzlükler araca virajlara girmeden önce hız kazanması için pist sağlar ancak bu üçgen pistte bu pist yoktur. Buna rağmen Dale Earnhardt Pocono Raceway'de iki kez kazandı.

Deli olabilirim ama yeni bir pistin zorluğu beni heyecanlandırıyor.

Tüm gergin enerjim beni sıralama yarışından bir gece önce garajda çalışmaya yönlendiriyor. Air Pod'larımdan Jonas Brothers'ın 'Waffle House' şarkısını çalarken, yedek olarak sahip olduğumuz motoru parçalara ayırıp parça parça bir araya getirme gibi önemsiz bir görevin içinde kayboluyorum. Dax bu gece Callum'un ekibiyle birlikte gelecek, yani sadece ben ve motor varız. Gülümsüyorum.

Her gün hiç aksatmadan gönderdiği *güzel günaydın* mesajları. Beni her zaman düşündüğünü hatırlatmak için yaptığı küçük şeyler kadar beni kendimden geçiren başka bir şey yok.

Nakarat çalıyor ve kalçalarımı müzik eşliğinde sallıyorum. Jonas Brother'ın geri dönüşüne kafayı takmış durumdayım. Bu şarkı, kardeşleriniz olduğunda - birbirimizi öldürmeye çalıştığımız geceler- Eli ve benim tam da bunu yapmaya yaklaştığımız tüm zamanları düşünerek kıkırdıyorum. Bazen en büyük kardeşim Jake gazabımın diğer ucunda olurdu. Yine de tek kız olmanın avantajları vardı.

Supapları ayarlarken anahtarı aşağı yukarı hareket ettiriyorum. Kavramamı sıkılaştırıp tüm gücümü harekete geçirirken göz ucuyla bir hareket fark ediyorum. Garajdaki tek kişinin ben olduğumu bildiğim için kolayca ürkerek sığıyorum. Gözüme neyin çarpmış olabileceğini görmek için etrafıma bakıyorum. Odanın ön tarafı parçalarla kaplı çalışma tezgahlarından oluşuyor, önümdeki masada ise tamir ettiğim motor duruyor. Odanın bir tarafında alet kutuları, diğer tarafında lastik yığınları ve ortada da benim arabam var. Döner kapı ve yan kapı kapalı.

Yalnızım.

Motor üzerinde çalışmaya geri döndüm. İzlendiğim hissinden kurtulmaya çalışıyorum ama ürperti kaybolmuyor.

Arkamdan gelen yüksek bir cınlama sesi duyuyorum. Etrafımda dönerken bir metre havaya zıplıyorum. Hava kapsüllerimi hızla çıkarıp masanın üzerine atıyorum. En nefret ettiğim şeylerden biri varsa o da korkutulmaktır. Bugün değil, Şeytan. Hayır. Her korku filminde ilk ölen sarışın ben olmayacağım. Bu yolda yaşayan hayalet ya da kötü ruh her neyse onu geride bırakmayı planlayarak hızla yan kapıya doğru ilerliyorum. Kapıya ulaşıyorum, elimi kapı koluna koyuyorum ve çevirdiğimde kilitli olduğunu görüyorum.

Tekrar deniyorum ve kapı yerinden oynamıyor; kalp atışlarım hızlanıyor. İçimden bir ses bir şeylerin çok yanlış gittiğini söylüyor. Yumruğumu kapıya götürüp vurmaya başlıyorum, "Kapıyı aç!" diye bağıriyorum. Kimse cevap vermeyince daha sert vurup bağirmaya devam ediyorum ve sonra ışıklar sönüyor, garaj karanlığa gömülüyor. Garajda hiç pencere yok. O kadar karanlık ki bir metre önümü zar zor görebiliyorum.

İzlendiğim hissi geçmiyor ve zifiri karanlıkta orada durdukça daha da artıyor. Garajın önünden başka bir şangırtı sesi geldiğinde ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

Burada benimle birlikte biri var.

Kaçmak için bir şans umuduyla büyük garaj kapılarına doğru atılıyorum. Kalçam sert bir şekilde masaya çarpıyor ve ayaklarım tökezliyor. Yere düşmeden önce kendimi dengelemek için kollarım havaya kalkıyor. Dizim sertçe kaldırıma çarpıyor. Ayağa kalkıp kapılara doğru yönelirken acının farkına bile varmıyorum. Yuvarlanan bir kapının kolu zemin seviyesinde, bu yüzden eğilip kolu tutuyorum ve çekebildiğim kadar sert çekiyorum, ama yerinden oynamıyor. Kapana kısıldım! Garajın içinde kilitli kaldım.

Kapıya olabildiğince sert vurmaya başladım ve avazım çıktığı kadar bağırarak yardım istedim.

"Artık kimse sana yardım etmeyecek." Öyle uğursuz bir ses ki, kalbimin göğsümden fırlayacakmış gibi atmaya başlamadan önce bir saniyeliğine durduğuna yemin edebilirim. Ses arkamdan geliyor ve o kadar yakın ki kişinin nefesini ensemde hissedebiliyorum.

Düşünmüyorum bile. Sadece yere düşmeden önce daha sert vurmaya ve bağırmaya devam ediyorum. Kapının çıkıntısına dokunuyorum ve tüm gücümle kaldırıyorum. Ağır kapıyı kaldırmaya çalıştıkça parmaklarım sıkışıyor, tırnaklarım kanıyor ama yerinden oynamıyor.

Ses başarısızlığıma gülüyor ama pes etmekten çok uzağım.

Yerde silah olarak kullanılabilecek bir şey arıyor ve bunu daha önce düşünemediğim için kendime lanet ediyorum. Ellerim etrafımdaki zemini okşuyor ama sadece soğuk betonla karşılaşıyorum.

"Ah, zavallı Scarlett Hayes," diye küçümseyici bir ifade beni duraksattı. Bu sesi tanıyorum. Bu sesi nereden tanıyorum?

"Bunu neden yapıyorsun?" Ben soruyorum.

"Beni terk etti, biliyor musun? Onun için yaptığım onca şeyden sonra yine de benim yerime seni seçti," derken sesi çatlıyor. Farkındalık bana bir Mack kamyonu gibi çarptı. Bu kadın neden bahsediyor? Delirmiş!

Başımı sallıyorum. Deli bir kadını nasıl ikna edebilirsin ki? "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Yalan söyleme!" Çılgılığı duvarlarda yankılanıyor. "Hep istediğin şey buydu. Her zaman seninle ilgiliydi."

Ayak sesleri bana doğru yaklaşıyor. Hâlâ yere yakın bir şekilde çömelmiş halde, ellerim ve dizlerim üzerinde yana doğru sürünerek, adımlarının sesiyle arama olabildiğince mesafe koymaya devam ediyorum. Bir lastik yığınının ulaşıyorum ve kendimi ayağa kaldırmak için onları kullanıyorum. Ayak sesleri her hareketimi takip ediyor. Karanlıkta onları görmeden ne kadar yakın olduklarını söylemek zor. Ellerim bir masanın üzerine düşüyor.

Sonunda, parmaklarım az önce kullandığım anahtarı kavradığımda rahat bir nefes alıyorum.

Sırtıma öyle sert bir şey saplanıyor ki, masaya çarpmamak için kendimi zor tutuyorum. Sıkıştım.

"Chloe, bunu yapmak zorunda değilsin. Brandon'la aranızda her ne olduysa benimle hiçbir ilgisi yok," diye yalvarıyorum.

Cismi sırtıma daha sert saplıyor. Acı içinde nefes alıyorum. Bu bir silah mı?

"Yanılıyorsun. Sen gidince, yarış kariyerinin önünde kimse duramayacak ve bunun için bana teşekkür edecek. Sonunda onun için ne kadar çok şey yapmaya hazır olduğumu göreceksin ve beni geri alacak."

Lanet olası aklını mı kaçırdı? Belli ki hayal görüyor. Taktik değiştirmek zorunda kalacağım.

Derin bir nefes alıyorum ve göğsüme baskı yapan ve nefes almamı zorlaştıran kaygıyı bastırıyorum. Sakinmiş gibi davranarak, "Chloe, bunu bir dakika düşünelim. Brandon uğruna ölmeye değmez. Ona ne kadar değer verdiğini göremiyorsa, beni öldürmenin bunu kanıtlayacağını sana düşündüren ne?"

"Yapacak! Sadece biraz itilmeye ihtiyacı var."

Tamam, mantığımızı kullanmayı deneyelim.

"Peki, hapisteyken nasıl birlikte olmayı planlıyorsunuz?" Sessizliği, bunu enine boyuna düşünmediğini anlamam için yeterli. İngiliz anahtarını yavaşça masadan kaldırırken elim daha da sıkılaşıyor.

Kapı tokmağı sallanmaya başlıyor ve birinin adımı seslendiğini duyuyorum. "Letty?"

"Yardım edin!" Çığlık atıyorum. Tüm kapı sallanırken sesler daha da yükseliyor. Kapıdaki her kimse vücuduyla kapıya vurmaya başlıyor. İkinci beden darbesinde kapı açılarak odayı ışıkla dolduruyor. Gözlerimin kapı aralığında duran forma alışması birkaç saniye alıyor ve alıştıklarında geriliyorum. Burada ne işi var?

Sebebi ne olursa olsun, kapı artık açık. Buradan çıkmak için en iyi şansım bu. Bir enerji dalgası beni vuruyor ve "İmdat!" diye bağıyorum. Dikkatimi dağıtmak için kolumu geriye atıp sallıyorum. İngiliz anahtarı sert bir şeye çarpıyor. Gürültülü bir patlama oluyor ve kolumda bir acı hissetmeden önce silahın parıltısını görüyorum. Az önce beni vurdu mu?

"Letty!" Brandon çığlık atıyor ve ben ışıkların açılmasıyla kör oluyorum.

"Seni lanet orospu!" Chloe tükürüyor.

Brandon'ın ileriye doğru atıldığını ve sonra olduğu yerde durduğunu izliyorum. Gördüğü manzara karşısında gözleri fal taşı gibi açılıyor. Başım saçlarımdan geriye doğru çekilirken kafa derim yanıyor. Silahın sertliği boynumun yan tarafını itiyor.

"Sen!" Brandon'a bağılıyor. "Her zaman onu bana tercih ediyorsun! Neden? Onda olup da bende olmayan ne var?"

"Chloe, sakin ol. Bunu konuşalım." Avuçlarını kaldırarak onu yatıştırmaya çalıştı. "Silahımı indir."

"Senin için her şeyi yaptım! Ama o yoluma çıkmaya devam etti." Silahı kafatasıma daha sert saplarken inliyorum. "O gittiğinde her şey daha güzel olacak Brandon. Bir yıldız olacaksın! Sonunda istediğimize sahip olabiliriz." Sesi neşeli ve hissettiklerimin tam tersi.

Yanaklarım ıslak. Saçlarım kafa derimden koparılıyor. Sol pazum yanıyor. Sıcak kan kolumdan aşağı damlıyor. Hepsi yaralandığımı ama hâlâ hayatta olduğumu hatırlatıyor. Vücudumdan ayrışır gibi olduğumda zihnim sakinleşiyor. Dehşeti bastırıyorum. Bundan kurtulmanın bir yolunu bulmalıyım. Bundan kurtulacağıma *inanmak* zorundayım. İngiliz anahtarını titreyen ellerimle daha sıkı kavıyorum - tek can simidim.

Brandon'ın gözleri benimkilerle buluşuyor ve birkaç saniyeliğine çocukken tanıdığım çocuğa bakıyorum. Olduğu adama değil. Çocukken ormanda çok oynardık. Bir keresinde çok uzağa gitmiş ve kaybolmuştuk. Hava kararmaya başlamıştı ve ikimiz de çok korkmuştuk ama güçlü kalmam gerektiğini biliyordum. Birlikte evin yolunu bulduk. Gözleri benimkileri arıyor ve bir şekilde birbirimizi anlıyoruz. Ona belli belirsiz bir baş selamı veriyorum ve gözlerinin sertleşmesini izliyorum.

Chloe'ye dönüyor ve gülümsüyor. "Bebeğim, çok iyi iş çıkardın. Haklısın. Kazanmamın tek yolu Scarlett'in gitmesi." Arkamdan duyulabilir bir soluk sesi duyuyorum. "Ama bir konuda yanılıyorsun."

"Ne?" Çabucak soruyor, her kelimeye asılıyor.

"Bunu yapacak kişi *ben* olmak istiyorum," diyor ve bir adım daha atıyor. Şimdi yaklaşık bir metre uzakta. Beklentiyle elini uzatıyor. Tüm sahte hayranlığına rağmen yine de duraksıyor.

"Bunu yapmak istiyor musun?" Sesi emin değil gibi.

"Tabii ki bebeğim. Babamı beceriyor." Sahte olduğundan emin olmadığım bir hırıltı ekliyor ama bir adım daha atıyor. "O iğrenç biri. Bırakın bana karşı yarışmayı, ARCA'da olmayı bile hak etmiyor."

"Evet! Anlayacağını biliyordum. Hepsini senin için yaptım." Silahı kafamdan çekiyor ama fazla uzağa gitmiyor. Brandon bir adım daha atıyor

öne doğru uzanıyor ve elini uzatıyor. Parmakları silahı kavrar kavramaz dirseğimi karnına doğru savuruyorum. Saçımı bırakıyor ve elimdeki İngiliz anahtarıyla dönerek kafasına vuruyorum.

Sallanmaya devam ediyorum.

"Dur, Letty!" Kelimeleri duyuyorum ama bu kolumun sallanmaya devam etmesini engellemiyor. Savaş ya da kaç duygusu beni ele geçiriyor ve etrafımda olup bitenlere kendimi kaptırıyorum. Tek düşüncem kendimi savunmak.

" ne lan!" Garajın içinden bir yerden bağırılıyor ama ses sanki suyun altında yüzüyormuşum gibi boğuk geliyor.

Brandon arkasındaki birine "Baba! 911'i ara!" diye bağırıyor ve dakikalar sonra etrafımızda bir insan seli oluşuyor.

Elimden çekilen İngiliz anahtarı beni şimdiki zamana geri getiriyor. İnsanlar odanın etrafında durmuş, manzarayı izliyorlar. Kollar beni sarıyor ama aklım başımda değil. Dax'ın orman kokusunu içime çekiyorum ve sert bedenine yaslanıyorum. Gözyaşlarım yüzümden aşağı bir nehir gibi dökülüyor ve derin nefesler alıyorum.

"İyisin, Letty. Her şey yoluna girecek," diye fısıldıyor Dax saçlarıma. Babam ve Eli bana doğru koşuyorlar ama Dax gitmeme izin vermiyor.

"Ne oldu lan burada?" Babam soruyor ve ben de her şeyi anlatıyorum. Onlara Chloe'nin beni nasıl köşeye sıkıştırdığını ve öldürmeyi planladığını tüm detaylarıyla anlattıktan sonra bile gerçekmiş gibi gelmiyor. Lisedeki bir kabadayı ile gerçek hayattaki bir katili karşılaştırmak zor ama sanırım herkesin bir sınırı var.

"Scarlett, iyi misin?" Brandon'ın sesini duyunca irkildim. Chloe'nin benden uzaklaşmasında onun da payı olduğunu bilsem de, sözleri beni derinden etkiledi.

"Burada ne halt ediyordun?" Dax homurdanıyor.

Brandon gözlerini kısar. Güzel bir soru. Neden kapıda olduğunu sormak aklıma gelmedi. "Benim bununla bir ilgim olduğunu mu düşünüyorsun?"

Dax huffs. "Buna inanmamı bekliyorsun-

"Dax, dur. Brandon'ın bununla hiçbir ilgisi yok." Sözcükler ağızımdan çıktığında doğru olduklarını anladım. Chloe'nin tüm sanrılarında bir kez bile Brandon'ın onun hareketlerini kontrol ettiğini ima etmemişti.

Dax, "Bunu bilmiyorsun," diye çıkıyor.

"Evet, biliyorum. Chloe bunu açıkça belirtti. Bana karşı yaptıkları Brandon'a olan aşkını kanıtlamak içindi. O bir deli." Etrafını saran sağlık görevlileriyle birlikte yerde yatan bedenine bakıyorum. Başının etrafında kan var ama nefes alıyor gibi görünüyor. Onu gerçekten öldürmüş olsaydım nasıl hissedeceğimi düşünmek istemiyorum.

"Siktir!" Ellerini başına götürür ve saç tellerini çeker. Acı çekmiş gibi görünerek, "Bir şey söylemeliydim. Aklını kaçırmaya başladığını biliyordum. Bu yüzden ondan ayrıldım. Takıntılı olmaya başlamıştı. Ben de bu yüzden buraya geldim. Pistten dönerken onu gördüm. Başta emin değildim çünkü neden burada olsun ki? Artık birlikte değildik. Onu garajınıza kadar takip edince bir şeylerin yolunda gitmediğini anladım. Hiç düşünmemiştim." diye düşüncelere dalıyor.

Sessiz kalıyorum. Evet, Brandon bir şeyler söylemeliydi ama asıl soru -Dinler miydik?

Sessizdik, gözlerimiz beklenti içinde Brandon'a dikilmişti ama bundan sonra olacıklara asla hazırlıklı olamazdık. "Senden nefret ettiğimi, o gece seni öldürmeye çalıştığımı düşündüğünü biliyorum ama öldürmedim." Gözleri benimkilere kaydı. "O gece 911'i kim aradı sanıyorsun?"

Önce ne dediğini ama sonra anladım. O gece karanlık bir arka yolda yalnızdık. Kilometrelerce uzakta kimse yoktu. Peki bir kaza olduğunu kim nereden biliyordu?

"Özür dilerim, Scarlett. Gerçekten üzgünüm," diyor Brandon polis onu sorgulamak üzere kenara çekmeden önce.

"Letty, kanaman var! Buraya bir acil yardım ekibine ihtiyacımız var," diye bağırıyor Dax. Neye baktığını görmek için yere bakıyorum ve gömleğinde büyük bir kırmızı leke olduğunu fark ediyorum. Kana baktıkça uyuşukluk kayboluyor ve ardından başımdan koluma kadar zonklayan bir acıdan başka bir şey gelmiyor. Bir acil yardım görevlisi koşarak yanıma geliyor ve omzumdaki yarayı incelemeye başlıyor.

"Sadece bir sıyrık ama dikiş atılması gerekecek. Çok şanslısın," diyor acil yardım görevlisi.

Şanslı mı?

Benimle dalga mı geçiyor?

Polise ifade verdim ve sağlık görevlileri tarafından aklandım. Tüm bu süre boyunca Dax yanımdan ayrılmadı. Çok yorulmuştum. Zihinsel olarak tükenmiş ve adrenalinin etkisiyle çökmüştüm. Ayaklarımın üzerinde sallandığımı fark ettiğinde, herkese bu gecelik işimin bittiğini söyledi, bizi nakliye aracına geri götürdü ve beni yatağa yatırdı. Beni kollarıyla sardı ve ancak o zaman kendimi güvende hissettim.

Rahat bir nefes alıyorum.

Her şey bitti.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Brandon

Scarlett'in ağlamaklı gözlerine bakıyorum, oradaki korku beni derinden sarsıyor. Odaya her girdiğimde o yeşil gözlerin parladığı zamanları hatırlıyorum. Ben onun her şeyiydim ve o da benim, ta ki öyle olmayana kadar. Ta ki ben çuvalalayana ve çuvallamaya devam edene kadar. Kontrolden çıkan ölümcül bir sarmal.

Buraya nasıl geldik? Kendime soruyorum ama cevabı zaten biliyorum. Bunu bize *ben* yaptım. Suçluluk duygusu omuzlarıma ağır geliyor. Sırlar. Yalanlar. Hepsi o geceye geri dönüyor.

Bir yıl önce

Önümdeki Camaro'nun kırmızı tamponunu takip ediyorum, onu geçmek için mola vermek için savaşıyorum. Bu arka yolda o kadar çok yarıştık ki sayısını unuttum ama ne kadar çok yarışsak o kadar iyi oluyor.

Bunu anlamıyorum. İkimizin de babası efsanevi yarışçılar ama aramızdaki fark şu ki ben lisansımı aldığımdan beri yarışmak için antrenman yapıyorum. Scarlett asla yarışamayacak. İyi olmadığı için değil, kadın olduğu için. Kadınlar NASCAR yarış pistlerini hiç süslemedi ve asla da süslemeyecek.

Ne kadar çok isterse istesin. Ona on metrelik bir sopayla dokunacak bir sponsor yok.

Peki onun benden daha iyi olması beni neden bu kadar rahatsız ediyor?

Hayır, bunu asla yüksek sesle ve kesinlikle kız arkadaşşıma itiraf etmeyeceğim ama bu doğru. Scarlett Hayes benden daha iyi bir sürücü.

Bu kızı çocukluğumuzdan beri seviyorum. Her zaman iyi bir şey yapmazdık. Bize hırsızlar gibi kalın derlerdi. Büyüdükçe arkadaşlığımızın gelişmesini istedim, ama Scarlett buna karşı çıktı. Onun doğru kişi olduğunu biliyordum, ama o bunu göremiyordu. Yıllar sürdü ama onu yıprattım. Yarış tutkumu anlayan bir kıza sahip olmak hoşuma gidiyordu. Aynı çevrelerde ve aynı pistlerde yetişmiştik ama yarışan bendim ve o her zaman orada, tribünlerde oturup beni alkışlıyordu.

Bizi hep böyle hayal etmişim. Mükemmeldi.

O lanet Camaro'yla ortaya çıktığı gün farklı yollarda olduğumuz anlaşıldı. Scarlett'in yarışmak istediğini hep biliyordum. Tribünlerden izlerken gözlerinden okunuyordu. Ağabeylerinin peşinden nasıl gittiği, her zaman yarışlara katılmak istediği ama babasının onun asla bir NASCAR sürücüsü olamayacağını açıkça belirttiği.

Ben de kabul ettim.

Ama o mücadeleye etti ve hepsinin yanıldığını kanıtlamazsa lanet olsun. Dodge Charger'ımın direksiyonunu kavradım ve dişlerimi sıktım. Ona bir yarış daha kaybetmeyi reddediyorum. Asla bir sürücü olamayacak ve zor yoldan da olsa bunu öğrenmesinin zamanı geldi. Dönüşe yaklaşıyoruz ve bu benim öne geçmek için son şansım. Öfke zihnimi bulandırıyor ve içgüdüsel olarak onun tamponuna çarpıyorum. Bir sürücüyü hazırlıksız yakalamak için pistte sıkça kullandığımız bir hareket.

Bu onu korkutmalı, ama yerinden kıpırdamadı.

Çok inatçı! Sabrım tükeniyor. Kaybedemem. Tekrar çarpıyorum ama yine bir şey yok. Üçüncü denemede, çok büyük bir hata yaptığımı fark ettim. Tamponum ona amaçladığımdan çok daha sert çarptı. Arabasının havada uçuşunu ve tekrar tekrar yuvarlanışını izlerken ciğerlerimdeki hava çekiliyor. Ayağım arabamın frenlerine basıyor ve durur durmaz vitesine takıp kapıdan dışarı fırlıyorum.

"Scar!" Çığlık atıyorum.

Telefon elimde ve parmaklarım 911'i aramak için tuşların üzerinde uçuşuyor. Onlara yerimizi söylediğimi hayal meyal duyuyorum ama orada değilim.

Sevdiğim kadına bakarken zamanın içinde donup kaldım.

Bunu nasıl yapmış olabilirim? Dizlerimin üzerine çöktüm ve enkaza baktım. Bir şeyler bağılıyor ama boğuk bir ses, kafamda bir çarpıntı var ve hareket edemiyorum. Araba kazası geçiren birine dokunmamak üzere eğitildik. Bu işi yetkililere bırakmak için. Müdahale etmenin onlara daha fazla zarar verebileceği söylenir. Bunu riske atamam. Zaten yeterince zarar verdim.

Bunu ben yaptım. Onu incittim.

Kendimi asla affetmeyeceğim.

Ambulansın sirenlerini duyduğumda giderim.

Kafamda her şey mantıklı geliyor. Kafamda hala o arka yolda oynayan çocuklarız. Gülümsüyoruz. Mutluyuz. O benden daha iyisini hak ediyor.

Yürüyüp gideceğim.

Kasabada dolaşıyorum. Kaybolmuştum ama bulunmak isteyip istemediğimden emin değildim. O gece verdiğim kararlar hayatımın sonuna kadar peşimi bırakmayacak ve bununla yaşamak zorundayım. Yaşayamayacağım şey ise onun iyi olup olmadığını bilmemek.

İşte bu yüzden kendimi hastane odasının kapısına bakarken buldum, eşikten adım atacak cesareti toplamaya çalışıyordum Hava kararına kadar bekledim ve arka merdiven boşluğundan gizlice içeri girdim. Burada olduğumu kimse bilmiyor ve umarım asla da bilmeyecekler. Yollarımı ayırmadan önce ona son bir kez bakmak istiyorum.

Attığım aşağıdaki adımlar, şimdiye kadar zorunda kaldığım en zor on adımdır.

Hastane önlüğüyle yatarken ona baktım. Uyanık olmasını beklemiyordum. Yeşil gözleri benimkilerle buluşunca irkildim. Boğazımdan dökülmek üzere olan hıçkırığı tutmak için dişlerimi birbirine kenetliyorum. Gözlerimin arkasında yaşlar birikiyor ama kendimi sertleştirip onları kırıyorum.

"Sorun ne?" diye soruyor.

Benimle konuştuğunu anlamam bir saniye sürdü. Ne? Bana bağılıyor olmalıydı. Neden kızgın değil? Benim için endişelenmiş görünüyor ve duruma nasıl yaklaşacağım konusunda kafam karışıyor. Buraya kendim için doğrulamaya geldiğim şeyi soruyorum, "Nasılsın?"

Omuz silkiyor ama yüzü acıyla geriliyor. "Ben iyiyim. Omzum berbat durumda ama çoğunlukla iyiyim. Ne oldu?"

Aklıma gelen ilk şey bu gerçek olabilir mi? Şüphelerimi doğrulamak için bir adım öne çıkıyorum. "Hatırlamıyor musun?"

Başını sallıyor. "Yarıştığımızı hatırlıyorum-

Sözlerini duyunca irkildim. Bunu bana neyin yaptırdığını bilmiyorum ama "Şşş, sesini alçalt" diyorum.

"Ne? Neden?"

Neden? Ben de tam olarak anlamıyorum ama sanki bana ikinci bir şans verilmiş gibi hissediyorum. Eğer her şeyi berbat etmeden önceki halimize dönme ihtimalimiz varsa, bunu kabul edeceğim. Eğer bunu geride bırakabilirsek, Tanrı'ya yemin ederim ki bunu telafi etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım. Bu yüzden aklıma gelen ilk şeyi söyledim. Beni sevdiği ve beni mutlu etmek için her şeyi yapabileceği için inanacağını ve gönülden destekleyeceğini bildiğim tek şeyi.

Bunun ne kadar berbat bir şey olduğunu düşündükçe içim daralıyor ama şansımı denemek zorundayım.

"Scar, ARCA'ya başlamak üzereyim. Sokak yarışı yaptığımı öğrenirlerse beni yarıştan çekebilirler. Benimle yarıştığını kimseye söyleyemezsin, tamam mı? Söz ver bana."

"Tamam, söz veriyorum."

O sözünü tutuyor. Ama ben tutmuyorum.

İçimi kemiren suçluluk duygusu, başarısızlıklarımdan ders çıkarmak yerine beni kendim için bile tanınmaz bir şeye dönüştürdü. Minnettar olmalıydım ama suçluluk ve korku beni yiyip bitirdi ve sonunda bizi ayırdı. Bununla başa çıkma şeklimden dolayı kendimle gurur duymuyorum. En büyük pişmanlığım bu kadar ileri gitmesine izin vermem.

Beni Chloe'yle yakaladığında Letty'nin gözlerindeki acı hafızama kazındı. İyi saklamıştı. Hakkını vermeliyim. Scarlett sert bir kadındı ama birlikte büyüdüğünüz insanların ne zaman acı çektiklerini anlamak için ufak tefek şeyler öğrenirsiniz. Chloe çok ileri giden bir dikkat dağıtıcıydı. Chloe'nin yıllardır gözünün üzerimde olduğunu biliyordum ama bunu hiç düşünmemiştim.

Kazadan sonra, Scarlett'in yeşil gözlerine bakmak ve arabasının enkazında yatarken oradaki saf panik ve dehşeti görmemek acı verici hale geldi. Kendimden nefret etmek o kadar dayanılmaz hale geldi ki, kafamdan çıkmak için her şeyi yapardım. İçmeye ve daha fazla parti yapmaya başladım. İçimdeki kargaşayı uyuşturmak için uyuşturucu kullanıyordum ama en kötüsü Chloe'nin büyüünü yapmasına izin vermektir. O basitti. Duygu yoktu, karmaşıklık yoktu, ama Scarlett .

Kudretli nasıl düştü.

Ve şimdi günahlarımın bedelini ödemek zorundayım.

Ama intikam alma şansımı tepmeyeceğim. Karma, ısırmaya devam eden bir sürtüktür.

Ve bu Chloe şeklinde geldi.

Otuzuncu Bölüm

Letty

Chloe ölümcül bir silahla ağırlaştırılmış saldırı ile suçlandı ve benim ve Brandon'ın ifadeleriyle kefaletsiz serbest bırakıldı. Brandon benimle iletişime geçmek için birkaç girişimde bulundu ancak Dax ile daha fazla konuştuklarını bilmeme rağmen onu affetmeye hazır değilim. Arkadaşlığımızı yeniden canlandırmaya hazır olmasam da onlar adına mutluyum.

Belki bir gün.

Pocono Raceway'de üçüncü oldum ve ondan sonra yarışlar birbirine karıştı. ARCA serisi şampiyonluğunu kazanmadım ama kemerimin altında çok sayıda galibiyet var. Başarılarımla gurur duyuyorum. Değişim bir gecede gerçekleşmez ama bir çok kararlılık ve bir inatçı yürekle gerçekleşecektir.

Bristol'da John Eisenhower'ı tekrar gördüm.

Biz Callum'un pit kutusunun arka tarafında yarışın başlamasını beklerken Dax kutunun ön tarafında, kulaklıklarını takmış ve piste odaklanmış bir şekilde duruyor. Çünkü yarışımı kazandım, bu yüzden Callum'un yarışını izlemek için fazladan bir gün daha geride kaldık, ancak kardeşim Jake'e yenildi. Bu sezon iki sürücü arasında benim ve Brandon'inkinden farklı olmayan bir rekabet oluştu ama içimden bir ses kardeşimin bu rekabetin tam ortasında olduğunu söylüyor.

"İyi akşamlar, Bayan Scarlett." John beni Stetson'ını çekiştirerek selamladı. Babama başıyla selam verdi. "Matthew. Bugün seninle karşılaşmayı umuyordum."

"John, seni gördüğüme sevindim," diye yanıtlıyor babam. "Callum iyi bir sezon geçirdi.

Dax onunla harika bir iş çıkardı."

"Kesinlikle öyle, ama bunun için *sana* teşekkür etmeliyim," diyor John.

Babam başını sallıyor. "O bu iş için daha iyi bir adamdı. Ayrıca, kızımın birlikte çalışma fırsatını kaçıramazdım, değil mi?"

"Şimdi, harika bir sezondan bahsedelim!" John bana doğru döndü. "Scarlett, yarış dünyasında fırtınalar estirdin ve hayal kırıklığına uğratmadın. Rusty'nin torununun gelecek yıl ARCA sezonuna katılacağını duydum. Çok gurur duymalısın." John öyle diyor.

Bu doğru. Rusty, Charlotte'taki yarıştan sonra babama ulaşarak Abigail 'Abby' Wallace'ın bizimle antrenman yapıp yapamayacağını sordu. Tabii ki evet dedim! Düşünüldüğüm için onur duydum. Sezona başladığımda birlikte antrenman yapabileceğim, hatta arkadaş olabileceğim başka bir kadın yarışçının olması önemli bir etki yaratacaktı. Onun için bunu yapmak istedim.

"Teşekkür ederim efendim. Abigail seriye harika bir katkı sağlayacak. Son birkaç aydır birlikte antrenman yapıyoruz ve büyük bir potansiyel gösterdi."

John'un "Onunla yarışamayacak olman çok kötü," sözleri beni hazırlıksız yakaladı.

Babama bakıyorum. Kremayı kapmış kedi gibi sırtıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Eğer söylentiler doğruysa başka bir sürücü almak istediğinizi duydum," diyor babam ama ses tonu cevabı zaten bildiğini ima ediyor.

John kıkırdar. "Söylentiler doğru Matthew, ama sadece beni kabul ederse." İkisinin de bakışları beklentiyle bana dönüyor. Ne söylediklerini anlamam birkaç dakika alıyor. Ve sonra anlıyorum.

Ciddi mi bu? Böyle bir şey olamaz.

"Bunu benim için hecelemeniz gerekiyor Bay Eisenhower. Söylediğinizi düşündüğüm şeyi mi söylüyorsunuz?" diye sordum.

John şapkasını çıkarır ve göğsüne yerleştirir. "Bayan Hayes, yarış takımına katılma onurunu bana bahşeder misiniz?"

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki kalp krizinden ölebileceğimi düşünüyorum. "Evet!" Ne kadar yüksek sesle çıktığının farkında olmadan çılglık atıyorum. Profesyonellik taslayarak öksürüyorum. "Evet, elbette Bay Eisenhower. Ekibinize katılmayı çok isterim."

Gözlerim Dax'ın durduğu yere kayıyor ve onun gözlerinin çoktan bana baktığını görüyorum. Kulaklığını ikinci adamına verip doğruca bana yöneldiğinde John'un teklifini zaten bildiği anlaşılıyor. Kollarımı ona doladım. Kulağına bağırdığımda yüzünü buruşturuyor ama umursamayacak kadar heyecanlıyım.

"Sanırım John sana haberleri verdi?" Jamison yanımdan sordu.

Kollarımı ona dolamak için Dax'i bıraktım. "Lütfen bana hala sponsor olacağını söyle?" Ona soruyorum.

Alay ediyor. "Sanki yerimi başkasının almasına izin verecekmişim gibi. Her şey ayarlandı. Sadece noktalı çizgiyi imzalamanız gerekiyor."

"Sıralanacak son bir parça kaldı," diyor babam. "Ekip şefin." Sözleri karnıma bir yumruk gibi indi. "Seninle çalışmayı ne kadar sevsem de, Scarlett, sanırım artık dizginleri Dax'a bırakmanın zamanı geldi. Ayrıca, artık hepimiz bir takımız. Callum'la birlikte çalışacağım ama her adımda senin yanında olacağım."

Rahat bir nefes aldım. Babamın yanımda olmasını ne kadar sevsem de, onunla Dax arasında bir seçim yapmak istemezdim. Dax'e gülümsüyorum, haberden dolayı mutluyum.

"Senin için sorun olur mu?" Dax bana soruyor.

Bunu sorun edeceğimi düşündüğüne göre deli olmalı ama sorması çok hoş. "Elbette," diyorum ve yanağına bir öpücük konduruyorum.

Ve ilk kadın yarışçı Scarlett Hayes NASCAR'a bu şekilde girdi.

Bölüm Otuz Bir

Sonsöz

Güneş ufukta batıyor; turuncu, pembe ve mavi ışınlar gölün suyundan yansıyor ve buketimdeki çiçeklerle mükemmel bir uyum sağlıyor. Mevsim sonbahar ve havada hafif bir serinlik bizi gelecek kışa karşı uyarıyor. Babamla kol kola iskeleye doğru yürürken orman bizi çevreliyor. Dax zümrüt yüzüğü yüzük parmağıma taktığı anda evlenmek istediğim yerin onun kulübesi olduğunu anlamıştım. Etrafımız sevdiklerimizden oluşan küçük bir grupla çevriliydi.

Burada hayatımın en mutlu zamanlarından bazılarını geçirdim ve daha da fazlasını geçirmeyi planlıyorum.

Jamison ve Eli hangisinin baş nedimem olacağı konusunda dişe diş bir mücadele verdiler ama sonunda rolü paylaşmayı kabul ettiler. Brandon sağdıç olarak Dax'ın yanında duruyor. Bir yıl önce bana Brandon'ın bırakın düğünümde olmasını, bana herhangi bir şekilde yakın olacağını düşünüp düşünmediğimi sorsaydınız, *kesinlikle hayır* diye bağıırdım! Ama işte buradayız. Olan biten her şeyi ve Brandon'ın oynadığı rolleri kabullenmem biraz zaman aldı ama onu dinledikten ve bir süre süründürdükten sonra onu affettim.

Ama unutmadım.

Şimdilik iyileşmek için kendime zaman ve alan tanıyorum.

İskelenin girişine ulaştığımızda babama gülümsüyorum. Kolumu bırakıp kenara çekilmeden önce eğilip yanağıma bir öpücük konduruyor. Bu yolu tek başıma yürümek zorundayım.

Sevdiğim adama doğru yürürken mavi gözlerimi tutuyor. Gözlerimi tutuyor ve tek gördüğüm bana bakan geleceğim. Dax lacivert üç parçalı takım elbisesi içinde, siyah saçları arkaya taranmış ve sakalları kesilmiş bir şekilde duruyor. Onu hiç bu kadar yakışıklı görmemiştim. Önünde durduğumda elimi tutuyor. Nikâh memuru yanıımızdayken birbirimize dönük duruyoruz.

Tören kısa ve tatlıydı, ikimiz de formalitelerle zaman harcamak istemiyorduk.

"Letty, en karanlık günlerde bile sen gece gökyüzündeki kuzey yıldızısın. Seninle her zaman evimin yolunu bulacağım," diyor Dax parmağımdaki zümrüt yüzüğün yanına parlak oval kesim bir yüzük takarken.

"Dax, sen benim yıldızlarımın ayısın ve seninle her şeyi yapabileceğimi biliyorum," derken gözlerimden yaşlar dökölmek üzereydi. Elimi

Yüzük parmağındaki tungsten bant yeni dövülmüş S'nin üzerinde.

Ellerim onun yakalarını sıkıca kavrarken onun elleri de yanaklarımı kavıyor ve Bay ve Bayan McCain olarak ilk öpücüğümüzü paylaşıyoruz. Ailemize ve arkadaşlarımıza doğru yürürken alkışlar ve ısıklar açıklığın etrafında yankılanıyor. Yediğimiz, içtiğimiz ve dans ettiğimiz gece çok güzel, her yönüyle mükemmel.

Eli ve Callum yaşlı bir çift gibi didişirken gülüyorum. Jake, Dax ile sohbet ediyor. Abby Rufio ile dans ediyor ama Brandon'ın gözleri onun her hareketini takip ediyor. Gözlerimi deviriyorum. Bu üçgenin kötü biteceğini şimdiden görebiliyorum. Jamison babamı yavaş bir dans için dans pistine çekiyor. Ona bakarken yüzünde bir gülümseme beliriyor. Mutluluktan karnımda kelebekler uçuşuyor.

Dax ve benim ayrılma zamanımız geldiğinde, vedalaşmak için garaja doğru ilerlerken grubun üzerine bir sessizlik çöküyor.

Dax'in garaj kapılarını açmasını beklerken her biri şüpheyle kıpırdanıyor. Bir motor sesi duyuyorum ve kaşlarımı çatıyorum.

Bensiz gitmeyi mi planlıyor? Balayına başlamak için ne güzel bir yol!

Kapı yavaşça açılıyor ve kırmızı şok beni hazırlıksız yakalıyor. *Dax yeni bir araba mı aldı? Daha dün bu garajdaydım, yeni bir arabayı nasıl kaçırdım?* Ama garajdan çıktığımda gördüğüm şey yeni bir araba değildi.

Nefesim kesiliyor ve dizlerimin bağı çözülüyor. Sallanıyorum ve ellerim beni sabitlemek için omuzlarımı kavıyor. "Bana kızma" derken Eli'nin gözlerinin içine bakıyorum. Ama sırtışı bana kızsam bile umursamayacağını söylüyor.

"Nasıl?" Tam bir cümle kuramadan soruyorum.

Yarış şeritlerinin ışıltısıyla eşleştirilmiş bozulmamış boya işinin koyu kan kırmızısı rengini alıyorum. Gözlerime inanamıyorum.

"Hasarlı olduğunu söylerken yalan söylemedim ama henüz hurdalığa gitmeye hazır değildi."

Dax'in büyükbabamın 1967 model Chevrolet Camaro'sundan inişini izliyorum ve sonunda gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Hıçkırıklar vücudumu sararken nefesimi içime çekiyorum. Dax koşarak yanıma geliyor ve kendimi onun kollarına atıyorum.

"Bebeğim, düğün günümüzde seni üzmemek istememiştin," diyor kollarıyla beni sıkıca sararken. Ne diyeceğimi bilemez halde başımı sallıyorum. Üzgün değilim, onun düşündüğü şekilde değil. Gömleği gözyaşlarımla ıslanana kadar göğsüne doğru ağlıyorum. Sonunda duygularımı kontrol altına aldığımda, kollarından bir adım geri çekiliyorum ve yüzümdeki ıslaklığı siliyorum.

"Bunu sen mi yaptın?" Ona sordum.

Gülömsüyor ama başını sallıyor. "Baban ve Eli onu hayata döndürmeme yardım etti. Mükemmel değil ama orijinal ve parçalarının mümkün olduğunca çoğunu kurtardık."

Babama bakıyorum, "Bunca zamandır bana yalan söylediğine inanamıyorum!" Ona bağıyorum ama yüzümdeki gülümsemeyi silemiyorum.

"Teknik olarak Eli yalan söyledi," diye kıkırdıyor ve kardeşimi otobüsün altına atıyor. Eli ellerini havaya kaldırıyor, "Sen de bana söyledin!" Babamı işaret ediyor.

"Üzgünüm Letty, sana söylemek istedim ama bu salakların onu düzeltmek ve düğün hediyen olarak sana vermek için büyük bir planları vardı." Öfkelendi. "Onlara bir kadına düğün gününde araba verilmeyeceğini söyledim ama beni dinlemediler!"

Gülüyorum. "*İki kere* alabileceğim en güzel hediye."

"Aracınız sizi bekliyor," diyor Dax, kapıyı açıp deri koltuğa oturmama yardım ederken. Kapıyı kapatıp sürücü koltuğuna tırmandığında camı elimle indiriyorum.

Herkes bize veda ediyor ve ben buketimi fırlatıyorum. Hedeflediğim kişinin eline düşüyor ve Jamison bana göz kırpmıyor.

Yıldızların ve ayın altında geceye doğru yol aldık. Sonra da mutlu mesut yaşadılar.

Otuz İkinci Bölüm

Callum

Eli ve Callum'un Ağustos'ta çıkacak kitabı Throttled'dan kısa bir bakış!

Ateş çukurunda yanan alevin mavi, turuncu ve sarı titreşimlerini izliyorum, odunun sağlıklı bir kahverengiden küllü bir siyaha dönüşmesi beni büyülüyor. İlk kez değil, neden burada olduğumu sorguluyorum. *Dikkatini dağıtacak bir şeye* ihtiyacın vardı. Kafamın içindeki sesi duymazdan geliyorum, tıpkı göğsümdeki duygusal savaşı görmezden geldiğim gibi.

Yalnızım. Buna alışmalıyım. Etrafımda ne kadar çok insan olursa olsun, kendimi boş hissediyorum.

Onunla değil.

Başımın etrafında bir vızıltı var ve bunun bira mı yoksa sivrisinek mi olduğunu anlayamıyorum. "Beni dinliyor musun?" Sivrisinek beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor.

Bakıyorum ve benimle konuştuğunu fark ediyorum ama söylediği tek bir kelimeyi bile duymadım. Umurumda da değil. Buraya tek bir şey için geldim. Sarhoş olmak ve sevişmek. Sanırım bu iki şey ama kim sayıyor ki? Gözlerim yanımdaki sivrisineği süzüyor. Uzun bacaklarını sergileyen kısa bir şort giymiş kıvrımlı bir esmer. Atleti o kadar küçük ki, bana doğru eğilirken göğüsleri neredeyse üstten dışarı taşıyor.

Geri çekilme dürtüsüne hak veriyorum. O güzel ama benim istediğim kişi değil. Dudaklarını sikimin etrafına sararken bana bakan o yeşil gözleri düşününce sikim seğiriyor. İnliyorum ve sivrisinek, dikkatimi çekebileceğini düşünmeye hakkı varmış gibi gülümsüyor. Ama beni esir alan o yeşil gözler bir seçenek değil, bu yüzden ben de pist gruplarıyla sevişmek zorunda kalıyorum.

Küçük eli uyluğumdan yukarı kayıyor, yumuşak ve narin, güçlü ve nasırlı değil. Geriliyorum, aniden bir yabancı tarafından dokunulmak istemiyorum. Ayağa kalkıyorum ve arkamı dönüyorum. "Nereye gidiyorsun?" dediğini duyuyorum ama elimle onu savuşturuyorum. Nereye gittiğimi bilmiyorum ve söylediğim her şeyi ve her pozisyonda yapabilecek hazır bir amcığ *neden* terk ettiğimi de keşfetmek istemiyorum.

Aklımda hiçbir hedef olmadan amaçsızca dolaşıyorum. Tek bildiğim şu anda kimsenin etrafında olmak istemediğim. Biramın son birkaç yudumunu da bitiriyorum, kafamın bulanıklaştığını hissediyorum. Şişeyi en yakındaki çöp kutusuna atıyorum. Kafamı kaldırıyorum ve tanıma duygusu bana bir yük treni gibi çarpıyor.

Buraya nasıl geldim?

Garaja girmeden önce müziğin sesini duyuyorum. Kapıyı sessizce arkamdan kapatıyorum. Kendime bir şey unuttuğum için burada olduğumu söylüyorum. İçerideki kişi dışında herhangi şey için kendimi garajda bulduğuma inandıracak herhangi bir şey. Işıkların çoğu kapalı, 18 numaralı arabamın ve çalışma tezgahının üzerindeki hariç. Sam Smith ve Kim Petras'ın Unholy şarkısının ritmi açık alanı dolduruyor.

Hiçbir şey beni önümdeki sahneye hazırlayamaz.

Önümde, tezgâha doğru dönüp duran adama bakıyorum. Tamirci tulumunun fermuarı açılmış ve beline bağlanmış, göğsünü tamamen açıkta bırakıyor. Buradan bile altılı karın kaslarının her kesitini görebiliyorum. Ter, tulumunun içinde kaybolan sarı saçlarının mutlu izine doğru damlıyor. Aletim pantolonumun içinde kıpırdanıyor, istenmeyen ve yasak bir şekilde.

Erkeklerden hoşlanmıyorum, kendime hatırlatıyorum. Ama *bu* adamla ilgili bir şey, kendimle ilgili her şeyi sorgulamama neden oluyor. *Bu adam*. Beni hiç kadar kızdırıyor. Sanki tartışmaya hakkı varmış gibi söylediğim her şeye meydan okuyor. Ben efsanevi sürücü Carl Davis'in oğluyum. Arabaları ve yarışları sanki bunun için doğmuşum gibi bilirim. Ve bu adam üstünlük havası ve gösterişiyle kapıdan içeri giriyor ve benden sinmemi mi bekliyor?

Onun varlığı beni rahatsız ediyor, peki neden bana daha önce hiç hissetmediğim şeyleri hissettiriyor?

Karanlık odada saklanıyorum, burada olduğumu bilmesini istemiyorum ama durmasını da istemiyorum. Gölgelede, sadece birkaç dakikalığına bile olsa hissetmeme izin verebiliyorum. Duvarlarımı yıkabilir ve kanımı ısıtan arzuya teslim olabilirim.

Tezgâhın üzerine tırmanıyor, yer açmak için aletleri dağıtıyor. Elleri ve dizleri üzerinde, dirseklerinin üzerine çökerek kıcını daha da havaya kaldırıyor. Kalçalarını döndürürken kalçaları zıplıyor ve kıcını tam olarak görebiliyorum. Kalın kürecikler elim için mükemmel boyutta ve yanaklarında kırmızı ve şişmiş bir el izinin nasıl görüneceğini görme arzusu duyuyorum.

İnlememi engellemek için dudağımı ısııyorum. Sikim kotuma acı verecek kadar sertleşiyor. Aşağı uzanarak, baskının bir kısmını hafifletmek için kotumun düğmesini açıyorum. Zevkin içine dalma dürtüsüyle savaşıyorum ama elim şişkinliğim boyunca kayarken ve uzunluğumu kavramak için pantolonumun içine dalarken sonuçsuz kalıyor. İç çamaşırı giymiyorum, bu yüzden hiçbir şey beni engellemiyor.

Dokunuyorum. Elim hassas teni kavrarken tenimde bir ürperti oluşuyor.

Vücudunu yuvarlamasını ve kalçalarını ritme göre masaya doğru bırakmasını izliyorum. Sam Smith, babanın ateşlenmesiyle ilgili bir şeyler söylüyor ve önümde kıvranan tanrısal forma bu kadar takılı kalmasaydım ironiye gülerdim. Elim vücudunun ritmine göre hareket ediyor. Onu bu garajda tek başına değil de benim için dans ederken hayal ettiğimde gözlerimin önünde canlı görüntüler beliriyor. Gözlerimi kapatıyorum ve onu orada, altımda, kıçı havada, büzülmüş deliğinin derinliklerine batarken görebiliyorum. Elim, vücudunun nasıl hissedeceğinin hüzünlü bir taklidi ama önemli değil, sadece düşüncelerim çarpan bir zevk dalgası göndermeye yetiyor. Dudaklarımdan çıkmakla tehdit eden iniltiyi kontrol etmek için dudağımı daha sert ısırırken kanın tadını memnuniyetle karşılıyorum.

Orgazmım bir yıkım tsunamisi, tıpkı kalbimin bundan sonra olacağı gibi.

Yüksekten inmem sadece birkaç saniye sürüyor ama o kısa süre içinde her şey değişiyor. Bunu havada ve odanın sessizliğinde hissedebiliyorum. Müzik kesildi. Gözlerimi açtığımda Elijah Hayes'in için için yanan koyu yeşil küreleriyle karşılaşıyorum. Artık masanın üstünde değil, bankın yanında duruyor. Gölgelerin arasında beni görüp görmediğini söylemek zor ama bakışlarındaki sıcaklık görebildiğini söylüyor.

Şok bedenimi ele geçirirken donup kalıyorum. Beni gördüğü düşüncesi içimi çalkalıyor ama aynı zamanda az önce serbest bıraktığımı sandığım arzuyu yeniden alevlendiriyor. Dudaklarını bir sırıtış süslüyor ve anlıyorum ki kandırıldım. Bu bilgiyle ne yapacağını öğrenmek için sabırsızlanıyorum. Hayatım boyunca kullanıldım ve *onun* beni ele geçirmesine izin vermeyeceğim.

Topuklarımda üzerinde dönüyorum, garajdan çıkarken pantolonumun içine geri sokuyorum kendimi. Buraya nasıl geldiğimi hatırlamaya çalışarak başımı iki yana sallıyorum-

Fiziksel olarak ve atasözü olarak- onunla bir ilgisi olduğunu inkar ederken. Bunun bir önemi yok çünkü bu *asla* gerçekleşemez. Bu bizim dünyamızda bir seçenek değil. Ben yarışmak için doğdum, benden beklenen bu ve bunu her şeyin üstünde tutmalıyım.

Kalbimi bile.

Okuyuculara Bir Not

Umarım Dax ve Letty'nin hikayesinin sonunu sevmişsinizdir!

İkinci kitap bana ilki kadar kolay gelmedi. Her ne kadar olay örgüsünü tam olarak oturtmuş olsam da, hikaye bana doğru gelmedi. Orijinal senaryoda Rufio ve Letty'nin rolü çok daha büyüktü ve Dax kitabın büyük bir kısmında ortalıkta yoktu. Elbette sonunda hep birlikte olacaklardı ama bu çok daha uzun bir süreç olacaktı.

Bu hikâyeyle haftalarca uğraştım çünkü Dax ve Letty'den en çok istediğim şey buydu. Onları birlikte görmek istedim. Ayrı olmanın üstesinden nasıl geleceklerini ve Matthew'un ilişkilerine nasıl tepki vereceğini görmek istedim. Dax ya da Letty'nin birbirlerinden başka biriyle birlikte olma düşüncesi midemi bulandırdı. Zor bir karardı ama bir kez karar verdiğimde, hikaye içimden akıp gitti.

*Bırakın karakterler size yol göstere*sin ve gösterdiler de. Umarım hikâyelerinin sonuçlanmasından memnun kalmışsınızdır. Bu ikilinin gidişine üzüldüm ama merak etmeyin, Dax ve Letty'yi tekrar göreceksiniz.

Bu dünyada daha fazlasını okumak istiyorsanız, Eli ve Callum'un hikayesi için bizi izlemeye devam edin!

Ve eğer canınız isterse, DM'lerime veya FB grubuma, Veronica West'in Romantizm Okurları'na girin ve bana en sevdiğiniz sahneyi veya karakteri söyleyin! Sizden haber almayı çok isterim!

Kısa bir yorum bırakırsanız onur duyarım. Çok minnettar olurum!

Veronica 'Ronnie' West

Teşekkür

Okuyucularıma teşekkür ederim! İlk kez yazan bir yazara şans veren sizlere. Harikasınız ve devam eden desteğiniz için çok minnettarım.

Bu hikayede benimle durmaksızın beyin fırtınası yapan ve Chloe'nin kaltak kıcı için övgüyle bahsedeceğim, ölüm kalım arkadaşım Christan'a teşekkür ederim.

Bu kitapla ilgili her şey ve her şey hakkındaki tüm atıp tutmalarım için sürekli desteğim kulağım olan Annie'ye. Beni gerçekten birkaç uçurumdan kurtardın. Teşekkürler bebeğim!

BETA'larım Leslie, Tiffany, Sara ve Ve'a'ya, geri bildirimleriniz Yıkılmış'ın harika bir kitap olmasında etkili oldu. Yeni bir yazar olarak yanımda olduğunuz ve beni olabileceğimin en iyisi olmaya ittiğiniz için teşekkür ederim.

Aileme, bu yolculukta bana verdiğiniz koşulsuz destek çok değerliydi. Her zaman yanımda olduğunuz için teşekkür ederim. Sizi seviyorum.

Yazar Hakkında

Veronica West, 2023 yılının Mart ayında ilk kitabı 'Wrecked'i piyasaya sürecektir. gelecekte vaat eden bir romantizm yazarıdır. Zorlukların üstesinden gelirken aşkı da bulan güçlü ve esprili kadın karakterler yazmaktan hoşlanıyor. Güneyli NASCAR sever bir ailede yetişen Veronica, yarışların heyecan verici dünyasını kâğıt üzerinde hayata geçiriyor.

[Beni Beni IG'de](#)

[edinAmazon'da takip](#)

[edin takip](#)

[Beni Beni TikTok'ta](#)

[Facebook'ta takip edin](#) edin

Ayrıca yazan: Veronica

West

[Wrecked, Hızlı Sür Düet Kitap 1](#)

İçindekiler

İTHAF

ÖNSÖZÜ

1. Dax

2. Letty.

3. Letty.

4. Dax

5. Letty.

6. Letty.

7. Letty.

8. Letty.

9. Letty.

10. Letty.

11. BİLİNMİYOR

12. Letty.

13. Letty.

14. Matthew

15. Letty.

16. Dax

17. Letty.

18. Dax

19. Letty.

20. Letty.

21. Dax

22. Letty.

23. Letty.

24. Letty.

25. Letty.

26. BİLİNMİYOR

27. Letty.

28. Letty.

29. Brandon

30. Letty.

31. Sonsöz

32. Callum

Okuyuculara Not
Teşekkür Yazar Hakkında

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

